

ஸ்ரீ ராமா நுஜன் 141-142

சென்னை ஸத்க்ரந்தப்ரகாசந ஸபையின் மூலமாக

மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சி. ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 12	1960 (ஸ்ரீ ஸெப்டம்பர், அக்டோபர் மீ) சார்வரிஸ்ரீ புரட்டாசி, ஐப்பசி மீ	மலர் 9, 10
----------------	---	------------

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-32.

பாலரைப்போல் சீழ்கிப் பரளளவில் வேட்கையால் *
காலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்து *—சால
அரிதான போகத்தில் ஆசையுற்று நைந்தான் *
குருகூரில் வந்துதித்த கோ.

(32)

குருகூரில் வந்து உதித்த கோ	திருநகரியில் வந்த அவதரித்த ஸ்வாமியான ஆழ்வார்	காலத்தால் தேசத்தால் கை கழிந்து	} காலதேசங்களினால் கைகழிந்து போனதால்
பாலரைப்போல்	{ விரும்பினபொருள் உடனே சைப்படவேணுமென்று அழு கிற பிள்ளைகளைப்போல	சால அரிது ஆன போகத்தில்	
சீழ்க் பரன் அளவில் வேட்கையால்	{ சினுக்கி எம்பெருமான் பக்கவிலுள்ள ஆசையாலே	ஆசை உற்று நைந்தான்	ஆசை அதிகரிக்கப்பெற்று வருந்தினார்.

***—ஆழ்வார் 'பாலைய' என்கிற திருவாய்மொழியில், சிறு பிள்ளைகள் ஏதேனு
மொரு வஸ்துவை ஆசைப்பட்டு அதுவே வேணுமென்று பிடிவாதம் பிடித்துக் கதறாமா
போலே, எம்பெருமானுடைய புராதனங்களான அபதானங்களில் ஆசை வைத்து, காலத்
தாலும் தேசத்தாலும் அதீதங்களாயும் துர்லபங்களாயுமிருக்கிற போகங்களை விரும்பி அவற்
றைப் பெறுவதற்காக ஆற்றாமைப் பட்டாரென்றவாறு.

சீழ் மூன்றும் பத்தில் * முடியானே யென்னுந்திருவாய்மொழியில். ஆழ்வார்க்கு
உண்டான அவஸ்தை ப்ரஸங்கிகமான மூன்று திருவாய்மொழிகளாலே ஒருவாறு தலை
மடிந்து கிடந்தது; இப்போது அது தலை யெடுத்து நிற்கின்றது. ஸ்ரீநிபீஷணுழ்வான் ராவண
னுக்குச் சொன்னஹிதம் அவனுக்கு உபயோகப் படாமல் தனக்குப் பெருமானைப் பற்று
கைக்கு உறுப்பானைப் போலவும், ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வான் இரணியனுக்குச் சொன்னஹிதம்
அவனது நெஞ்சிற் படாதே தனக்கு பகவத் பக்தி யிகுதற்கு உறுப்பானைப்போலவும் ஆழ்
வார் செய்தருளும் பரோபதேசங்கள் பிறர்க்கு உறுப்பன்றிக்கே தமக்கு எம்பெருமான்
பக்கவிலே அபிநிவேசம் மீதுர்ந்து செல்வதற்கே ஹேதுவாயிற்று. ஆகவே என்றைக்கோ
கழிந்துபோன எம்பெருமான் படிசை அக்காலத்திற்போலவே இன்று அனுபவிக்கப்பெற

வேணும் என்கிற விடாய் பிறந்தது. ஆசைப்பட்டபடியே கிடையாமையாலே, எம்பெருமாதேடு கலந்து பிரிந்தாளொரு பிராட்டியின் நிலைமையை யடைந்து தான் மோஹித்துக் கிடக்க, அவன்படியை அநுஸந்தித்த திருத்தாயார் பெண்பிள்ளையின் நிலைமையைப் பேசுகிற முகத்தாலே ஸ்வதசையை வெளியிடுவதாய்ச் செல்லுகிறது * பாலனாயேமுலகென்ற பதிகம்.

பீமஸேநன் ஒருகால் திருவடியைக் கண்டபோது “ஸாகரம் தர்த்து முத்யுத்தம் ரூபம்பர்திமம் மஹத், த்ரஷ்டுமிச்சாமி தேவீர்” என்றான். (அதாவது) ‘நீ முன்பு கடல் கடந்த வழிவாய் நான் இப்போது காண விரும்பாநின்றேன்; காட்டவேணுமென்றான். அப்படி காட்டவில்லை சக்தி மாருதிக்கு உண்டு என்று அறிந்தபடியாலே அங்கனம் அபேக்ஷித்தான்; அப்படியே ஆழ்வாரும் எம்பெருமானுடைய சக்தியை அறிந்தவராதலாலும் தம் அவாவின் மிகுதியாலும் என்றைக்கோ கடந்துபோனவற்றையும் இன்று காணப்பெற விரும்புவது பொருந்தியதே யென்ப. (32)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி-33.

கோவான வீசன் குறையெல்லாந் தீரவே *
 ஓவாத காலத் துவாதிதனை *—மேவிக்
 கழித்தடையக் காட்டிக் கலந்த குணமாறன் *
 வழத்துதலால் வாழ்ந்ததிந்த மண்.

(33)

கோ ஆன ஈசன்	ஸ்வசேஷியான எம்பெருமான்	காட்டி	ஸேவை ஸாதிப்பித்து
குறை எல்லாம் தீர-எல்லாக்குறைகளும் தீருமபடி	} விச்சேதமின்றி நடந்து செல்	கலந்த குணம்	தம்மோடு கலந்த குணத்தை
ஓவாத காலத்து		மாரன்	நம்மாழ்வார்
உவாதி தனை	} லுகிற காலத்தின் உபாதியை	வழுத்துதலால்	துதித்ததனால்
மேவி கழித்து	தம்மோடுசேர்ந்து கழித்து	இந்த மண்	இவ்வுலகம்
அடைய	கீழ் அபேக்ஷித்த அபதானங்	வாழ்ந்தது	ஸத்தை பெற்றது.
	களை யெல்லாம்		

* * * — * பாலனாயென்கிற கீழ்த்திருவாய்மொழியில் தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான தன்படிகளை அனுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார்க்கு, காலசக்கரத்தானாகையாலே காலோபாதியைக் கழித்து நிகழ்காலம் போலே ஆக்கிக் கொடுத்து, இவர் தம்முடைய ஸத்தையே தனக்கு எல்லாமாம்படியிருக்கிற தன் ப்ரணயித்வ குணத்தை அனுபவிப்பிக்கவே எல்லாம் பெற்றாராய் இந்தப்ரணயித்வ குணத்தை * கோவைவாயாள் பதிகத்தில் பாராட்டிக் கூறினவிதனால் இம் மண்ணுலகம் உய்வு பெற்றதென்றபடி. காலோபாதியைக் கழிப்பதாவது—இறந்த காலத்தில் கழிந்துபோனவற்றையும் தக்காலத்திற்போலே ஸாக்ஷாக்கரிக்கும்படியாகச் செய்துவைக்கை. “கலந்த குணமாறன்” என்றவிடத்து, குணம் என்பதை மாறனுக்கு விசேஷணமாக்கி, சிறந்த குணசாலியான நம்மாழ்வார் என்று பொருள்கொண்டு, கலந்தகுணமாறனை வழுத்துதலால் இந்த மண் வாழ்ந்தது என்று உரைப்பாருமுளர். வாழ்ந்தது—வாழும் என்று எதிர்காலப் பொருள் கொள்ளவும் தகுதியுண்டு; விரைவுபற்றிய வழுவமைதி.

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் ஆசைப்பட்டபடியே எல்லாம் பெறும்படி எம்பெருமான் இவரோடே கலந்து, தன்னுடைய பரம்ப்ரணயித்வத்தை வெளியிட்டுக் கொண்டான்; அதுகண்டு மிகவும் உவந்த ஆழ்வார் அந்தப்ரணயித்வ குணத்தை * கோவைவாயாள்

திருவாய்மொழியிலே பேசுகிறார். இத்திருவாய்மொழியை நம்பூருவாசாரியர்கள் மூன்று படியாக நிர்வஹிப்பார்கள். (1) சந்திரனைப்பிடித்துத் தரவேணுமென்று அழுகிற குழந்தைக்குத் தேங்காயைக் கொடுத்து அழுகையை. மாற்றுவதுண்டே; அதுபோலே, கீழ்த்திருவாய்மொழியில் தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களைப் பெறவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட ஆழ்வார்க்கு எம்பெருமான் ஒரு குணநுபவத்தைப் பண்ணிவைக்க, அத்தாலே, கீழ்ப்பிறந்த இழுவையெல்லாம் மறந்து அந்த குணத்தையே அனுபவிக்கிறார் என்று எம்பார் அருளிச் செய்யும்படி. (2) காலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்தவற்றை யனுபவிக்க ஆசைப்பட்ட ஆழ்வாருடைய திருமுக மண்டலத்தை நோக்கி எம்பெருமான் 'ஆழ்வீர்! நீர் அபேக்ஷித்த படியே செய்யக்கடவோம் என்று ஒருவார்த்தை சொல்ல, அதுகேட்டுக் களித்துக் கீழிழவை மறந்து க்ருதார்த்தராகிறார்—என்று திருமலை நம்பி அருளிச் செய்யும்படி. (3) எம்பெருமான், ஆழ்வார் அபேக்ஷித்தபடியே செய்து தலைக்கட்ட வல்லவனாகையாலே (அதாவது) காலம் தானிட்ட வழுக்காம்படி கால நிர்வாஹகனாகையாலே காலோபாதியைக்கழித்து, அதீத காலத் திற்போகங்களையும் நிகழ் காலத்திற் போலே ஒரு போகியாக் கிக்கொடுக்க அவற்றையநுபவித்து மகிழ்கிறார்—என்று பட்டர் அருளிச் செய்யும்படி.

அபேக்ஷித்த போகங்களைத் தாராமல் ஏதோ வொரு குணத்தையநுபவிப்பிக்க. அதனாலே களித்துப் பேசுகின்றாரென்பது எம்பாருடைய நிர்வாஹம். அபேக்ஷித்த போகங்களைத் தாராவிட்டாலும் தருவதாக முகம் நோக்கி, வாயினுற் சொல்லி மகிழ்வித்தானெம் பெருமான் என்பது, திருமலைநம்பியின் நிர்வாஹம். அபேக்ஷித்த படியே அநுபவிப்பித் தருளினானென்பது, பட்டருடைய நிர்வாஹம். இங்ஙனே மூன்றுபடியாகவும் நிர்வஹிக்க ஓளசித்தியமுண்டு என்று தெரிவித்தவாறு. (33)

ஸ்ரீஉதெ வரஜாதநெ நஉ:

வேதபாஷ்ய விமர்சனம்.

ஸ்ரீமஹாநாதேய சுவாமியால் உரைக்கப்பட்ட
ஸ்ரீமஹாநாதேய சுவாமியால் உரைக்கப்பட்ட

வடிவாரா நுர-ஓவ்யவஸ்ய உவஸ்ய-தாஉவவாடிபெய

ஸ்ரீ காஞ்சி, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் பாருபாடுற்ற வேதத்தில் ப்ரஹ்ம காண்டமாகிய உபநிஷத்துக்களுக்கு பாஷ்யமியற்றினவர்கள் கர்மகாண்டத்திற்கு பாஷ்யமியற்றவில்லை. அதற்கு பாஷ்யமியற்றினவர்கள் உபநிஷத்துக்களுக்கு பாஷ்யமியற்றவில்லை. தைத்திரீ யோபநிஷத்தானது கர்மகாண்டத்தினுள்ளீடான ஆரண்யகத்தில் சேர்ந்திருப்பதனாலே இதற்கு பாஷ்யமியற்றுவது அவர்ஜநீயமாக ஶ்ரூப்தமாயிற்று. இதனால் உபநிஷத் பாகத்திற்கு பாஷ்யமியற்றினதாக ஆகாது. அதை இயற்றினவர்கள் இதை ஏன் இயற்றவில்லை? என்று கேட்பதற்கு யாருக்கும் அதிகாரமில்லாமையாலே இக்கேள்வியை விட்டிடுவோம்.

இந்த பாஷ்யங்களைப்பற்றிச் சில விஷயங்கள் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நமக்கு புவேஸமுள்ளது யஜுர்வேதத்திலாகையாலே அதைக் கொள்ளுகிறோ மிங்கு. கர்மகாண்டமானது அசிதியென்றும் அசிதித்வயமென்றும் வழங்கப்படுகிறது. அசிதியென்றால் எண்பது ப்ரச்ந மென்றபடி. அசிதித்வயமென்றால் எண்பத்திரண்டு ப்ரச்நமென்றபடி. மந்த்ரப்ரச்ந மிரண்டைச் சேர்க்காமல் அசிதி யென்கிறது. அதையும் சேர்த்து அசிதித்வயமென்கிறது. எட்டு ப்ரச்நமாகிய ஆரண்யகத்தை ஸ்ரீ வைஷ்ணவேதர்கள் பத்துப்ரச்நங்களாகக் கொள்ளுகையாலே மந்த்ரப்ரச்நத்தைத் தவிர்த்தே அசிதித்வயமென்பது அவர்களின் பகஷத்திலே பொருந்தும். இதில் இப்போது சர்ச்சை வேண்டா.

கர்மகாண்டத்திற்கும் உபரிஷத் பாகத்திற்கும் ஒரு வாசியுண்டு; கர்மகாண்டத்தில் ப்ராஹ்மணம் தவிர மற்ற ஸம்ஹிதாபாகத்திற்குப் பதபாடம் அநாதியாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. உபரிஷத் பாகத்திற்கு அது கிடையாது. ஸம்ஹிதைக்குப் பதபாடம் மட்டுமேயன்று; க்ரமம் ஜடை வ்ரம் இத்யாதிகளும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ப்ராதிஸாவ்யாழி லக்ஷணங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. உபரிஷத் பாகத்திற்கு இவை எதுவும் கிடையாது. க்ரமம் ஜடை வ்ரம் இவைகளுக்குத் தாயானது பதபாடம். அந்த பதபாடம் பௌருஷேயமா? அபௌருஷேயமா? என்கிற விசாரம் வைதிக கோஷ்டிகளில் இருந்து வருகிறது. பௌருஷேயமென்று பலர் கொள்ளுகிறார்கள். நம்முடையகொள்கை அங்ஙனமில்லை. நாம் எழுதுகிற நூல்களில் 'வடகாரவரஸூஹ' என்றெழுதுவது வழக்கம். மூலத்திலேயே சில பல பாகங்களைப் பௌருஷேயங்களாகச் சொல்லுகிற வாதம் கிடக்கையில் பதபாடத்தைப் பற்றி என்ன விசாரம். புருஷபூணீதமென்றாலும் அந்த புருஷர் பாம்புருஷனோடு விகல்பிக்கத் தகுந்தவராகவே யிருப்பார். அவருடைய காலம் நம்முடைய புத்திக்கு எட்டாததேயாகும். இது நிற்க.

மூலத்திற்கு பாஷ்யம் செய்பவர்கள் பதபாடத்தை அணுவளவும் அதிக்ரமியாமலே அதற்கிணங்கவே செய்தாக வேண்டுமென்பது ஸர்வஸம்ப்ரதிபந்நம். இதை யாரும் மறுக்கவில்லார். ஸ்ரீராமாயணைக்கு வியாக்யானம் செய்பவர்கள் ஸ்வேச்சயா பதவிபாகம் செய்துகொண்டு பொருளெழுதுவதைப் பார்க்கின்றோம். ஓரிரண்டிடமே காட்டுவோமிங்கு; "தேவநேந வநொக்சவா" என்றவிடத்தில் தே, வநேந என்று பதச்சேதம் செய்து வியாக்யானம் பண்ணுவதுபோல 'தேவநேந' என்று ஒரேபதமாகக் கொண்டு வியாக்யானம் செய்யப்படுகிறது. காலால் நடந்து செல்லுகையைத் தேவநமென்பதாம். "அஹம் தாவந் மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே" என்னுமியைப்பெருமாள் வாக்யத்தில் அஹம், தாவந் மஹாராஜே என்கிற பதவிபாகமிருக்கச் செய்தேயும் "அஹந்தாவந்மஹாராஜே" என்று ஒரேபதமாக வைத்துப் பொருளுரைப்பாருமுள். சஹனா சஹஜாவீதி சஹனாவாநு; வஹாவெள உஹாராஜஸூ—சஹனாவநஹாராஜ: என்று விக்ரஹித்து, அஹந்தையை யுடைய தசரதசக்ரவர்த்தி பக்கலிலே என்று பொருளாம். (அஹந்தையாவது—அஹங்காரம்.) இங்ஙனே யெடுத்துக் காட்டக்கூடியவை அபரிமிதமாகவுண்டு.

இப்படி ஸ்வச்சந்தமாக பதவிபாகம் பண்ணி அர்த்தமுரைப்பதை வேதம் ஸஹிக்கும் தன்று. அசைக்கவொன்றைப்படி பதபாடம் ஏற்பட்டிருப்பதனால் அதை யநுஸரித்தே பாஷ்யம் இயற்றவேண்டியது கடமையாகும். நாலாவது காண்டத்தில் நாலாவது ப்ரச்நத்தில் ஸுவஷ்டாஷு என்றொருபதம். பதமோதாதவர்கள் இதை இரண்டு பதமாகக் கொள்ளாமற்போனாலும், ஸுவிசூா; ஸுவயா, ஸுமடி இக்யாதிகளிற்போல ஸொஹநாயக்மான

(ஸு) சேர்ந்திருப்பதாகவே கருதிவிடக்கூடும். ஆனால் பதபாடத்தில் 'ஸுவஷாஸிதி ஸுவாஸாஸு' என்று ஒதப்பட்டு வருகிறதென்பதைத் தெரிந்துகொண்டவர்கள் அங்கனம் கருதார்கள். 'ஸுவாவஸாநா' என்றொரு பதம். இதில் ஸுபமும் அவஸாநமும் சேர்ந்திருப்பதாக ஆபாத பூதீதி ஏற்படும். 'ஸுவாவஸாநெதி ஸுவா—உவாவஸாநா.' என்றுள்ள பதபாடத்தினால் அந்த மருள் நீங்கும். ஆக, பதபாடம் அர்த்தநிர்ணயத்திற்குப் பாமோபகாரகமென்று தேறும்.

பதபாடம்போலவே ஸ்வரஸநிவேசமும் அர்த்தநிர்ணயத்திற்கு மிகவும் கைகொடுப்பதாகும். இதற்கும் சிறிது காட்டுகிறோம். தே என்பது ஒரெழுத்தான ஒரு பதம். இது துஷுஷத்தில் ஸ்த்ரீலிங்க நயம்ஸகலிங்கங்களில் ப்ரதமாத்தீயாவிபக்திகளில் த்விவசநாந்தமாயும் பும்லிங்கத்தில் ப்ரதமாபஹுவசநாந்தமாயும், யுஷ்மச்சப்தத்தில் (துஷுஷு) தெ, (தவ) தே. என்றுமுள்ளது. இத்தனை ரூபங்களும் வேதத்தில் அடிக்கடி ஒதப்படுகின்றன. இப்பதம் அநுஷீர்த்த ஸ்வரயுத்தமாயிருந்தால் யுஷ்மச்சப்த ரூபமென்று நிர்ணயிக்கப்பெறும். உஷீர்த்த ஸ்வரயுத்தமாயிருந்தால் தச்சப்தரூபமென்று நிர்ணயிக்கப்பெறும். அதுதன்னிலும் த்விவசநரூபமும் பஹுவசநரூபமுமான வாசியுமிருப்பதால் பதபாடம் அதையும் விளக்கிக் கொண்டு தோன்றியிருக்கின்றது. த்விவசநரூபமான ஸ்தலங்களில் மட்டுமே 'தெஊதி' என்று பதமோதப்படும். ஸஹுவசந ரூபமாயிருந்தால் அங்கு உதியொழும் இருக்கவே மாட்டாது ஆக, இதில் உதாத்த ஸ்வரத்தைக்கொண்டு துஷுஷுவமென்றும், அநுஷீர்த்த ஸ்வரத்தைக் கொண்டு யுஷ்மச்சப்த ரூபமென்றும் நிர்ணயிக்கலாகிறது.

யத: என்பது ஒருபதம். இதுவும் வேதத்தில் அடிக்கடி வரும். இதில் முதலெழுத்து உதாத்தமாக விருப்பது பலபலவிடங்களில்; அது அநுஷீர்த்தமாயிருப்பது சிற் சில விடங்களில். உதாத்தமாயிருந்தால் (யஸ்மாத்) என்று அர்த்தமுள்ள அவ்யயமாகும். * யதொ வா உஷாஸி ஹுதாஸி ஜாயணே * உஷாஷாஸிவ. அநுதாத்தமாயிருந்தால் (யஷம் யஷுதௌ யத:) என்று உணர்மதௌ என்கிற யாதுவில் ஸத்யுஷுத்யாணமாகத் தேறுகிற யஷுஷுத்தின் த்விதீயாபஹுவசநாந்த ரூபமாகும். 'ஸுவஷாஸிதி ஸுவாஸாஸு' என்றுவரும். அவ்விடங்களில் ஸ்வரீ லோகத்தை யடைகின்றவர்களை என்று பொருள்படும் (யத:) என்கிற விது பஞ்சமீஷஷ்ட விபக்திகளில் ஏகவசந ரூபமாகத் தேறுவதுமுண்டு. (யதாஷு) என்று ஷஷ்டபஹுவசநரூபமும் வேதத்தில் ஒதப்பட்டு வருகிறது. எனினும், (யத:) என்கிற பதம் ஸ்வரபேதத்தினால் அர்த்தபேதத்தை யுடையதென்று காட்டுவது இங்கு முக்கியம். இங்ஙனே ஸ்வரவாசியினால் பொருள்வாசியுள் தென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டக்கூடிய இடங்கள் ஓரிரண்டல்ல; அனேகமுண்டு. ஸ்தாஸீபுலாகந்யாயேந ஸ்வல்பமே இங்கெடுத்துக்காட்டினோம்.

பதபாடத்தில் வேஷ்டநம் (அதாவது சுவயுஹம்) என்பது மொன்று. யுஜாவதி ரிதி யுஜா—வதி; ஹாமயெயெநெதிஹாம—யெயெந' என்றிப்படி பிரித்தோதுவதுதான் வேஷ்டநமெனப்படுவது. ஒருபதத்திற்கு ஓரிடத்தில் வேஷ்டநமோதப்படும்; அதே பதத்திற்கு மற்றொரிடத்தில் அது ஒதப்படாது. 'வாஜயண:' என்றொரு பதம். இதற்கு ஓரிடத்தில் வாஜயண உதி வாஜ—யண: என்று வேஷ்டநமோதும். மற்றொரிடத்தில் அது இல்லை. இதற்கு இப்பதத்தில் ஸ்வரபேதம் நியாமமாகும். எங்ஙனே யென்னில், வாஜயண: என்பதில் மூன்றாமெழுத்தான யகாரம் உஷீர்த்தமாக வருவது சிலவிடங்களில்; அதுவே ஸ்வரிதமாகவருவது சிலவிடங்களில். உஷீர்த்தமாக வருமிடங்களில்தான் வேஷ்டநமுண்டு.

ஸ்வரிதமாக வருமிடங்களில் அது கிடையாது. இந்த ஸ்வரபேதத்திற்கும் அர்த்தபேதமே காரணம். அர்த்தபேதமில்லாமல் அநாவச்யமாக ஸ்வரபேதம் வேதத்தில் காணப்படமாட்டாது.

ஆக, வேதத்திற்குப் பொருள்காணவேண்டில் பதபாடத்தையும் ஸ்வரஸநிவேஸங்களையும் உற்று நோக்கியே அவற்றுக்குப் பொருள்கண்டு உரைக்கவேணுமென்றும், பதபாடத்திற்கும் ஸ்வரப்ரக்ரியைக்கும் சேராதபடி உரைப்பது வேதார்த்தமன்று என்றும் மூதலிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி, இப்போது அவதரித்திருக்கிற வேதபாஷ்யங்களின் பரிஸ்திதி எப்படிப்பட்டதென்று பார்ப்போம். பார்க்குமளவில் பதபாடத்திற்குப் பொருந்தாமலும் ஸ்வரப்ரக்ரியைக்குச் சேராமலும் வேதபாஷ்யங்கள் அவதரித்திருக்கின்றன வென்று நாம் கண்ட பல விஷயங்களில் சில விஷயங்களை மட்டும் இங்கு நிரூபிக்கிறோம். இது வேதபாஷ்யகாரர்கள் மீது குற்றங்குறை கூறுமெண்ணத்தினாலன்று. தத்வ ஜிஜ்ஞாஸ்யா அத்தனை.

நம்முடைய வேதத்திற்கு ஸாயணர் பட்டபாஸ்கரர் என்னுமிருவர் பாஷ்யமியற்றினவர்கள். பட்டபாஸ்கரர் முற்பட்டவரென்றும், ஸாயணர் பிற்பட்டவரென்றும் சொல்லுகிறார்கள். பட்டபாஸ்கர பாஷ்யம் மிகவும் ஸம்க்ஷிப்தமானது. ஸம்ஹிதையில் நாலாவது காண்டத்திற்கும் ப்ராஹ்மணத்தில் இரண்டாவது அஷ்டகத்திற்கும் பட்டபாஸ்கர பாஷ்யம் கிடைத்திவது. ஸாயணருடையது சிறிது விசதமான பாஷ்யமாகையாலே முன்னம் இதிலே நம்முடைய விவக்ஷிதங்களைத் தெரிவிக்கிறோம்.

பதபாடத்திற்குச் சேராத பாஷ்ய ஸ்தலங்களில் சிலவற்றை யெடுத்துக் காட்டுகிறோம். ஐந்தாவது காண்டம் முதல் பூச்சந்தின் முடிவில் * யாஹி ஸாய்யா ஹவிரஹை ஷெவாஃ* என்றுள்ளது. இங்கு (ஸாய்யா ஹவிஃ) என்ற விடத்தில் ஸாய்யாஃ என்று விவஹாஹமாகவும் பதம் பிரிக்கலாம்; ஸாய்யா என்று விஸர்யமின்றிக்கே ஆகாராந்தமாகவும் பதம் பிரிக்கலாம். ஆனால் பதம் பிரிப்பது நம்மிஷ்டமன்றே; அநாஹியான பதபாடம் இங்கு எப்படியுள்ளது தென்று பார்க்கவேணும். பார்க்குமளவில் (ஸாய்யா) என்று விஸர்யமின்றிக்கே ஆகாராந்தமாகவேயுள்ளது. (ஸாய்யா வெ ஷெவாஃ) என்றுள்ள பிறவிடங்களிலெல்லாம் (ஸாய்யாஃ) என்று விவஹாஹமாகவே பதபாடமுள்ளது. அது ஷெவாஃ என்பதற்கு விஸேஷணமாகிறது; அவ்விடங்களில் 'வ-ஹயீயா ஷெவாஃ' என்று பொருளுரைத்திருப்பது பொருத்தமானதே. 'ஸாய்யாஹவிரஹை-ஷெவாஃ' என்றவிடத்திலும் அப்பொருளையே ஸாயணர் உரைத்திருப்பது பொருந்துவதற்கு வழியில்லை. விவஹாஹமின்றிக்கே பதபாடம் வந்திருப்பதை அவர் அறிந்தும் ஆலோசித்து மிருந்தாராகில் இப்படியுரைத்திருக்கமாட்டார்.

இங்கு உண்மையான பொருளென்னவென்றால்; பட்ட பாஸ்கரபாஷ்யத்தில் அஃது உரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஸாய்யா என்பதை ஷெவர்களுக்கு விஸேஷணமாக்காமல் கீழே 'ஸாஹாக்ரதெந ஹவிஷா' என்றவிடத்திலுள்ள ஹவிஸ்ஸுக்கு விஸேஷணமாக்கி (ஸாய்யா ஹவிஷா-ஸாய்யீதே ஹவிஷா) என்றரைத்தனர் முன்னம். இது ஸ்வரஸமான அர்த்தமன்று என்று தாமே கருதி ஸாய்யா என்னுமர்த்தத்தைப் பக்ஷாந்தரமாக வரைத்தார். இதுதான் பொருத்தமான பொருள். அதேகாண்டத்தில் மேலிரண்டாவது பூச்சந்தின் முடிவில் "ஷெவாஹை நக்ஷத்ரேஷு ஹவிரஹை ஷெவாஃ" என வருகின்றது. அங்கு ஸாய்யா என்பது முழுப்பதம். அதற்கு ஸாய்யா என்பதுதான் அர்த்தம். அந்த படிமே

பூகூதவிவாடி ஸ்தலத்தில் உகாரஹாவெந ஸாயஜா என்றுகியிருக்கிறது. இதற்கு ஸாயி தெந என்கிற அர்த்தம் அவ்வளவு ஸ்வரஸமன்று. ஸாயயயயாதயா ஹவிரடிஹு என்று மர்த்தமே மிகப் பொருத்தமானது. ஆனாலும் ஸாயிதெந என்கிற அர்த்தத்தில் பதபாட விரோதம் யாதும் சொல்லப்போகாது. ஸாயணர் உரைத்திருக்கிற பொருள் ஸர்வாத்மநா ஸங்கதமன்று என்பதை வைதிகர்கள் யாவரும் இசைவர்கள்.

ஸாயஜா: என்னவேண்டுமிடத்தில் (ஸாயஜா) என்று பதபாடம் வந்திருப்பதை ஹாடி ஸவஜித்யமாகக் கொண்டு பாஷ்யத்தைப் பொருந்தவிடலாமென்று ஸஹஸா சிலர் சொல்லி விடக்கூடும். மூலத்தில் எத்தனை வஜித்யங்களிருந்தாலும் பதபாடத்தில் வஜித்யம் கிடையவே கிடையாதென்பது பற்றி நம்முடைய விபுலநிருபணம் வெஜாய்யநவவஜித்யங்களில் வெற்றிபெற்றிருக்கின்றது என்னுமிவ்வளவையே இங்குச் சொல்லி நிற்போம்.

இன்னோரிடத்திற் செல்வோம். நாலாவது காண்டம் முதல் பூச்சந்தின் முடிவில், “பூவஹவஜித்யதரா.....ஹடிநேஜிதஹி” என்றுள்ளது. இங்கு ஹடிநே என்கிற பதம் ஹடிஜித்யமென்று ஹடிக்கொண்ணாமெக்காக வடிவாத்தில் (ஹடிநேஜித்ய) என்று பூவஹம் ஒதப்பட்டு வருகின்றது. காமத்தில் (ஹடிநே ஜித்ய ஹடிநே) என்று ஒதுவர்கள். இவற்றால் இது தவிவசநாந்த பதமென்பது திடமாக்கப்பட்டது. இது ஸப்தம்யந்தபதமன்று என்பது நிர்விவாதம். ஆனால் இவ்விடத்தில் ஸாயணர் “ஜிதஹி ஹடிநே-யஜித்யஹாநே” என்று ஸப்தம்யந்தமாகக் கொண்டே பாஷ்யமிட்டிருக்கின்றார். பதபாடத்தை நோக்கியிருந்தால் இப்படியுரைத்திருக்க பூஸக்தியிராது.

மற்றுமோரிடம் செல்வோம். அதே காண்டத்தில் இரண்டாவது பூச்சந்தில் “ஹஹ ஹிவ்வாஜித்யம் ந ஹடிநே ஹஹவாநு” என்றுள்ளது. இங்கு (ஹஹவாநு) என்கிற பதத்திற்கு (ஹஹவாநு ஜித்ய - ஹவாநு) என்று வேஷ்டநமோதப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு ஸாயணர் (ஹஹவாநு ஹடி - ஜித்யவாநு ஹடி) என்று உரைத்திருக்கின்றார். இதற்கு இப்படி அர்த்தமிருந்தால் ஸஹவாநிதி ஸ-ஹவாநு என்கிற வேஷ்டந பாடத்திற்கு அவகாஸமிராது. வைதிக விதவான்கள் இதை மிகவும் விமர்சிக்கவேணும்.

இன்னமோரிடத்திற்குச் செல்வோம். இதேகாண்டத்தில் மூன்றாம் பூச்சந்தின் முடிவில் “தெகீயயொய-நயொ ஹாஜடிஷ்ய:” என்றுள்ளது. இங்கு (ஹாஜடிஷ்ய:) என்பதற்கு “ஹாஜ: ஜித்ய: விடிஷ்ய: ஜித்ய: ஹவாடிஷ்ய: யெஷாந்தெ ஹாஜடிஷ்ய:” என்பதாக ஸாயண பாஷ்யவாக்யம். ஹாஜ வடித்திற்கும் ஹாஜிஷ்ய வடித்திற்கும் ஸமாஸம் வந்திருப்பதாகக் கொண்டு இங்ஙனே உரைத்திட்டார்; பதபாடம் இதற்கு நேர்விரோதமானது. (ஹாஜ ஹடிஷ்யஜித்ய ஹாஜிஷ்ய:ஷ்ய:) என்று ஒதப்பட்டு வருகின்றது. இப்படியிருக்க ஹாஜமும் ஹாஜிஷ்யமும் ஹாஷ்யகாரருக்கு எங்கிருந்து வந்து புருந்தன வென்பது தெரியவில்லை.

பிறிதோரிடத்திற்குச் செல்வோம். ‘வாஜயண:’ என்கிற பதத்தைப்பற்றி முன்னமே சிறிது ஆஸ்தாவம் செய்திருக்கிறோம். இதிலும் ஸாயணர் பிறழ்ந்திருப்பதை இங்கெடுத்தாகக் காட்டுகிறோம். முதல் காண்டத்தில் மூன்றாவது பூச்சந்தின் முடிவான அநவாகத்திலும், அதே காண்டத்தில் நாலாவது பூச்சந்தின் முடிவான அநவாகத்திலும் வாஜயண: என்கிற இப்பதம் வருகிறது. முந்தின இடத்தில் [* ஸயஜா வஜித்ய வஜயண: * என்னுமிடத்

தில்] யகாரம் ஸ்வரித ஸ்வரமுடையது. இதற்கு வேஷ்டநம் கிடையாது. பிந்தினவிடத்தில் [* ஸ்வயா வாஜம் வாஜயனோ ஜயெ * என்னுமிடத்தில்] யகாரம் உதாத்த ஸ்வரமுடையது; இதற்கு வேஷ்டநபாடமுண்டு. வாஜயன உதி வாஜ-யன: என்று பதபாடம் ஜகத் ப்ரஸித்தமானது. இதில் ஸ்ராவணத்தையும் சவ ம ஹாவ ததஜாவங்களையும் யாரும் அபலபிக்கமுடியாது. இதற்கு அர்த்தபேதம் இருந்தே தீரவேண்டும். ஆனால் அர்த்தபேதம் காட்டவே யில்லை. வாஜஜ் சவஜ் சூக்தந உஜன: என்கிற பொருளையே இரண்டிடத்திலும் மைரூபமாகச் செய்திருக்கிறார். இது பொருந்துவதற்கு வழியில்லை. பட்டபாஸ்காரும் இரண்டிடத்திலும் ஏகரூபமான அர்த்தத்தையே எழுதிவிட்டாரெனினும் அவர் சிறிது விழித்துக்கொண்டார். முந்தின இடத்தில் “ஸ்ராவணம ஹொள ஜ-வய ஜனொ” என்றொரு வாக்கியமெழுதியிருப்பதைக் காணலாம். ஸ்ராவணத்தையும் வெஷ்டநாவததஜாவங்களையும் கவனித்தாரவர்.

இதே பதம் நாலாவது காண்டத்திலும் இரண்டிடங்களில் வருகிறது. ஸ்வரபேதம் வேஷ்டநபேதம் என்பது அங்குமுள்ளது. அதில் இரண்டாம் பூச்சந்தில் முடிவான அதுவாகத்தில் “ஸஹஸூஜா ஸஹஸூஜா வாஜயனா” என்றுள்ளது. வாஜயனா என்றது வாஜயனொ எனற்படி. வஜநவெஜ மொழிய வேறில்லை. இங்கு யகாரம் உதாத்த ஸ்வரயுக்தமாயிருக்கையாலே வேஷ்டநம் ஒதப்பட்டு வருகிறது. இதே காண்டத்தில் மேலே ஆறாம் பூசூத்தில் * ஜீஉத தவெஜ்வாநுவாகத்தில் (ரயெலிஸஹ வாஜயன:) என்றுள்ளது. இங்கு யகாரம் ஸ்வரித ஸ்வரயுக்தமாகையாலே ஏற்கெனவே நாம் காட்டியிருக்கிற நியமப்படிக்கு வேஷ்டநம் ஒதப்படுவதில்லை. இவ்விரண்டிடங்களிலும் ஸ்ராவணத்திற்குச் சேர சயஜெஜம் இருந்தே தீரவேணும். இவ்விடங்களில் மட்டும் ஸாயணர் தமது பாஷ்யத்தில் அர்த்தபேதத்தைக் காட்டியிருக்கின்றார். முந்தின இடத்தில் “வாஜயனா—வாஜஜனொ தந உஜனொ” என்றார். பிந்தின விடத்தில் “ரயெலிஸஹ வாஜயன:—ரயெலிஸஹ ஸீ வுமஜன:” என்றார். இவை பொருத்தமான விவரணங்களே யாகும்.

முன்னே காட்டின முதல்காண்ட ஸ்தலங்களிலும் இப்படி வெவ்வேறு பொருளை விவரித்துக் காட்டவேண்டியிருந்தும் காட்டாதது ஏன்? என்று விமர்சிக்க பூர்வமாகும் போது ஒரு மருமம் வெளியாகின்றது. (அதாவது) ஸாயணர், தாம் ஒருவரே வேதபாஷ்யமியற்றவில்லையென்றும், விஜயநகரமஹாராஜ ஸந்திதானத்தில் பலபல பண்டிதர்களை வரவழைத்து அவர்களுக்கெல்லாம் மாஸிகவேதனமேற்பாடு செய்வித்து, அவர்களுக்கு வேதத்தைப் பல பாகங்களாகப் பிரித்துக் கொடுத்து வாஷ்யங்களொழுதச் சொல்லி அவற்றை ஒன்று சேர்த்தாரென்றும் பூவஜ்ஜாதியுள்ளது. அது இவற்றால் மெய்ப்பிக்கப்படுகின்றது. இப்போது நாம் எடுத்துக் காட்டின ரீதியில் இன்னமும் பலபல காட்டக் கூடியவை யிருக்கின்றன.

வஜ்வா஠த்திற்கும் ஸ்ராவணநிவேசத்திற்கும் பொருந்தாதபடி வாஷ்யம் செய்துள்ள பூகாரங்களை இதுவரையில் காட்டினோம். ஒள சித்திவிருத்தமாகவும் பாஷ்யம் செய்திருக்கிற படியைச் சிறிது காட்டுவோமினி.

*உராவூஜாநா உலிஷூஜ ஜயம஠்வஜலிநு ஹவெ வ-ர-ஹுத: வ-ர-ஹுத: * என்றவிடத்தில் வ-ர-ஹுத-வஜத்திற்கு ஸாயணவாஷ்யம் காணமின். * வ-ர-ஹுத- (வ-ர-ஹுத) வ-ஹுத-ஹுத-ஹுத (ஹுத-யதெ) ஸூபூஜதெ-பூ-திவாஜஜ-தஹீ-வ-ர-ஹுத:;

நாம் என்ன நினைக்கமுடியும்? மூன்றாவது அஷ்டகத்தைச் சேர்ந்ததான காடுகத்தில் மூன்றாவது பூசுரத்தில் * ஸ்ரீ ஐயாடெவொ டெவக்ஷஸூடெ * என்கிற வாக்யம் ஸுபூஸித்தமானது. வேதமோதாதவர்களுங்கூடக் கையாளும் வாக்யமிது. இதற்குப் பதபாடமில்லாமையாலே அவரவர்கள் இஷ்டப்படி பதம் பிரித்துக் கொள்வதை ஆக்ஷேபிப்பார் யாருமில்லை. ஸ்ரீ ஐயா, டெவ, டெவக்ஷ, ஸூடெ, என்று ஸாமாந்யர்கள் பதம் பிரித்துப் பொருள்கூறி வருகிறார்கள். உலயலாஷ்டிகாரர்களும் இப்படியேதான் படிவிலாசம் கொண்டு பாவ்யமிட்டிருக்கிறார்கள்.

இங்கு நாம் உணர்த்துவதைச் சிறந்த வைதிகர்கள் மிகுந்த சுவயாநத்துடன் விமர்சிக்கவேணும். வேதத்தில் ஸ்ரீ ஐயா என்கிற பதமும் டெவ: என்கிற பதமும் ஓரிடத்திலல்ல; பலவிடங்களில் ஓதப்பட்டு வருகின்றன. இவற்றின் ஸாரம் எங்கும் ஒரேவிதமாகத்தானுள்ளது. ஸ்ரீ ஐயா என்கிறபதத்தில் (யா) என்கிற மூன்றாமக்ஷரமானது எங்கும் ஸாரிதமே யொழிய ஓரிடத்திலும் உடாத்தமன்று. இதை ஸூஹிதையிலும் பார்க்கலாம், ஸ்ரீ ஹ்ருணத்திலும் பார்க்கலாம். பூக்ஷதமான * ஸ்ரீ ஐயாடெவ: * என்கிற வாக்யமுள்ள அநுவாகத்திற்கு அடுத்த அநுவாகத்திலேயே காணலாம். * பூஜாவதெஸ்ரீ ஐயாவெஸ்ரீ ஹ்ருஷீ * உத்யாஜி வரஸ்ரதம் பார்க்கலாம். இப்பதம் உடாத்தானமாக நிற்பது எங்குமே கிடையாது. இதற்கடுத்த டெவ: என்கிற பதத்தையுமெடுத்துக் கொள்வோம். இது வேதத்தில் இரண்டாயிரமிடங்களில் வருவது, எங்கும் முதலெழுத்து அநுடாத்தமாயும் இரண்டாமெழுத்து உடாத்தமாயுமே யிருக்கும். டெவொவஸூஹிதா * உத்யாஜிவரஸ்ரஹ்ருஷீ.

இப்படி நியதஸ்ரீரங்களான இவ்விரண்டு பதங்களையும் சூக்ருத ஸ்தலத்தில் பாவ்யகாரர்கள் விவய-ஹ்ருஸூரமாகக்கொண்டு அர்த்தம் செய்திருப்பது வேடிபுருஷனுக்கு ஈஷத்தும் அபிமதமன்று. ஸ்ரீ ஐயா, டெவ: என்று லாஷ்யகாரர்கள் கொண்ட வடிவிலாசம் தவறுதான். இங்கு ஸடெவ: என்பதே உண்மையான வடிவம். ஸாரிதானமான ஸ்ரீ ஐயாவடிமும் உடாத்தாஜியான ஸடெவவடிமும் ஸூஹிதமாம்போது இப்போது இங்கு ஸ்ரீ ஐயாணமான ஸாரஸூஹிவெஸும் தன்னடையே வந்து நிற்கும். * டெவயஜ்யாய-ஷாநு * உத்யாஜிவரஸ்ரதஹ்ருணங்கள் காணலாம். டெவ: என்கிறபதம் சூடிந்-ஹ்ருஷீதமானாலும் ஸடெவ: என்கிறபதம் சூடிந்-ஹ்ருஷீதமேயாகும். * தநெவஹ்ரு-தம் நெவமாய் ஸஹ்ருதமென்பது ஸடிந்-ஹ்ருஷீதஹ்ருஷீ * என்பதொன்றைக்காட்டினால் போதுமிங்கு. ஹ்ருதமென்பது சூடிந்-ஹ்ருஷீதமாயிருக்கிறதன்றோ. வேதமோதினவர்களுக்கு இப்படி நூாயிரமிடங்கள் நினைவுக்கு வரும். ஆக ஸடெவ: ஸ்ரீ ஐயாடெவக்ஷஸூடெ, என்றுதான் லாஷ்டீம்செய்யவேணும்.

வெஹ்ருஷீ அபெ மாயஸூஹி நூ:

வெஹ்ருஷீ கா ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ

தெ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ

தக்ஷஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ ஹ்ருஷீ

வேதபாவ்ய விமர்சனம் முற்றிற்று.

விளக்கொளியெம்பெருமானும் வேதாந்த தேசிகனும்.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 140 லக்கமுள்ள சென்றமாதத்து இதழில் வெளியிடப்பட்டுள்ள உபந்யாஸனிம்சதியில் (பக்கம் 13ல்) எழாமுபந்யாஸத்தின் முடிவில் "திப்பரகாச ஸ்வாமியும் வேதாந்த தேசிகனும்" சேர்ந்த திருவுருவப்படம் வெளியிடப்பட்டிருப்பதை யாவரும் பார்த்திருக்கிறீர்கள். அதில் முக்கியமாக ஒருவார்த்தை வெளியிட்டிருக்கிறோம்; (அதாவது) "இந்த ப்ளாக் நம்முடைய தன்று; ஸேவா என்கிற வடகலைப்பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டது" என்று.

"தேசிகனுடைய உண்மைஸ்வரூபம்" என்கிற மகுடத்தின்கீழ் நாம் அப்போது விரிவாக எழுதியுள்ள விஷயங்களையும் ஸஹ்ருதயர்கள் மீண்டுமொருமுறை வாசிக்கவேணும். விளக்கொளியெம்பெருமானும் வேதாந்ததேசிகனுமான அத்திருவுருவப்படம் எப்போது எடுக்கப்பட்டதென்றால், விளக்கொளியெம்பெருமான் ஸன்னிதியை வடகலையார் ஆக்ரமிக்க ஆஸூமான முயற்சிகள் செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் எடுக்கப்பட்டது. அந்தத் திருவுருவப்படத்திலேயே இதற்குத்தக்க சான்று இருப்பதை யாவரும் கவனிக்கலாம். (அதாவது தென்னவென்றால்,) தேசிகனுடைய திருநெற்றியில் விளங்குவதோ தென்கலைத் திருமண்காப்பு. திருவடிவாரத்தில் மாறுபாடு உள்ளதைக் கவனிக்கவேணும். அதன் மருமம் என்னவென்றால், அது திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தில் ஈஷத்தும் ஸம்பந்தப்பட்டதன்று. தனியாகவொரு சிறுபலகையில் வடகலைத்திருமண்போட்டு அதை உருவப்படமெடுக்கும் சமயத்தில் திருவடிவாரத்தில் கொணர்ந்துவைத்தார்களென்றும், அது கவனிக்கப்படாமலே உருவப்படம் எடுக்கப்பட்டதென்றும் அதனால் மேலொருபடியும் கீழொருபடியுமாகக் காண்கிறதென்றும் இதை அவரவர்களே எளிதாகத் தெரிந்துகொள்ளமுடியும்.

இந்த வுருவப்படம் வெளிவந்ததைக்கண்ட நவீனர்கள் ஒரு விநோதம் செய்திருக்கின்றார்கள். அதாவது தென்னவென்றால், தேவப்பெருமான் ஸன்னிதியிலெழுந்தருளியுள்ள மதுரகவி நாதமுனி ஸமேதரான நம்மாழ்வாரை மூலத்திருமேனியுடனுங்கட பட்டைபட்டையான வடகலை நாமத்தோடு ப்ளாக் செய்வித்து வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். தலைமேல் வகுளா பாணப்பெருமான் வைபவம் என்றும் கீழே சட்கோபன் என்றுமிட்டு, தண்பொருநல்வருங்குருகேசன் என்று தொடங்கி அபத்தக்களஞ்சியமான வைபவச்சுருக்கமச்சிட்டு "மாரிலே கைவைத்து உறங்கலாமென்று இருப்போமாக" என்று முடித்துப் பே. வ. கி..... பெயரால் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் என்னகாட்டப்படுகின்றதென்றால், இந்த க்ருத்ரிமம் எப்படி சாதாரணமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறதோ இதேவிதமாகத்தான் விளக்கொளி தேசிகன் தென்கலைத்திருமண்காப்பு திகழ (க்ருத்ரிமமாக) ப்ளாக் செய்விக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டிருப்பதாக உலகம் கொள்ளவேணுமென்று பிறரால் காட்டப்படுகிறது.

இங்கே பிரமாணிகர்கள் தெரியவேண்டியதாவது, க்ருத்ரிமங்கள் யதேஷ்டமாகச் செய்யமுடியுமென்பதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. விளக்கொளி வேதாந்தவாசிரியருடைய படம் நாமெடுத்ததன்று, நாமவெளியிட்டதன்று, ஸேவாபத்ரிகை வெளியிட்டதென்பதை யாவரும் தெரிந்துகொள்ள அந்த ஸேவாபத்ரிகையின் ராப்பர் அப்படியே ப்ளாக்கெடுத்து இதில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. (P. T. O.)

இவ்வண்ணமாக நம்மாழ்வார் ப்ளாக்கு இவர்கள் வெளியிட்டிருப்பது ஒரு தென் கலைப் பத்திரிகையில் வெளிவந்திருந்தால் அதற்கும் ப்ளாமாண்யம் ஏற்படக் குறையில்லை. இனி, இதில் காண்கிற ஸேவாபதிரிகை ராப்பரின் ப்ளாக்கும க்ருத்மந்தானெக் கிற வாதம் கிளம்பவேண்டும். அதனையே எதிர்பார்த்திருக்கின்றது உலகம்.

திருவேங்கடமுடையான் மஹோத்ஸவம்.

(ப்ர-அ.)

நிகழும் புரட்டாசித் திங்களில் ஹஸ்த நக்ஷத்திரத்தில் தொடங்கித் திருவேண நன்னூளில் அவபிரதமும் த்வஜாவரோஹணமுமாகப் பெற்ற திருவேங்கடமுடையான் மஹோத்ஸவத்தை ஒன்றிரண்டு நாள் உடனிருந்து அநுபவிக்க ப்ராப்தமாயிற்று. திருவேங்கடமுடையானுடைய ஐச்வரியமும் லாம்ராஜ்யமும் ஆண்டுதோறும் திங்கள் தோறும் (கிம் பஹுநா?) ஷ்ணந்தோறும் அபிவிருத்தி பெற்று விளங்கு மதிசயத்தைப் பற்றி என் சொல்லுவது! 'நெஞ்சால் நினைப்பரிதால்' என்றும், 'வாசாமகோசரம்' என்றும், 'அவாங்கமல கோசரம்' என்றும் சில சொற்களுண்டே: அவற்றுக்கு ஸத்தியமாகவும் முக்கியமாகவும் இதுதான் இலக்கு என்னத் தட்டில்லை. திருவரங்கச் செல்வனான பெரிய பெருமானுடைய விபூதி விஸ்தாரங்கள் அப்ரமேயங்களாய் ஈடு மெடுப்பு மில்லாதவையாய் விளங்கா நிற்பது தனிப்பட்ட விஷயம். ப்ராகார கோபுரமண்டபங்களின் ஸம்ருத்திகளும் வீதி நதி விபவங்களும் திருநாட்டிலும் காணக் கிடைக்கமாட்டாதவையன்றே. நம் ஆசார்ய லார்வபௌமர்களனைவரும் படுகாடு கிடந்த விடமென்னு மேற்றும் அநிதர ஸாதாரண மன்றே அரங்கநகர்க்கு, அஹிதிருக்க,

சில வாண்டுகட்கு முன்பு லக்ஷாதிகாரியாயிருந்த திருவேங்கடமுடையான் இப்போது கோடீச் வரராக விளங்கா நின்றார். "தென்னாடும் வடநாடும் தொழ நின்ற திருவரங்கம்" என்று திருவரங்கம் பெரியகோயிலைப் பற்றியருளிச் செய்தது போலத் திருவேங்கடத்தைப் பற்றி ஒருவரும் பேசியிருக்கவில்லை. *காணமும் வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்* எப்பாடும் வேடுவனைக்கக் குறவர் வில்லெடுக்கும் வேங்கடமே* என்றும் *குறவர் மாதர்களோடு வண்டு குறிஞ்சி மருளிசை பாடும் வேங்கடம்* என்றும் இப்புடைகளிலேதான் பேசியிருந்தார்கள். இப்போது பலவாண்டுகளாகவே தென்னாடும் வடநாடும் மட்டுமன்றிக்கே நரற்றிசையு மெண்டிசையும் நைமித்திகமாக வன்றியே நித்தியமாகவே வந்து தொழுதேத்தியிறைஞ்சு மதிசயம் எம்மனோருரைக்குந் தரமன்று.

"**कलौ वेङ्कटनायकः**— கலௌ வேங்கடநாயக: " என்கிற புராண வசனம் கலியுகம் தோன்றுவதற்கு முன்னமே தோன்றிய தென்று பெரியார் கூறுவர். தெலுங்கு பாஷையில் ஒரு பழமொழி வழங்குவதுண்டு "ஸங்கடமண்டே வெங்கடஸாமி" என்று. ஏதேனும் ஸங்கடம் யாருக்குத் தோன்றினாலும் வெங்கடஸாமி யென்று திருவேங்கடமுடையானை நினைத்தவாறே தொலைந்து போம் என்பது இதன் கருத்து. கலியுகத் தொடக்கத்தில் திருவவதரித்தவரான நம்மாழ்வார் தம்முடைய முதற் பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் மேலே கூறிய பழமொழியை ஒரு பாட்டில் அற்புதமாக நினைப்பூட்டியுள்ளார்; அப்பாசுரத்தைச் சிறிது விவரிக்க விரும்புகிறோம்;

"உறுகின்ற கன்மங்கள் மேலன வோர்ப்பிலராய் * இவனைப்

பெறுகின்ற தாயர் மெய்ந்நொந்து பெருர் கொல்? துழாய் குழல் வாய்த்

துறுகின்றிலர் தொல் வேங்கடமாட்டவும் சூழ்கின்றிலர்
இறுகின்றதாவினளாகம் * மெல்லாவி யெரிகொள்ளவே.”

இப்பிரபந்தம் ச்ருங்கார தோரணியிலன்றோ பெரும்பாலும் செல்லுகின்றது. பராங்குச நாயகி பரமபுருஷன் விஷயமான வேட்கை நோய் கொண்டு மேனி மெலிந்து வடிவு வேறுபட, அது நோக்கிய தாய்மார் 'மாயப் போர்த் தேர்ப்பாகனார்க்கு இவள் சிந்தை துழாய் திசைக்கின்றது; வாறோர் தலைமகனும் சீராயின தெய்வ நன்னோயிது' என்று தெனியாமல் க்ஷுத்ர தெய்வத்தால் வந்த நோயென்று மாறாகக் கருதி விபரீதமான சில பரிஹார முறைகளைச் செய்விக்க, நோயென்றும் மருந்தொன்றுமாதலால் சிறிதும் ஏற்றிராத விதனை நோக்கிய தோழி அத் தாய்மார் செவிப்பட முன்னிலைப் படர்க்கையாகக் கூறிய பாசரம் இது. இந்தத் தெய்வ நன்னோய்க்கு இருவகையான பரிஹார முணர்த்தப்படுகின்ற திங்கு :

[துழாய் சூழல்வாய்த் துறுகின்றிலர்.] எம்பெருமானது திருத்துழாயைக் கொணர்ந்து முடியிலே குட்டினால் தீரும்; அது செய்கின்றிலர்; [தொல்லி வேங்கடமாட்டவும் சூழ்கின்றிலர்] 'இவள் நோய் தீர்த்தால் திருவேங்கடமுடையானுக்கு இன்னது செய்கிறேன்' என்று ஒரு பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு ஒரு மஞ்சள் சீலையை முடிந்து வைக்கலாமே. அதுவும் செய்கின்றிலர் என்பது இங்குப் பரமதாற்பரியம். "வேங்கடம் ஆட்டவும்" என்றதற்குப் பலவகையாகக் கருத்துரைக்கலாம். 'ஆட்டவும்' என்றது 'நீராட்டவும்' என்றபடியாய், திருமலையை இவள் தாபந் தீர்ப்பற்கு உரியதொரு பொய்கையாக நினைத்துச் சொல்லுகிறதாகக் கொள்ளலாம்; அன்றி, இவள் நோய் தீர்த்தால் இவளைத் திருவேங்கடமலைக்கு அழைத்து வருகிறேனென்று சொல்லிக் கொள்ளலாம்; அப்படியும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லையே! என்றதாகவுமாம்.

ஆக, திருவேங்கடமுடையான் நோய்தீர்க்கும் பெருமானென்பதும் பிரார்த்தனைகள் செய்து கொள்ளுதற்குரிய பெருமானென்பதும் ஆழ்வார் திருவாக்கிலிருந்தே விளங்கிற்றென்பது உணர்க.

முக்கியமாக ஒரு விஷயம். ஆஸ்திகர்கள் மெலிந்து நாஸ்திகர்கள் மலிந்த காலம்து! என்று பெரும்பாலர் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது மருளென்றே சொல்லலாம்படி திருவேங்கடமுடையான் பெருமை காண்கிறது. எண்ணிறந்த ஜனங்கள் திருமலையப்பன் ஸேவைக்கு நாடோறும் பின்மலை நான்குமணியிலிருந்து இரவு பத்து மணி வரைக்கும் க்யூ ஸிஸ்டத்தில் நின்று படும்பாட்டைக் காணுமிடத்து, ஆழ்வார் * பொலிக பொலிக வில் "அரக்கரசரர் பிறந்தீருள்ளீரேல்" என்றும் போலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகளைத் தடவிப் பிடிக்கவேண்டும் படியாகவன்றோ இருக்கிறது. பக்த ஜனங்கள் க்யூஸிஸ்டத்தில் நிற்பதென்கிற விது நாளடைவில் திருமலையடிவாரத்திலிருந்தே ஏற்படுமோ! என்றும் நினைக்கவேண்டியதாகிறது.

இத்தகைய திருவேங்கடச் செல்வனருடைய பெரு மேன்மைகளுக்குப் பல்லாண்டு பாடுவோம்.

ஸ்ரீ:

திருவேங்கடமுடையான் ஸேவையும் சித்ர கவித்வமும்.

நிகழும் புரட்டாசி மாதத்தில் திருமலையில் நடந்த திருவேங்கடமுடையானுத்ஸவத்தில் 26-9-1960 தேதியன்று பெரிய திருவடி மஹோத்ஸவம் ஸேவிக்கத் திருமலை விடைகொண்டிருந்தேன். அவ்விடத்தில் காசி ப்ராந்தத்திலிருந்து ஒரு வித்வான் அடியேனுக்கு நெடுநாளைய நண்பர் வந்திருந்தார். அவரோடு வார்த்தையாடுகையில் அவர் ஒன்று விரும்பினார். (அதாவது) முத்ராலங்காரரீதியில் சித்ரகவித்வமாக உடனே ஒரு ச்லோகம் ஆசகவித்வமாகவும் சொல்லவேணும்; ச்லோகம் திருவேங்கடமுடையானைத் துதிப்பதாக அமைய வேணும், அதில் இன்றைய வருஷம் மாஸம் தேதி திதி வாரம் நக்ஷத்திரம் எல்லாம் ஸூசனையாக அமைந்திருக்கவேண்டும் என்றார். அப்போதே அவ்வண்ணமாகவே சார்தூலவிக்ரீடிதவீருத்தத்தில் ஒரு ச்லோகம் சொன்னேன். 1960-வது வருடம், (ஸெப்டம்பர் என்கிற) ஒன்பதாவது மாதம், 26 ஆம் தேதி, சார்வரி ஸூ புரட்டாசிமீ அநூராதா நக்ஷத்திரம் ஷஷ்டி திதி திங்கட்கிழமை ஆகிய அன்றைய வருஷ மாஸ தேதி திதி வார நக்ஷத்ரங்களெல்லாம் அமைய வைத்தும் திருவேங்கடமுடையானைத் துதித்தும் அந்த ச்லோகம் அமைக்கப்பட்டது. அது வருமாறு,

एकं ब्रह्म कलौ युगे नवनवोन्मेषोऽवलं षड्गुणै-

राढयं शून्यसमाधिकं नवकवीन्द्रैः च षड्विंशकम् ।

शार्वर्योपमवक्त्रमम्बुजलसत्कन्योरसं राधया

शिलघ्नं स्कन्दनुतं सुधांशुसुखदं श्रीवेङ्कटेशं भजे ॥

வனகம் ஸூ ஹ கடுௌ யுடுௌ நவநவொடுௌஷொஜ்ஜம் ஷஷ்டுடுௌண-

ராஷ்யம் ஸூஷுந்யஸாமாடிகம் நவகவீந்ரூஷுஷுஷு ஷஷ்டிஸகம் ।

ஸாரவயோபமவக்ரமம்ஹுஜலஸத்கந்யொரஸம் ராடியா

ஸிலஹ்நம் ஸ்கந்நுதம் ஸுடாஸுஸுகதம் ஸ்ரீவெங்கடேஸம் ஹஜே ॥

இதில் 1960-வது வருஷம் என்பதைக் காட்டும் முந்தின நான்கு விசேஷணங்கள். ஒன்பதாவது மாதம் என்பதைக் காட்டும் ஐந்தாவது விசேஷணம். இருபத்தாறந்தேதி யென்பதைக் காட்டும் ஆறாவது விசேஷணம். ஆக, பூர்வார்த்தத்தினால் ஆங்கில வருஷ மாஸ தேதிகள் காட்டப்பட்டன. இனி உத்தரார்த்தத்திலுள்ள ஐந்து விசேஷணங்கள் சார்வரி வருடம் புரட்டாசி மாதம் அநுஷ நக்ஷத்திரம் ஷஷ்டி திதி திங்கட்கிழமை என்றிவ்வளவையும் காட்டும். ஆகப் பதினொரு விசேஷணங்களும் திருவேங்கடமுடையானுடைய ஸ்துதியாகவும் அமைக்கப்பட்டன. இதுதான் முத்ராலங்கார வகை.

* வஸுஞ்சுராஸு-வஸுஞ்சுரம் ஊஞ்சுரா வுக்ஞுதாஸு-வஸுரா வஸுரா *
என்பது சந்த்ராலோகத்திலுள்ள முத்ராலங்கார லக்ஷணம்.

இனி இந்த சுலோகம் விவரிக்கப்படுகிறது.

1. வஸுஞ்சுரா ஸுஞ்சுர சுலோகம்— ஏகம் ப்ரஹ்ம கலௌ யுகே.

“கலௌ வேங்கட நாயக:” என்கிறபடியே இக்கலியுகத்தில் அத்விதீய தைவமானவர் திருவேங்கடமுடையானென்கிறது. 1960 ஆம் வருஷமென்று காட்ட வேண்டினபடியால் அதில் முதல் லக்கமான (1) என்பது இதில் காட்டப்பட்டதாயிற்று.

2. நவநவொடுஷொஜ்ஜு— நவநவோந்மேஷொஜ்வலம்.

இந்த விசேஷணத்தில் (9) என்கிற லக்கம் காட்டப்படுகிறது. “மீனோடாமை கேழலரி குறளாய் முன்னுமிராமனாய்த் தானாய், பின்னுமிராமனாய்த் தாமோதரனாய்த் கற்கியுமானுன் தன்னை” [பெரிய திருமொழி. 8—8—10] என்கிறபடியே தசாவதாரங்கள் செய்பவனான எம்பெருமான் கல்கி யவதாரத்தை பவிஷ்யத்தாக வைத்து இதுகாரும் ஒன்பது திருவவதாரங்களையே செய்திருப்பவனென்கிறது. (நவநவ) என்கிற இரட்டிப்பு - * எப்பொழுதும் நாள் திங்களாண்டுழி யூழி தொறும் அப்பொழுதைக்கப்பொழுதென்ற ராவமுதமே * என்று படியான அநுபவத்தைக் காட்டும். திருவேங்கடமுடையான் புதிது புதிதான திருக்கோலங்கள் கொண்டு ஸேவை ஸாதிக்கும்படி சொல்லிற்று.

3. ஷுஞ்சுரொணொராஜ்யு— ஷுஞ்சுரொணொராஜ்யம்.

1960ல் (6) என்கிற லக்கம் காட்டவேண்டி இந்த விசேஷணம் அமைந்தது. ஞானம் ஸக்தி பலம் ஐச்வர்யம் வீர்யம் தேஜஸ்ஸு என்கிற ஆறு குணங்களுக்கு ஹமமென்று பெயர். இக்குணங்களை யுடையவர் ஹமவான். இச் சொல்லுக்குத் திருவேங்கட முடையானே கொள்கலமென்றதாயிற்று.

4. ஸஞ்சுராஸுஞ்சுர சுலோகம்— சூந்யஸமாதிசம்.

1960ல் மூன்று லக்கங்கள் காட்டியாயிற்று. இனி நான்காவது லக்கம் பூஜ்யமென்று காட்டவேணும். அதற்கு சூந்யமென்றும் பெயராதலால் அச் சொல்லையிட்டு அது காட்டப் படுகிறது. * ந தஹுஜ்ஜுஸுஸுயுகுஸு ஷுஞ்சுரொடு * என்கிற உபநிஷத்தின்படியும், * ஒத் தார்மிக்காரையிலையாய மாமாயா * என்கிற திருவாய்மொழியின்படியும் ஒத்தாரும் மிக்கா ருமில்லாதவன் திருவேங்கடமுடையானென்கை.

வஸுஞ்சுரா ஸுஞ்சுர ஸுலோகம் ; ஸஞ்சுரா ஸுலோகம் யவஸு து.

ஆக இந்நான்கு விசேஷணங்களினால் 1960 ஆம் வருஷமென்று காட்டிற்றுயிற்று,

5. நவகவீடுக்ஷயு— நவகவிந்தரேயம்.

ஒன்பதாவது மாதமென்று ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வார்களொன்பதின்மராலே பாடப் பெற்றவரென்கை. ஸூரங்கநாதன் பதின்மர்பாடும் பெருமாளென்றும் திருவேங்கட முடையான் ஒன்பதின்மர்பாடும் பெருமாளென்றும் ப்ரஸித்தியுள்ளது. “சோழியன் கெடுத் தான் காணும்” என்கிற பழமொழியின்படி தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரொருவர் பாடிற்றிலராதலால் நவகவி: கவீடுக்ஷயுரானார் திருமலையப்பன்.

6. ஷஜிஸாகஸு— ஷட்விம்சகம்.

(ஸெப்டம்பர் மீ) இருபத்தாருந்தேதியன்று என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகிறது. * பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமைப்பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மாணங்காரமனங்களே * என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின்படி அசேதந தத்துவங்கள் இருபத்துநான்காய், ஜீவாத்மா இருபத்தைந்தாவது தத்துவமாய், பரமபுருஷன் இருபத் தாருவது தத்துவமாயிருப்பனென்று நூற்கொள்கை. திருவாய்மொழியில் (1—10—2) * எண்ணிலும் வரும் * என்றவிடத்து ஈடு முப்பத்தாருயிரப்படியில்,

“வதுவியஸுதி தகுவமாயிருக்கும் அசித்து: பஞ்சவிம்சுகன் ஆத்மா; ஷட் விம்சுகன் ஈச்வரன்”

என்றருளிச் செய்திருப்பதும் காண்க.

ஆக பூர்வார்த்தத்தால் ஆங்கில வருஷ மாஸ தேதிகள் தெரிவிக்கப்பட்டனவாயின.

இனி உத்தரார்த்தத்தினால் வைதிகப்ரக்ரியையில் வருஷம் மாஸம் நக்ஷத்ரம் திதி கிழமை ஆகிய இவை தெரிவிக்கப்படுகின்றன.

1. ஸாவய்யேயாவைவது— சார்வரியோபமவக்த்ரம்.

சார்வரி வருஷம் காட்டப்படுகிறதிங்கு. திருவேங்கடமுடையான் திங்கள் திருமுகத் தானென்பது பொருள். ஸவய்யே என்று ராத்ரிக்குப் பெயர். ஸவய்யேயா சுயிவ:—ஸா- வய்யே; இரவுக்குத் தலைவனாகிய சந்திரனென்கை. அவனோடு உவமைகொண்ட திரு முகத்தையுடையவனென்கை.

2. சுண்டாஜயவது— அம்புஜஸந்தகந்யோரஸம்.

கந்யாமாஸம் (புரட்டாசி மீ) காட்டப்படுகிறதிங்கு. அலர்மேல்மங்கையுறைமார்ப னென்பது பொருள். சுண்டாஜெ யவனீ சுண்டா யவ்யு உரவியி, தய.

3. ராய்யாஸிஷ்டு— ராதயாச்விஷ்டம்.

அன்று அநாராதா நக்ஷத்திரமென்று காட்டப்படுகிறது. “ராயா விஸாவா” என்கிற அமரகோஸத்தின்படி ராதா என்று விசாகத்திற்குப் பெயராயினும் நாமக தேஸ

க்ரஹணமாகக் கொள்க. அல்லது, 'அநூராதா' என்கிற பெயரானது விசாகத்தை யநுஸரித்ததென்று பொருள்படுவதனால் இங்கு "ராதயாச்லிஷ்டம்" என்னுமளவும் அநூராதா நக்ஷத்ர ஸூசகமென்று கொள்வதில் குறையொன்றுமில்லை. ராதயாச்லிஷ்டமென்றது விசாகத்தை யநுஸரித்ததென்றபடியால் அநூராதாவைக் காட்டிநிற்கும், எம்பெருமான் ராதையோடு கூடினவன் என்பது வாஸ்தவார்த்தம். ராதாரணனென்றபடி.

4. வுஷ்டுநுதழ்— ஸ்கந்தநுதம்.

இன்று ஷஷ்டி திதி யென்று காட்டுகிறது. ஸ்கந்தன் ஷஷ்டி தேவதை. "மருவிய மயிலினன்றுமுகனிவனோ" (திருப்பள்ளியெழுச்சி) என்கிறபடியே ஸுப்ரஹ்மண்யாதிகள் வந்து துதிக்க நின்றவன் திருமலையப்பனென்கை. * பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் துன்னிட்டுப் புகலரிய * என்றும், * நோலாதாற்றேனுனபாதம் காணவென்னும் நுண்ணுணர்வின் நீலார்கண்டத்தம்மானும் நிறை நான்முகனும் * என்றும் திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதியில் தொழுவருமவர்களைச் சொல்லுமிடங்களில் ஸ்கந்தனும் அவர்ஜநீயனெயன்றே.

5. வுயாஸுவஷ்டு— ஸுதாம்சுஸுகதம்.

அன்று திங்கட்கிழமை யென்று காட்டுகிறது இதனால். ஸுதாம்சுவென்று சந்திரனுக்குப் பெயர். மதிக்கோள்விடுத்த தேவனென்பது வாஸ்தவார்த்தம். * தேம்பலினந்திங்கள் சிறைவிடுத்து * என்றும் * மாமதிக்கோள் முன்னம்விடுத்த முகில் வண்ணன் * என்றும் ஆழ்வார்களருளிச் செய்வது காண்க. இங்கு வுயாஸுவஷ்டுவொழிமும் சக்லபக்ஷமென்பதையும் காட்டும்.

6. ஸ்ரீவெங்கடேஸம் ஹஜெ— ஸ்ரீ வேங்கடேசம் பஜே.

ஆகப் பதினொரு விசேஷணங்களினால் அறிவிக்கப்படும் பெருமைகளையுடையான திருவேங்கடமுடையானைத் தொழுகின்றேனென்றதாயிற்று.

அன்பர்களே! இந்த ச்லோகத்தை அர்த்தவிவரணத்தோடுங்கூட அந்த காசரீவித்வான் கேட்டுப் பரமானந்த மெய்தினார். திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதியில் இத்தகைய வாசனாகங்கர்யம் பண்ணப் பார்த்தமாயிற்றே யென்று அடியேனும் ஸந்யனும் சூதாய்நுமானேன்.

॥ வேங்கடேச: பசிடது ॥

ஸ்ரீரஸ்து.

பேருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சி, பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

தேசிக ஹ்ருதயம்

ஸ்ரீஹ்ருதயசுபுஷ்பம் நாக மு நொயவதரந்ருவிஞாநு |
சுவமலயிஷ்டி தி மிமலானா அயடிவாணவிஜயு தாவிவலு ||
ரம்மாஸூரநெ விவதவாஸம்ப்ராவு தி துநெநெடிது ||
ஸூரதி யஜாஹ ஹ்ருதிக வணதவிவ்ருணாதி க்ரு திரவெள ஸூர ||

வேதக் கடல்கடைந்த வேதாந்த வாசிரியன்
போதக் கடலாய்ப் புனிதமாய்க்—கோதற்ற
தேன்மொழிகள் தந்தருளித் தீய பொருள் திரளைத்
தானொழித்தான் தாளே சரணம்.

— முன்னுரை —

“நாயொவஜ்ஜம் புவூதம் ஸஹூலிராவலிதம் யாஹ்நெயபுஸநெந்ரு: சூராகம்
ஸூரமூதீஹே ரிஷிஷ்விது தலைகஸூடிநம் ஹ்ருதம் ந: = நாதோபஜ்ஜம் ப்ரவ்ருத்தம் பஹூ
பிருபசிதம் யாமுநேய ப்ரபந்தைஸ் த்ராதம் ஸம்யக் யதீந்த்ராரிதமகிலதம: கர்சநம் தர்சநம்
ந:” என்கிறபடியே, நம்மாழ்வார் திருவருளால் ஸகலார்த்த விசேஷங்களையும் நிதிபெற்றுற்
போலே பெற்று வாழ்ந்த ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அநுஸந்தித்துக்கொண்டிருந்த ஸத்ஸம்ப்ரஹ்மயார்த்
தங்களை மணக்கால்நம்பி வழியாக லபிக்கப்பெற்ற ஆளவந்தார் அவ்வர்த்த விசேஷங்களைத் தம்
முடைய திவ்யகடாக்ஷ மூலமாகவும் பெரியநம்பி திருமலைநம்பி திருக்கோட்டியூர்நம்பி திருமாலை
யாண்டான் முதலான ஸ்வசிஷ்யவர்க்க மூலமாகவும் எம்பெருமானார் பக்கலிலே தேக்கியருள,
அவை எம்பார் ஆழ்வான் பட்டர் நஞ்சியர் நம்பிள்ளை முதலான ஆசாரியர்களின் வழியாக
வும், திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் கிடாம்பியாச்சான் எங்களாழ்வான் நடா தூரம்மாள்
முதலான ஆசாரியர்களின் வழியாகவும் ப்ரவஹித்து அஸ்மதாதி ஸம்ஸாரி சேதநஸமுஜீவந
ஸாதனங்களாய் விளங்கி வாரா நின்றன.

மேலே கிர்தேசித்த ஆசாரியவ்யர்கள் பேசிற்றே பேசும் ஏககண்டர்களாகையாலே
இவர்களின் திவ்யஸூக்திகளிலே அர்த்தபேதம் காண்கைக்கு அவகாசமில்லை. ஸ்வல்ப
யோஜனபேதம் கண்டால் காணலாமத்தனை. இவ்வுண்மையை யுணராதார் சிலர், வேதாந்த

வாசிரியர் தனிப்பட்டிருந்து வேறுபட்ட கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தாரென்றும், நம்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசாரியர் முதலானார் கொண்டிருந்த கொள்கைகளை அசாஸ்தீயங்களென்று கண்டித்துவிட்டாரென்றும் சொல்லிப்போருவது ஆதாரமற்றதென்பதையும், நவீனர்கள் ஆதரித்துவருகிற அர்த்தங்களுக்கும் ஆசரித்துப் போருகிற அனுஷ்டானங்களுக்கும் வேதாந்ததேசிக க்ரந்தங்களில் ஆதாரமில்லையென்பதையும் ஸாரமாகவும் ஸம்சேஷமாகவும் உபபாதிப்போமிதினல். முன்னுரை முற்றும்.

உபய ஸம்ப்ரதாயத்திலுமுள்ள முக்கியமான ஒருவாசி.

தென்னுசார்ய ஸம்பிரதாயத்தில் ஆதரிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் எவை? வடகலை ஸம்பிரதாயத்தில் ஆதரிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் எவை? என்று பலர் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறார்கள். அவற்றை இன்னவையின்னவையென்று அடுத்தபடியாகத் தெரிவிப்போம். அதற்கு முன்னே ஸாரமாக வொன்று தெரிவிக்கிறோம். நற்கதி பெறவேணுமென்கிற நசை இருக்கையார்க்கும் துல்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், நாம் பேறு பெறுவதற்கு முக்கிய ஸாதனம் பகவத் ப்ரவ்ருத்தியே யல்லது ஸ்வப்ரவ்ருத்தியன்று என்பது தென்னுசாரியர்களின் கொள்கை. நம்முடைய ப்ரவ்ருத்தியினுல்தான் நாம் பேறு பெற முடியுமென்பது மற்றையோர்களின் கொள்கை. இதுதான் இரு கலையார்க்கும் தலையான பேதமென்று ஸாரமாகக் கொள்ளக்கடவது. மற்றையபடியான பேதங்களாவன;—

தென்கலை ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள்.

1. பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகம்.
2. சேதநனைப்பெறுவது ஈசுவரனுக்குப் பேறு
3. பரகத ஸ்வீகாரமே நன்று
4. ப்ரபத்தி அநுபாயம்
5. பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமாத்ரமே யுள்ளது; உவாயக்ஷமில்கை.
6. பிராட்டிக்கு அணுத்வமேயுள்ளது
7. பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வமில்கை
8. டயை என்பது வரஃவஃவஃவிசுவம்
9. வாத்ஸல்யம் டொஷஹொஹீதா ரூபம்
10. ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்
11. எம்பெருமானுடைய வ்யாப்தி பரிஸமாப்ய வதஃநம்
12. ஜாதி நசிக்கம்
13. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப விருத்தம்
14. கைவல்ய மோக்ஷம் புந்ராவ்ருத்தியற்றது
15. நமஸ்காரத்தில் ஸக்ருதாவ்ருத்திபோதும்
16. அத்ருஷ்டார்த்தாநுஷ்டானமென்று தனியே யில்லை

வடகலை ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள்.

1. பகவத்க்ருபை ஸஹேதுகம்.
2. ஈசுவரனைப்பெறுவதுசேதநனுக்குப் பேறு
3. ஸ்வகதஸ்வீகாரமேதான் உள்ளது
4. ப்ரபத்தி உபாயம்
5. பிராட்டிக்கு புருஷகாரக்ஷத்தோடு மோக்ஷப்ரஃகாஃஷமுமுண்டு
6. பிராட்டிக்கு விபுத்வமே யுள்ளது
7. பிராட்டிக்கு ஜகத்காரணத்வமுண்டு
8. டயை வரஃவஃவஃவஃகிராஹிகீஷஃரூபம்
9. வாத்ஸல்யம் டொஷஹொஹீதா ரூபம்
10. விஹிதவிஷய ப்ரவ்ருத்தி அவர்ஜநீயமா கையாலே தஃஜஃநம் சுஸாலீயம்.
11. எம்பெருமானுக்கு பரிஸமாப்ய வதஃநம் கிடையாது
12. ஜாதி நசிக்கமாட்டாது
13. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபாநுரூபமே.
14. கைவல்ய மோக்ஷத்திற்குப் புந்ராவ்ருத்தியுண்டு
15. அஸக்ருந் நமஸ்காரம் வேண்டும்
16. அத்ருஷ்டார்த்தாநுஷ்டானம் தனிப்பட ஆவச்யகம்

இப்படியொரு பதினாறு விஷயங்களை வைத்துக்கொள்வோம். “இப்பதினாறு விஷயங்களில்தானே பேதம்? வேறுகிடையாதா?” என்று கேட்கவேண்டாம். மற்றும் சிலவோ பல்வோ இருக்கலாம்; அவை முக்யமானவை யல்லவென்று விடுக்கத் தக்கன. முக்கியமான விஷயங்களை அநிஷ்டம்போது அவாந்தர விஷயங்களாகக் கிளரும் ஷேஷங்களை இங்குக் கொள்ளவில்லை.

மேலே காட்டிய ஷேஷவிஷயங்களில் தென்கலை ஸம்பூஜாயாஸங்களைன்று நாம் காட்டியுள்ள அர்த்தங்களை தென்குசார்யர்களென்று பூஸித்தர்ஸளான ஷேஷாயாஸங்களின் பூஸித்தர்களிற் போலவே பூமிந் நிகமாந்த பஹாகுரு தீவ்யஸூக்திகளிலும் காண்கிறோம். இதை மட்டும் விளக்கவே இச்சிறு நூல் அவதரிக்கின்றது. இதரோசார்ய ஸூக்திகளையும் காட்டி விஸ்தரம் செய்யாமல் தேசிகஸூக்திகளை மட்டுமே காட்டி நிற்போமிதில்.

1 பகவத்க்ருபை நிர்ஹேதுகம்

ஊழவத்க்ருபையை நிர்ஹேதுகமென்று கொண்டால் ஸர்வமுக்தி பூஸங்கம் வருமென்றும் வெஷஜ்யநெய்யஜ்ணஜாவதீயைப் பரிஹரிக்கின்ற “வெஷஜ்யநெய்யஜ்ணஜ ந ஸாவெக்ஷகாஸி” என்கிற ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் விரோதிக்குமென்றும் சில வாதங்கள் கிளம்புவதுண்டு. உலகத்திலுள்ள ஸகல ப்ராணிகளிடத்திலும் எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகவே அருள் செய்வதாகக் கூறினால்தான் மேற்சொன்ன வாதங்களுக்கு பூஸக்தியுண்டு. அப்படியாரும் கொள்வதில்லை. அதிகாரிவிசேஷங்களிடத்தில் நிர்ஹேதுகமாக அருள்செய்கிறுனென்றே ஸகலாசார்யர்களுமருளிச்செய்வது. இக் கொள்கையில் தேசிகன் வேறுபாடு கொண்டவரல்லர். நிர்ஹேதுக க்ருபையைப் பற்றிப் பல விடங்களிற் பேசுகிறார். சில விடங்கள் காட்டினால் போதுமன்றோ.

பரமபத ஸோபாந்தில்—“ அஜ்ஞாதயாத்ருச்சிக ஆநுஷங்கிக ப்ராஸங்கிக ஸாமந்ய புத்திமூல ஸூக்ருத விசேஷங்களை வியாஜமாகக்கொண்டு விசேஷ கடாஷம் பண்ணி.” என்றருளிச்செய்தார், இதில் “வ்யாஜமாகக் கொண்டு” என்றதையும் ஸஹியாமல் அவ்யாஜ க்ருபையையும் அருளிச்செய்து போந்தார். அது எங்கே யென்னில்;

திருவாய்மொழியில் முதற்பத்தில் * பொருமா நீன்படையென்கிற பத்தாவது பதிகத் திற்கு ஆரூயிரப்படியிலில்வாத விஷயம் அவ்வாரூயிரப்படிக்குப் பிற்பட்ட வியாக்கியானங்களிலுள்ளது. அதாவது, இப்பதிகத்தினால் ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபாபூஷாவத்தை யநுபவிக்கிறாரென்று ஊட்டர் நிர்வஹித்தருளினதாகக் காட்டப்பட்டது. அந்த நிர்வாஹத்தையே தேசிகன் ஆதரித்து த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்நாவளியில் * சூஷாவித்ஸு வரக்ஷாஸி * என்கிற ச்லோகத்தில் “சுவஜாஜொஊராவாஸி” என்றருளிச் செய்தார். நிர்ஹேதுகக்ருபா விசிஷ்டனாகையாலே என்றபடி. இவ்விடத்தில் இரண்டு விசேஷங்கள். (1) எம்பெருமானை நிர்ஹேதுகக்ருபாவாகக் சொன்னது ஒன்று; (2) இவ்விஷயம் ஆரூயிரப்படியில் இவ்வாமல் அதற்குப்பின் தோன்றிய வியாக்கியானங்களில் மட்டும் விளங்காநிற்கவும் இதையே ஆதரித்துப் பரிக்ரஹித்தது மற்றொன்று. இவற்றால் தேறும் பரமார்த்தம் யாதெனில்; ஆரூயிரப்படிக்குப் பின் தோன்றியுள்ள வியாக்கியானங்

களிற் காணும் அபார்த்தங்களை யெல்லாம் நிகம்பரிமளமென்னும் மமநாஸவிடி பரிமள க்ரந்தத்தில் களைந்தொழித்தார் நம் தேசிகனென்று ஆகாச தாண்டவமாடுமவர்களின் குஜல் பிதங்களைக் கிள்ளிக் களைந்ததேயாம். இந்த வட்டத்தில் முந்துற முன்னமெடுத்துக்காட்டிய பரமப்த ஸோபாந ஸ்ரீ ஸூக்தியானது, ஸ்ரீவசந பூஷணம் நான்காவது ப்ரகரணம் ஆரம்பத்தி லுள்ளதான

“த்ரிபாத்விபூதியிலே பரிபூர்ணநுபவம் நடவாநிற்க.....என்னுரைச்சோன்னாய் என் பேரைச் சோன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக்கோதுங்க நீழலைக் கொடுத்தாய் என்னுமாபோலே சிலவற்றை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு.....ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறும் யாந்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிகமென்கிற ஸூக்ருதவிசேஷங் களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே அவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்”

என்கிற ஆச்சரியமான சூர்ணயை தேசிகன் அநவரதம் சிந்தனை செய்து போந்தவரென்ப தைப் பேதையருமறியும்படி அமைந்துள்ளது.

உயாஸதகத்தில் * மிஷாஉநாநொதா கவிசூவதி: காவிரஸஸரீ காவெயு: காவிரஸா வஜயவதயொராயுகுஜிதி! சரீஷாந நிஷகா வரஷயிரிவதொஹதிஷி பூஷ-ஓவெவெவொதொவி: பூஷஷந-கவெ! ஷஷயஸி || * என்கிற ச்லோக் ரத்நத்தின் பொருளை உபந்யஸிக்கப் புக்கால் மூஹப்பெருமாள் ஸூகீவ மஹாராஜர் சபரி குசேவர் கூனி ஆய்ச்சியர் மாலாகாரர் என்னுமிவர்கள் இராமபிரானுடையவும் கண்ணபிரானுடையவும் நிர்ஹேதுக கருணைக்கு இலக்கானவர்கள் என்றல்லது வேறென்று சொல்லிப் பிழைக்க வொண்ணாதாயிற்று.

ஸ்தோத்ர க்ரந்தங்களில் பணிப்பது ப்ரஸம்ஸைகபரமாதலால் அதுதன்னை ஸாஸ்த்ரார்த்தமாகக் கொள்ள வொண்ணாதென்று கூறவருவார்கள். முநிவாஹந ஸோம மென்று பெயரிட்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தமாகப் பணித்த அமலநாதிபிரான் வியாக்கியானத்தின் உபக்ரம ஸ்ரீஸூக்தி இது கரணீர்;—“காரணவிஸேஷம் இன்னதென்று அறுதியிட அரிதா யிருப்பதொரு பகவத் கடாசூத்தாலே சயதூஸ்யமான.....” என்று. இவ்விஷயத்தில் இவ்வளவே போதும். ஒரு ஹேதுவில்லாமல் எம்பெருமான் அருள் செய்யமாட்டா னென்கிற வாடிம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மோஷ்டிகளில் விலை செல்லுமதன்று. *

2. சேதனைப் பெறுவது ஈச்வரனுக்குப் பேறு.

ஸம்பிரதாயத்தில் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப்பேறு? ஈச்வரலாபம் சேதனனுக்குப் பேறு? என்கிற விசாரம் தலைமை பெற்றிருக்கும். இந்த விசாரத்தின் முடிவை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்வதே மிகச் சிறக்கும். சாஸ்த்ரங்களை மேலெழப் பார்க்கும்போது ‘ஈச்வரனை அடைவது சேதநனுக்குப் பேறு’ என்பதாகவே தோற்றி நிற்கும். ஈச்வரனை ப்ராப்ய னென்றும், சேதநனை ப்ராப்தாவென்றும் ஸ்பஷ்டமாகப் பல விடங்களிலும் சொல்லி யிருக் கையாலே ‘ஈச்வரலாபம் சேதநனுக்குப் புருஷார்த்தம்’ என்றே க்ரஹிக்கநேரும். நவீநர்கள் இப்படியே மதமாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். “ஈச்வரனுக்குத்தான் சேதநலாபம் புருஷார்த் தம்” என்பது ஸித்தாந்த ஸாரம். தேசிகனுடைய திருவுள்ளமும் சேதநலாபம் ஈச்வரனுக்குப்

பேறு என்னுயிர்விஷயமும், வரமதஹீகாரமே பூசலுமென்னும் அடுத்த விஷயமும் ஆழ்ந்த ஞானத்தினால் அறியத்தக்கவை. இவ்விஷயங்களில் ஸூதராயுஜிகளுக்கு பூவெசு ஶ்ரீஸக்தியே கிடையாது. இவற்றை ஆழ்ந்து அநுபவிக்க ஶ்ரீ வைஷ்ணவர்களே இட்டுப் பிறந்தவர்கள். ஏனென்றால், இவை ரஹஸ்யங்களில் நுட்பமாகத் தேறுமவை. ரஹஸ்யாதி காரிகள் எம்பெருமானார்களாகிய ஶ்ரீ வைஷ்ணவர்களே யல்லது மற்றையோர்களல்லர். தேசிகன் குருபரம்பரஸாரத்தில் எம்பெருமானார் இன்னரிடம் இன்னது அதிகரித்தாரென்பதைச் சொல்லுமிடத்து திருக்கோட்டியூர் நம்பி பக்கலிலே ரஹஸ்யார்த்தங் களை அதிகரித்தாரென்மால் சிக்ஷித்தார் என்றார். அதிகரித்தாரென்கிற சொல்லுக்கும் சிக்ஷித்தாரென்கிற சொல்லுக்கும் நெடுவாசியுண்டு. குளத்து நீரை அப்படியே யெடுத்துப் பருகுவதற்கும் வடிக்கட்டிப்பருகுவதற்கும் வாசியில்லையா? அங்ஙனம் வடிக்கட்டின அர்த்தங்களை எம்பெருமானாருடைய பரம்பரையிலே படிந்தவர்கள் ரஸிக்கத்தக்கவர்களே யொழிய மற்றையார்க்கு இவற்றின் சுவை தெரியவரவில்லை. இவற்றை அவர்கள் தூவிக் கிருர்களென்பதில் வியப்பில்லை. இதையிட்டும் இவர்களை நாம் நவீனர்களென்பது.

இராமபிரானை * அஶ்காணாநநடி * என்றார் முனிவர். இங்கு உவலிதலஸாலும் கொண்டு சந்திரனைப்போலே அழகிய முகமுடையவர் பெருமாள் என்று பொருள்கூறின ரொருவர். மற்றொருவர் அப்பொருளைக் கண்டித்து, "சந்திரன்போலழகிய முகமுடையவ ரென்று பொருளன்று; சந்திரனின் காட்டிலும் அழகிய முகமுடையவரென்று பொரு ளப்பா!" என்கிறார். அஶ்வஸிகாண்டி என்பது சிறந்ததா? அஶ்வஸிகாண்டி என்பது சிறந்ததா? என்பதை ஆராயவில்லாமல் 'உயித ஶமாஸந்தான் ஶாஸ்த்ர ஶம்மதம்; பஞ்சமீதத் புருஷன் இங்குப் பொருந்தாது' என்று சிலர் விவாதத்தை வளர்த்திக் கொண்டு கிடந்தால் 'இந்த அரஸிக சிகாமணிகளோடு நமக்கென்ன விவாதம்? * உங்களோடெங்களிடையில்கையே* என்று நாம் விலகவேண்டியதே' என்று நினைத்து விலகுவதே ரஸிகர்கள் பணியாம்.

இராமனுக்கு வநவாஸக்கட்டளை கைகேயியிடமிருந்து கிடைத்தபோது இராம னுடைய திருமுகச்செவ்வி எங்ஙனே யிருந்ததென்பதைத் தெரிவிக்கப் புகுந்த கம்பர் "இப் பொழுதெம்மனோரா லியம்புதற்கெளிதோ?" என்று செய்யுள் தொடங்கினார் "ஹவீதம் ஹவீதம்ஹவ மதியா யது ஹவீதடி தஹவஹ யஹவீயெஹ யஹவஹ ஹஹவ ஶஹவீ" என்று உள்ளது உள்ளபடியே பேச வரம் பெற்ற வால்மீகி ஹவஹும் பேசாது விட்டிட்ட விஷயத்தைக் கம்பர்தாம் பேச விழிந்து "இப்பொழுதெம்மனோராலியம்புதற் கெளிதோ?" என்றது உண்மையான வார்த்தை. "ஆழி சூழலகமெல்லாம் பரதனையாள நீ போய்த் தாழிருஞ்சடைகள் தாங்கித் தாங்கருந்தவம் மேற்கொண்டு பூழிவெங்கான நண்ணிப் புண்ணிய புணல்களாடி ஏழிரண்டாண்டின் வா வென்று" கைகேயி கூறினபோது இராமனது திருமுகச் செவ்வியிருந்தபடியை அப்போது உடனிருந்து நேராகக் சண்டவர்கள் பேசவேண்டுமே யல்லது பல பல வாயிரமாண்டுகட்குப் பின் தோன்றிச் சில பண்டிதர் களிடம் ராமாயண கதை கேட்டு ஏதோ எழுதத் தொடங்கிய நானே இதைப் பேசவல்ல வன்! என்று வெறுத்து ஏடுகளையும் எழுத்தாணியையும் சேரக் கட்டி வைத்தீட்டுக் கண் ணுறங்கினராம் கம்பர். பின்னர் கனவிலே தோற்றமளித்த காகுத்தன் தன் திருமுகச் செவ்வியைத் தானே காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டவராய் உடனே யெழுந்து, அச்செய்யுளைப் பூர்த்தி செய்தனராம்; * ஒப்பதே முன்பு, பின்பு வாசகமுணரக்கேட்ட அப்பொழுதலர்ந்த

செந்தாமரையினை வென்றதம்மா! * என்றார். வரவாஸ பூஸ்தாவத்திற்கு முன்பு இராமனது திருமுகம் தாமரைமலரை யொத்திருந்ததென்றும், வனவாஸக்கட்டளைபெற்றபின்பு அத்திருமுகம் அப்போதலர்ந்த செந்தாமரையை வென்றிட்டதென்றும் கூறினராயிற்று. இது அநுபவ ரவிசுக்ரர் சொல்லக்கூடிய வார்த்தையே யல்லது அநுபவ மற்றவர்கள் சொல்லக் கூடியதேயன்று. எங்ஙனே சொல்லமுடியும்? சொல்லத்தான் வாயெழும்புமோ?

இது போலவே ஸதஸம் பூஷாயவரலர்கள் எம்பெருமானைப்பற்றிச் சொல்லுமவையெல்லாம் தாம் தாம் நோக அநுபவித்துச் சொல்லுமவை. அப்படிப்பட்ட அநுபவரவிசுக்களில் தேசிகனும் சுநதூதரே யொழிய சுநதூரல்லர். அன்றார் உருகி யுள்கனிந்து வெளியிட்ட அர்த்தவிஸேஷங்களில் நவீனர்களுக்கு அவுஹானம் ஏற்படாதது ஆச்சரியமன்று. இடையறாத தொடர்புவந்திருந்தாலன்றோ அவ்வர்த்தச்சுவைகளில் அபிநிவேஸமுண்டாகும். (2)

3. வரமத ஸ்வீகாரமே நன்று.

சேதநன் தான் எம்பெருமானைப் பற்றுவது ஸ்ரீமதஸ்வீகாரமென்றும், எம்பெருமான் தானே சேதநனை வரிப்பதானது பரமத ஸ்வீகாரமென்றும் வழங்கப்படுகின்றது. முறையே மர்க்கடகிசோர ந்யாயமென்றும் மார்க்கடகிசோர ந்யாயமென்றும் வழங்குவர். நாம் அநுஸந்திக்கிற த்வய மென்னும் மந்தர்த்தில் பூவஜெஷி என்று நாம் அவனைப் பற்றுவதாகச் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய அவன் நம்மைப் பற்றுவதாக ஒரு மந்தரமும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. ஆழ்வார்களும் * உன்னை நானடைந்தேன் * உன்னடிக்கீழமர்ந்து புருந்தேனே * பற்றிலார் பற்ற நின்றுனே * என்றிப்புடைகளிலே பணித்துள்ளார்களே யல்லது வேறு வகையாகப் பணித்திருக்கக் காண்கின்றிலோம். இப்படியிருக்க, வரமதஸ்வீகாரமென்று ஒன்றைப் பேசுவதும், 'நாம் பற்றும் பற்று சுவஜெஷிசுரம், அவன் பற்றும் பற்றே கேஷமங்கசுரம்' என்று கூறுவதும் அர்த்தமில்லாத வார்த்தைகள் என்று ஏசுவர் நவீநர். இவர்கள் ஏசுகிற ரஸூரஹ ஸூரூ-3த்தை தேசிகன் நிலை நாட்டியிருக்கும் பரிசு காட்டப்படுகின்றதின்கு.

* அறிவினில் குறையில்லா அகல்ஞாலத்தவறிய நெறியெல்லாமெடுத்தரைத்த நிறை ஞானத்தொரு மூர்த்தி * என்னப்பட்ட பரமபுருஷன் ஶீதாஸாஸ்த்ரமருளிச்செய்தது மஹாலாமஜம். அதற்கு நம்மிராமானுசன் ஶாஷ்யமருளிச்செய்ததும் அதற்கு ஸ்வாமி தேசிகன் தாற்பர்யசந்திரிகை பணித்ததும் பேரின்பமான பரமஶாக்யர். கீதையில் எட்டாவது அத்யாயத்தில் பதினான்காவது ச்லோகம்—

சுநதூ ஜெதாஸூததம் யொஜாஹ ராதி ஶித்யஸு: |

தஸூஶாஹம் ஶுஸூஶ: வாஸு: | ஶித்யஸூகஸூ ஜொயிந: ||

[அநர்ய சேதாஸ் ஶததம் யோ மாம் ஶ்மரதி நித்யஸு: |

தஸ்யாஹம் ஶுஸப: பார்த்த! நித்யயுந்தஸ்ய யோகிந:.]

என்பது.

“ஜ்ஞானீ து ஆக்மைவ மே மதம்” என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்நிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடியையும் பேறுபெறும் பரிசையும் இனியருளிச் செய்கிறான் (கண்ணபிரான்)—என்று அவதாரிகையிட்டு சுலோகத்தை வியாக்கியானித்தருளியுள்ளார் பாஷ்யகாரர். இந்த சுலோகத்தின் கருத்து என்னவென்றால்,

அர்ஜுநா! எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறொன்றிலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மிர்க்கிறானோ, என்னோடு நித்ய ஸம்சலேஷத்தை விரும்பியிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான் ஸுலபன்—என்பதேயாம். இதில் [தவ்யூஹம் ஸுஹம்]; 'அவனுக்கு நான் ஸுலபன்' என்கிற பகுதிக்கு பாஷ்யம் செய்தருளி யிருக்கின்ற வகையாவது,

[தவ்யூ தித்யூ—தவ்யூ—தித்யூயொமம் காஃக்ஷணவ்யூயொமிநஃ, சஹம் ஸுஹம்—சஹம் லேவ பூவ்யூ, ந ல்லாவ னெஸ்ய—ஜாஜிகஃ! ஸுஹம்—பூவ்யூ, தவ்யூயொமம் லேவஹாநஃ சஹலேவ தம் வுணெ! லக்ஷ்யூ—நம—மணாவாஸந விவாகம் தவிரொயி—நிரஸநம் சத்யூ—லக்ஷ்யூ—யக்ஷாஜிகம்—சஹலேவ லக்ஷ்யூ—த்யூ—* யலேவெஷ வுணு—தெதெந ஹம் * உதி ஹி ஸுஹம்—தெ! வக்ஷ்யூ—தி—* தெஷா ஸதத்யூ—நாடி..... உதி!],

இவ்வளவும் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். (இவற்றின் பொருளாவது—) என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்கவேணுமென்கிற விருப்ப முடையவனுக்கு அடையத்தகுந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத் தகுந்தவனுமாகிறேன் நான். (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்க மாட்டாதவனாய் [அவனைப்பிரிந்து தரித்திருக்க மாட்டாதவனாய்] நானே அவனை வரிக்கிறேன். என்னை யடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும், அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும், என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். * நாயஜாதாஸூ—தியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கீதையிலே மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் 10, 11 ச்லோகங்களாலும் சொல்லப்படுகின்றது—என்பதாம்.

கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விளக்குவோம். [* தவ்யூயொமம் லேவஹாநஃ சஹலேவ தம் வுணெ *] ஞானியான சேதநனைப்பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்கமாட்டாதவனாய் தானே அந்த சேதநனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிது தான் பரமத ஸ்வீகார மென்பது.

[* லக்ஷ்யூ—நம—மணாவாஸநவிவாகம் சஹலேவலக்ஷ்யூ—த்யூ—] இந்த வாக்கியமானது ஸ்வமத ஸ்வீகாரப்பற்றரசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விளைவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன் தலையாலே விளைவித்துக் கொள்ளாமது ஒன்றுமில்லை என்கிற ஸதஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் * நாயஜாதாஸூ—தியையும் எடுத்துக்காட்டியருளின பாஷ்யகாரர், பரமத ஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாண மென்று நிரூபிக்கிற முகத்தாலே பிறருடைய அசட்டுவாதங்களை அகற்றினாயிற்று.

இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்துள்ள தீவ்ய ஸூக்திகள் தேனே பாலே கன்னலே யமுதே யத்தனை; [உக்ஷ்யூ சதிவாஜா—சூக்ஷரம்—காஷ்யூ—ஜாவாய ஸூ—தி—லே—தாஜா—ஹ—யலேவெதி!] என்றருளிச் செய்திருப்பது ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கது.

ஹாஷ்யகாரரருளிச் செய்ததில் * நாயஜாதாஸூ—தியானது ஜீவநாடியாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த ச்ருதிக்குப் பிறர் எழுதியுள்ள அபார்த்தங்களுக்கு நஷத்தம்

ளாகும். உண்மையில் இது சேதநக்ருதியாலே ஸாத்யமானதா? என்று ஆராய்ந்தால் மேலெழுந்தரீதியில் அப்படிச் சொல்லலாமாயினும் * இசைவித்தென்னை யுன்தாளிணைக் கீழிருத்த மம்மானே * என்பதுபோன்ற பல பாசுரங்களைக் கண்டால் இது நம்முடைய முயற்சியால் ஸாத்யமன்றிக்கே ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷிபலமாகவே விளையும்தாக உண்மைதெரிவதால் ஸாத்யோபாயமென்கிற வ்யபதேசமும் இதற்கு ஏலாது. இவ்விஷயம் “ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது; ஸ்ருஷ்டி அவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்” என்ற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்குச் சார்பாக தேசிகன் *நிநாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண:* என்று ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஒன்பதாவதான உபாய விஹாராதிகாரத்தின் முகப்பில் ஸாதித்தள்ள சலோகம் வடிக்கட்டின ஸாஸ்தார்த்தமாகவன்றே விளங்குகின்றது.

“உவாய: ஸுபூவொருவநிஷ்டயீதஸ ஹவாந
பூவொக்தே தஸூஜாகெ பூவடிநமிஜியூவாநமதீ |

தஜாரொஹ: வஃஸாரம் வஃசுதவயிவாகெந உஹதா

மிஜாநம் தசூர்வி ஸுபஜவிமூமிஜாணமிவஃண: ||” என்பதாம் அந்த சலோகம்.

இதன் பொருளை நாம் விவரிக்கவேண்டுமோ? அக்ஷரமஹிமான பொருளை யாரும் மாறுபடுத்த முடியாது. அவனைப் பெறுதற்கு அவனை உபாயமென்னுமிடம் உபநிஷத் லித்தம். ஹக்தி பூபத்திகளானவை அவன் திருவுள்ளமுக்கைக்காசவாமத்தனை. அந்த ஹக்தி பூபத்திகள்: அமைவது மஹத்தான ஸுக்ருதபரிபாகத்தினுல்தான். அந்த ஸுக்ருதந்தானும் எலியெலும்பனை சேதநடியாக விளைவதன்று; நிகில நிர்மாண நிபுணனை பரமபுருஷன் தானே அதற்கும் மூலகாரணமாவன்—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். இதில் * நிநாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுண: * என்கிற நான்காம்பாதமானது தென்னாசார்ய லித்தந்த ஸர்வஸ்வமென்று கொள்ளக்கடவது. சேதனன் தலையிலே சிறு நூற்றத்தையும் ஸஹியாதே அறவே துடைத்தொழிக்கும் வார்த்தையன்றே விது.

நிஜாநமென்கிற சொல்லுக்கு என்ன பொருளென்பதை அமரகோஸங்கொண்டு அறிவது. * மிஜாநம்ஸ்வாஜிகாரணஜ * என்றான் அமரலிம்ஹன். சேதநன் தலையிலுள்ளதாக எந்த ஹெக்ஷாலாஸத்தைக்காட்டினாலும் அதுவும் பரமபுருஷனடியாகவந்ததேயொழிய இத்தலையாலேவந்தது லலேஸமுமில்லையென்று தேசிகன் கல்வெட்டாக்கி வைத்திருக்க, இதற்கு நேர் விருத்தமாகச் சொல்லிக்கொண்டு போராடுவது என்றோ? “ஸ்ருஷ்ட்யவதாராஜி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிமயம்” என்ற பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியே * மிஜாநம் தசூர்வி தஜாஜி ஸ்ரீஸூக்தியாக மொழிபெயர்ந்தது என்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ?

இப்படி ஸீரமாக எடுத்துக்காட்டப் படுகிற விஷயங்களை விட்டு விட்டு “* ரக்ஷஜா வெக்ஷாஃ பூகீக்ஷதே * என்றிருக்கிறது பாருங்கள்; இத்தலையில் அபேக்ஷையைப் பரமபுருஷன் எதிர் பார்த்திருப்பதாகச் சொல்லியிருப்பதைக் காண்மின்” என்று அபூர்வ விஷயம் போலச் சொல்ல வருவர்கள் நவீனர்கள். * மிஜாநம் தசூர்வி ஸ்ரீஸூக்தியின் கீழ் எந்த வசனமும் தலைகாட்டாதே புக்கொளிக்கு மென்பதை மஹாசூலவாஸம்பண்ணியேயறியவேணும்.

தேசிகனுடைய த்வய ஸூக்திகளில் * வஃணக்ஷதயிவிகு ஜாஉவநிவாதிந: வாதிந: * என்பது ஆச்சரியமானவொரு ஸூக்தி. இது எங்குளதென்பதையும்றியார்கள் நவீனர்கள். ரஹஸ்யமாகத்தானுள்ளது. இதன்பொருளென்னவென்றால்; நாம் எம்பெருமானிடத்திலே சென்று சேருவதானது நம் இச்சையினாலேயன்று; வஃணக்ஷாநஜாயத்தாலே

யாமத்தனை. அந்த நியாயமாவதென்னென்னில்; புழுவானது நேராகச் செல்லமாட்டாது; சுருங்கியும் மடங்கியும் குடிலமாகச் செல்லுவதே அதன் இயல்வு. அங்ஙனம் செல்லுவதை நாம் உற்றுநோக்கினால் ஏதேனுமொரு பாஷையிலே சில எழுத்துக்கள் எழுதினாற்போல் தேறும். எழுத்து எழுதவேணுமென்கிற நினைவு அதற்கு இருக்க ஆஸக்தியில்லை. ஆயினும் யாடி ஹிசுமாக எழுத்துத் தேறுகின்றதென்பதைக் காண நின்றோம். இதுதான் வ-ணாகூடா நூயமென்பது. * வ-ணாகூடாவிசு உக * என்று ஸ்வாமி ஸாதித்ததும் இதுவேயாம். நம்பினீளை பெரியவாச்சான்பினீளைகள் “புழுக்குறித்தது எழுத்தாமாப்போலே” என்றருளிச் செய்திருப்பதையே ஸ்வாமி தேசிகன் இங்ஙனம் மொழிபெயர்த்தாரென்னத் தட்டில்லை. இந்த நியாயத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமி என்ன ஸாதிக்கிறாரென்னில் “விசு உக உவநிவா திந: ந: வாகி” என்கிறார். புழு குறித்தது எழுத்தாகிற காமத்திலே, உபநிபாதிந:— தன்னிடம் வந்து சேருமவர்களான, ந:— நம்மை, பாதி— எம்பெருமான் காப்பாற்றியருள்கிறார் என்று ஸாதித்துள்ளார். புத்திபூர்வகமாக வன்றிக்கே கடலைவழியாகக் கரையிலே தள்ளாண்டு வந்து சேரும் துரும்புபோலே யாத்ருச்சிகமாகத் தன்பக்கவிலே வந்து சேருமவர்களை எம்பெருமான் தன்னுடைய இயற்கையின்னருளாலே குளிர்க்கடாக்ஷித்து அருள் செய்கின்றானென்கிற பரமார்த்தம் இதனால் தெளிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

நநு, ஆபத்தி அநுபாயமென்கிற வாடித்தை யெடுத்து தேசிகன் கண்டித்துமிருக்க வில்லையா? என்று கேட்க வருவர்கள் நவீனர்கள். இதைப்பற்றி நம்முடைய நூல்களிலே மிக விரிவாக வரைந்திருக்கிறோம். சுருக்கமாகவிந்குணர்த்தவோம். அங்ஙனம் கண்டித்திருக்குமிடங்களை நீங்கள் அறிவீர்களாதலால், அவற்றைவிட்டு அவற்றுக்கு அநாதபித் தவராய் ஸமர்த்தனம் செய்தருளியிருக்குமிடங்களை நாமெடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

தேசிக ரஹஸ்யங்களில் ஸாரஸாரமென்பது ரஹஸ்யதர்யஸாரத்திற்கு அடுத்ததான பத்தொன்பதாவது ரஹஸ்யம். ரஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் விபுலமாக ஸாதித்தவற்றை ஸாரயாக வெடுத்துரைப்பதென்னுங் காரணத்தினால் இதற்கு ஸாரஸாரமென்றே திருநாமமிட்டனர். அதில் சரமச்சலோகாதிகாரத்தில்—

“இப்படி விதேயமான ஆவடிநத்தைச் சிலர் அதிகாரி விசேஷணம் எம்பந்த ஜ்ஞாந மாத்ரம் ஸித்தோபாய ஆதிபத்திமாத்ரம் அரிவாரணமாத்ரம் அநுமதிமாத்ரம் அசித் வ்யாவ்ருத்திமாத்ரம் சைதந்யக்ருத்யம் சித்தஸமாதாநம் என்றற்போலே சொல்லுமது வும் இவ்விதிக்கும் இத்தை விஸ்தரிக்கிற சாஸ்த்ரங்களுக்கும் இவற்றுக்குச் சேர்ந்த உப பத்திகளுக்கும் ஹாஷ்யமடிஷாதிக்களுக்கும் நிபுணவஹ்யாங்களுக்கும் அநுகுணமாக வேண்டுகையாலே * நானே நானுவித நாகம்புகும் பாவம் செய்தேனென்று நிற்கிற நம்மை ஈச்வரன் ரக்ஷிக்கிறவிடத்தில் * வந்தடைந்தேனென்று நாம். பண்ணுகிற அல்ப மான வரீகரணயதம் * அதுவுமவன தின்னருளே * இசைவித்தென்னை இத்யாதிகளிற் படியே அவன்தானே காட்டி ஆவர்த்திப்பித்ததொரு வ்யாஜமாத்ரயன்றேவென்று ஸித்தோபாய ப்ராதாந்யாநுஸந்தானத்தில் அவர்சளுக்கு தாத்தர்யம்.”

என்றருளிச்செய்திருப்பது காணீர். உண்மையான ஸாஸ்த்ரார்த்தம் எதுவோ அதைத்தான் இங்கு வெளியிட்டருளினார். “அவர்களுக்கு தாத்தர்யம்” என்ற விதனையே பல விடங்களில் தம்முடையதாத்தர்யமாகவே வெளியிட்டிருப்பதைக் கீழே காட்டியுள்ளோம்.

“உபநிஷத்துக்களிலே நிர்ஹணமாக வோதப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்தை ஸஹணமென்பார்க்கு கஹ்யாணஹணவதூநுஸந்தானத்திலே தாத்தர்யம்”

என்பதற்கு இத்தரும் ஏதேனும் வாசிபுண்டோவென்று பார்க்க.

... (4)

5, 6, 7. பிராட்டிவிஷய விமர்சங்கள்

இதர ஆசார்யர்கள் பிராட்டி விஷயமாக அபார்த்தங்களை யெழுதி அவளுடைய பெருமைகளைக் குலைத்துவிட்டார்களென்றும், தேசிகன் திருவவதரித்து அந்த அபார்த்தங்களை யெல்லாம் களைந்து பிராட்டியின் பெருமைகளை ஆச்சரியமாக ஸ்தாபித்துவிட்டாரென்றும் நவீனர்கள் எழுதிப்போருவதும் ஸ்வகோஷ்டிகளில் பேசுவதும் எவ்வளவு பொருத்தமானதென்பது உலகுக்குத்தெரிய இங்கு விரிவாக நிரூபிப்போம். பிற ஆசார்யர்கள் பேசியிருப்பது நிற்க. தேசிகன் ஸுஸபஷ்டமாக அருளிச்செய்திருப்பவையே இங்கு நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

ஐகத்காரணத்வம் மோக்ஷப்ரதத்வம் விபுத்வம் ஆகிய இவற்றைப் பிராட்டியிடத்தில் தனிப்பட நிரூபிக்கும் விஷயத்தில் தேசிகன் சிறிதும் இறங்கவில்லை. இதைக் கர்மேண எளிதாக நெஞ்சில் பதியவைத்திடுவோம். யாதவாப்யுதயமென்னும் மஹாகாவ்யம் ஸ்வாமி தேசிகன் பணிததது; இதில் பன்னிரண்டாவது ஸர்க்கம் ருக்மிணிப் பிராட்டி விஷயமானது. அதில் 1, 2. ச்லோகங்களினால் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியே ருக்மிணிப்பிராட்டியாகத் திருவவதரித்ததாய்ச் சொல்லப்பட்டது. உடனே மூன்றாவது சுலோகம் வருமாறு—

“ஸிவணகம் நிஷ்ப்ரதீமம் ச்ருதீநாம் ச்ருங்கார லீலோபம விச்வக்ருத்யம்
அதீயதே தந்மிதுனம் ஸ்வபாவாத் அந்யோந்ய ஜீவாது மகந்ய போக்யம்”]

என்பதாகவுள்ளது. இதற்கு மேலுள்ள சுலோகங்களெல்லாம் ருக்மிணிப்பிராட்டியை மாத்திரமே நோக்கியவை. முதலிரண்டு ச்லோகங்களும் அப்படிப்பட்டவை. இடையில் மூன்றாவதான ச்லோகமொன்று மாத்திரம் மீதுநம் என்கிற கிர்தேசத்தையுட்கொண்டு தோன்றியுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தில், * ச்ருங்கார லீலோபம விச்வக்ருத்யம் * என்பதற்கு வியாக்கியானமென்ன வென்றால், “ச்ருங்கார லீலாவத் அநாயாஸ ஸாத்ய-விநோதரூப-ஜகத் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராஜிக்ருத்யம்” என்பதேயாம். இப்படிப்பட்ட க்ருத்யத்தைப் பிராட்டியினிடத்தில் தனியாக இட்டுப் பேசுவதற்குத் திருவுள்ளமில்லாமையினாலேயே தேசிகன் மீதுநம் என்கிற பதத்தைப் பரியோகித்து இடையிலே இந்த வெரு சுலோகத்தை விலக்ஷணமாக அமைத்தார். முன்னும் பின்னும் பிராட்டியை மாத்திரமே குறித்து ச்லோகங்களை யருளிச் செய்து போருகிறவர் இவ்வொருச் ச்லோகத்தில் மீதுநம் என்று இருவரையும் சேர்த்தருளிச் செய்ததை உற்று நோக்கினால் ஐகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிகளில் பிராட்டிக்குத் தனிப்பட்ட அந்வய மில்லையென்று தேசிகன் நிச்சயித்திருப்பது திடமாக விளங்கும்.

ஸ்ரீஸ்ததியிலும், “யத்குருவாஜவதி கரெய யசு ஷெஹிநஜீஷாஃ ஐநஸ்ரெஷ்யைய ராஜநா ஜம்மஜாஜம்மஜாநாடி தசிகுஷாணம் கிஷவி யதிநாஜெகுகுஷ்யம் ஸஜாயெள வலிண-ஃ தெஜ: ஸு-ரதி ஹவதீவாஜுதாசுநாரஸாஜி” — * யத்ஸங்கல்பாத் பவதி கமலே யத்ர தேஷ்ரிந்யமீஷாம் ஜந்மஸ்தேமப்ரலயரசநா ஜங்கமாஜங்கமாநாம்; தத் கல்யாணம் கிமபி யமிநாம் ஏக

லக்ஷ்யம் ஸமாதேள பூர்ணம் தேஜ: ஸ்புரதி பவதீபாத லாக்ஷாரஸாங்கம் * என்கிற இவ்வொரு ச்லோகமே போதும் பிராட்டி விஷயத்தில் தேசிகன் திருவுள்ளத்தை உள்படியுணர். பிராட்டியை ஸ்துதிக்க இழிந்தவர் பிராட்டியினிடத்துள்ளதையன்றே பேசவேண்டும். * ஜங்கமா ஜங்கமானாம் ஜங்ம ஸ்தேம ப்ரலயரசநாம் இந்திரே த்வம் கரோஷி * என்று ச்லோக மியற்ற அருமையில்லையே. இப்படிச் சொன்னாலன்றே பிராட்டியின் ஸ்துதியாகும். உண்மையில் இவளிடத்திலில்லாததை இருப்பதாகவைத்து எங்ஙனே கவிபண்ணுவார்? கூரத்தாழ்வான் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் * ஆபவர்க்கிகபதம் ஸர்வஞ்ச குர்வந் ஹரி: யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராநோ விதத்தே * இயாதியாக அருளிச் செய்ததைப் பின்பற்றியேதான் தேசிகனுமருளிச் செய்கிறாரென்பது ஸ்பஷ்டம்.

ஸ்ரீமதரஹஸ்யதர்யஸாரத்திலும் பரிபூர்ணப்ரஹ்மாநுபவாதிகாரத்தில் “ஈச்வரனுக்கு ச்சத்ரசாமராதிகளைப்போலே லக்ஷணமாகச் சொன்ன ஜகத்காரணத்வ-மோக்ஷப்ரதத்வ-ஸர்வாதாரத்வ-ஸர்வநியந்த்ருத்வ-ஸர்வசேஷித்வ - ஸர்வசரீரத்வ - ஸர்வசப்தவாச்சயத்வ - ஸர்வவேதவேத்யத்வ-ஸர்வலோகசரணயத்வ-ஸர்வபலப்ரதத்வ-லக்ஷ்மீஸஹாயத்வாதிகள் ப்ரதிநியதங்கள்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இந்த மஹா வாக்கியத்தில் ஜகத்காரணத்வத்தை முந் துறச்சொல்லீ முடிவில் லக்ஷ்மீஸஹாயத்வத்தைச் சொல்லியிருக்கையாலே, லக்ஷ்மியினிடத்தில் லக்ஷ்மீஸஹாயத்வம் எப்படி அஸம்பாவிதமோ அப்படியே ஜகத்காரணத்வமும் அவருக்கு அஸம்பாவிதமென்றும் இவையெல்லாம் பரப்ரஹ்மத்திற்கே பொருந்து மென்றும் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இப்படியருளிச் செய்ததும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் * விநதவிவித பூதவ்ராதராக்ஷகதீக்ஷை * என்றவிடத்துச் ச்ருதப்ரகாசிகையில் “ஜகத்காரணத்வ மோக்ஷப்ரதத்வே ஹி ராஜ்ஞ: ச்சத்ரசாமரவத் ப்ரஹ்மண: அஸாதாரண சிஹ்நம்.” என்றருளிச் செய்திருப்பதைப் பின்பற்றியதே. முனிவாஹர போகத்தில் ஆதி என்றவிடத்தும் இப்படியேதானுள்ளது. ந்யாயஸித்தாஞ்சர ஜீவபரிச்சேதத்திலுமிப்படியேதான். தேசிகன் சில்லரை ரஹஸ்யங்க ளென்றும் சில ரஹஸ்யங்கள் ஸாதித்திருக்கிறார். அவற்றை ஸேவித்தால் நல்ல தெளிவு உண்டாகும். ரஹஸ்யரந்நாவளி யென்று ஒரு சிறு ரஹஸ்யம். அதில்

- “ஸ்ரீ மாண நாராயணனொருவனுமே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் தஞ்சம்..... ஸர்வஸ்வாமி நியாய ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷமாய் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரிய பிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்தஸல்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்பயாதிசயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறுள்”

என்றருளிச் செய்து இதை ரஹஸ்யரந்நாவளி ஹ்ருதய மென்கிற அடுத்த ரஹஸ்யத்தில் தாமே விவரித்தருளினார். உண்மையில் விவரணபேசையேயில்லாத வாக்யமன்றேன்து. இப்படி நிஸ்ஸந்தேஹமாகவருளிச் செய்த விடங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல: பலபல விடங்க ளுண்டு. சதுச்ச்லோகியில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின்பாஷ்யத்தில் “ஹோக்ஷயுஷே ஹமவதி உ-உ-கூஷ-ணா வடகதயா வநஷா திஷ்டீ தி ஹவ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ- [மோக்ஷப்ரதே பகவதி முமுக்ஷ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ-ஹ- வடகதயா ஏஷா திஷ்டதீ தி ஸர்வஸம்மதம்]” என்றருளிச் செய்ததொன்று போதுமே. “எம்பெருமான் தான் மோக்ஷ மளிப்பவன்; அதனைப் பெறுவிப்பவளாகமாத்திரம் பிராட்டி இராகின்றான்” என்பது இந்த ஸம்ஸ்க்ருத ஸ்ரீ ஸூக்தியின் பொருள். அதற்குமேலுள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் பிராட்டிக்கு உபாயத்வமில்லையென்பதையே நிலை நாட்டுவன.

தவயத்தில் பூர்வகண்டத்தில் பிராட்டிக்கு உபலக்ஷணத்வமா? விசேஷணத்வமா? என்று ஒரு விவாதத்தைக் கிளப்பிக்கொண்டு உபலக்ஷணத்வமென்று சிலர் சொல்லுவதாக வைத்து, அதைக் கண்டித்துவிசேஷணத்வமேயுத்தமென்று ஸ்தாபிக்கப்படுகிறது ரஹஸ்யத்ரய வாரத்தில். இது நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களின் திருவுள்ளத்தைக் கண்டிப்பதென்று நவீனர்கள் மருண்டிருப்பதுண்டு. இது மிகத்தவறு. இங்குப் பிராட்டிக்கு விசேஷணத்வமில்லையென்று ஒரு ஆசார்யரும் உரைத்ததில்லை. முமுக்ஷுப்படியில் தவயப்ரகாணத்தில் “இப்போதிவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக” என்ற சூர்ணியின் வியாக்கியானத்திலே மணவாளமாமுனிகள்—“ (புருஷகாரமாக) என்கையாலே உபாயவஸ்துவிசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிடே இவளுக்கு முபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பக்ஷம் நிரஸ்தம்” என்றருளிச் செய்திருக்குமிடத்து விசேஷணத்வத்தைக் கண்டோக்தியாகவே யருளிச்செய்திருப்பது காண்க. இங்கு உபலக்ஷணத்வம் கொண்டாலும் விசேஷணத்வம் கொண்டாலும் வாசி சிறிதுமில்லை யென்பதை சாஸ்த்ரமர்மஜ்ஞர்கள் உணர்வர்கள். பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வமுண்டு என்று இசைந்தானபின்பு அவளுக்கு உபாயத்வமுண்டு என்று வாய்திறக்க வழியே கிடையாது. உபாயத்வமாவது-தானேகொடுக்க சக்தியுடைத்தாகை. அஃதிருக்குமாகில் புருஷகாரக்ருத்த்யத்திலே நின்று துவளவேண்டிய ப்ரஸத்தியே கிடையா தாகையால் நவீனர்களின் உத்வேலப்ரஸங்கமெல்லாம் உதறித்தள்ளப்பட்டன.

— இவ்வியைத்தில் நிமனம் —

பிராட்டிக்குப் புருஷகாரக்ருத்த்யம் தவிர, தனியே மோக்ஷபூதாஶ்ரமுகுண்டென்பதை தேசிகள் நெஞ்சாலும் நினைத்தவரல்லர். அப்படியே அவளுக்குத் தனியே ஜமீத் காரணத்வமுண்டென்றும் நினைத்தவரல்லர். அதுச்சிலோகீ பாஷ்யத்தில் * ஸுக்ஷீகஸூ வொ உாஜ்யம் ஸவயொ ஸுபூதீஷிகு * என்றருளிச் செய்திருப்பதை உணர்வாராமுமில்ர். இதற்கு என்ன பொருள் தெரியுமோ? எவ்விதமான பெருமை சொல்லவேணுமானாலும் தனிப்படச் சொல்லாதீர்கள்; பிராட்டியோடு கூடிய பெருமானுக்குச் சொல்லுங்கள். “இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை” என்று பிள்ளை லோகாசார்யர் முமுக்ஷுப்படியிலருளிச் செய்தபடியே ஸலக்ஷமீகளுை ஸர்வேச்வரனுக்கே ஸாம்ராஜ்யம் ஸுஸூ உதமாம். என்று * வடிகுபூதொபூதாமானகணக்கிலே சொல்லித் தலைக்கட்டியானபின்பு பிராட்டியைத் தனியே பிடித்துக்கொண்டு மன்றாட இடமேது?

இனி விஸூக்ஷமா அணுகுமா என்கிற விசாரத்தில் தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்தை பூர்மாணிகரான ரங்கராமானுஜஸ்வாமி கண்டறிந்து நியாயஸித்தாஞ்ஜந வியாக்கியானத்திலே சேமக்காப்பு செய்து போந்தார். எங்ஙனே யென்னில்; நியாயஸித்தாஞ்ஜநத்தில் ஜீவபரிச்சேதித்தின் தொடக்கத்தில் “சயஜீவ; சுஹவரிஜாணகெவஹ திஜூகூக்ஷு; பெஷகெவஹ திஜூகூக்ஷு உத்யூதி துக்ஷணு.” என்றருளிச்செய்தார் தேசிகள். ஜீவாத்மாவுக்குச் சொன்ன இந்த லக்ஷணமானது பிராட்டியிடத்திலும் ஸமந்வயமடைகின்றதென்பதில் ஐயமில்லை. இவ்விடத்தில் வ்யாக்க்யாந கர்த்தாவான ரங்கராமானுஜஸ்வாமி இந்த ஜீவலக்ஷணத்திற்குப் பிராட்டியை, லக்ஷயமாகாதபடி செய்துவிடலாமென்று ஒரு வழியில் நுழைந்து பார்த்தார்; அதாவது, பிராட்டியையும் ஈச்வரகோடியிலேயாக்கி அவளுக்கு சேஷித்வமுள்ளதேயொழிய சேஷத்வம் கிடையாதென்று சொல்லப்பார்த்தார். “ஹக்ஷீதா:.....

யாரும் சொல்லார். * நண்ணாதார் முறுவவிப்ப நல்லுற்றார் கரைந்தேங்க * என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசாததை நோக்குங்கால் பாதுக்கங்களிலே முறுவலிப்பது ஹேயமென்றும், கரைந்து எங்குவது உற்றதென்றும் நன்கு தெரிகின்றது. கரைந்து எங்குமவர்களையே நல்லுற்றாரென்கிறது. துக்கத்தின் எல்லையிலே நிற்பதுதான் கரைந்து எங்குவது. இதை நல்லுற்றருடைய செயலாக அருளிச் செய்கின்ற ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் இது குணமென்பதே யன்றே. இது குணமன்று என்று சொல்வதற்கு ஒரு விதமான உபபத்தியும் இருக்க கியாயமில்லை. மநுஷ்யர்களுக்கு இது குணந்தானென்று தேறி விடுமானால் இக்குணம் எம்பெருமானிடத்தில் அதிசயிதமாக இருந்து தீரவேணுமென்பது புநருத்தம்.

ஒருவரிடத்தில் ஒரு குணமுள்ள தென்பதை நாம் எங்ஙனம் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்? குணவானுடைய நடத்தையைக் கண்டும், அந்த நடத்தையைக் கண்ட ஆப்தர்கள் சொல்லுமதுகொண்டும் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். எம்பெருமான் தனது தயாகுணத்தை எந்தெந்த நடத்தைகளினால் காட்டினானோ அந்த நடத்தைகளெல்லாம் ஸ்ரீராமாயண பாரத பாகவதாதிகளில் விசதம். அவன் அவதாரங்கள் செய்தருளினது எதற்காக வென்றால் தன்னிடத்துள்ள சிறந்த திருக்குணங்களை வெளியிடுதற்காகவே யென்பது பரமார்த்தம். இதைத் தான் பட்டர் * குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் * என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் நன்கு காட்டியருளினார். இந்த உபந்யாஸ விஸ்தாரங்கள் நம்முடைய ஸதஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரதிதி முதலானவற்றில் மிக விரிவாகக் காணத்தக்கன. அந்த விரிவுகள் இங்கு வேண்டா. இதில் தேசிகள் திருவுள்ளம் மட்டும் இங்கு நுட்பமாகக் காட்டப்படுவது காண்மின்.

* வணவம் வண்டரதி உகுவே ஹரஜ்ஜானே வகஜஃவிஃ! ஜீவே ஃவாகுஃவெ விஷ்ணோ க்ரவா காவ்யஃவஜாயதெ || * என்கிற சூஷ்ணசீலோகம் ஸுப்ரஸித்தம். துக்கப் படுகிற ஸம்ஸாரி சேதந்நிடத்திலே எம்பெருமானுக்கு க்ருபையுண்டாகிறதென்று இதில் சொல்லிற்று. இதை யடியொற்று * சஹிஷ்ணோஷி தாநுஷ்யயஸீஃவீஸம்ஸரதஃ * என்கிற ச்லோகமருளிச்செய்த ஹட்டர் * உயஜாநஃநாஃ * என்றமட்டுமருளிச்செய்தார். இவ் விரண்டையும் விவரித்தருளாநின்ற தேசிகள் உயாஸதகத்தில் * சஹிஷ்ணோஷி தாநுஷ்யயஸீஃவீஸம்ஸரதஃ * என்றருளிச்செய்தார். அந்த ஸ்தூதியில் உயாஸவான எம்பெருமானே நோக்கிச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளையே உயையையே நோக்கிச் சொல்லுகிறாரென்பது நிர்விவாதமாகையாலே ஸம்ஸாரிகளை நோக்கி எம்பெருமான் ஜாத நிர்வேடினாகிறானென்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னாராயிற்று. ஃவாகுஷிநயம் காட்டின படியேயொழிய வேறில்லை யென்னில், அவதாரசேஷ்டதங்களெல்லாம் அபிநயமாத்ரமே யென்று சொல்லி இதிஹாஸ புராணங்களைக் கட்டி உள்ளே வைத்திடவேண்டுமத்தனை. ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் அநுஸந்தித்திருக்கின்ற திருக்குணங்களை உபபாதிக்குமாசாரி யர்கள் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண ஸ்ரீ ராமாயணைச் ச்லோகங்களைக் கொண்டே உபபாதிக்கக் காண்கிறோம். இதை ஹோதுஷாஷ்யாஷிகளினும் காணலாம். அவ்விதிஹாஸ புராணங்களில் எம்பெருமான் காட்டியருளின சரிதைகளைக்கொண்டு * வண்டரதி உகுவே வரஃவஃவிசுவம் ராரொ உஹுதஃஃ விஷ்ணா வஹுவ * இத்தயாதிச்லோகங்கள் அவதரித்தன. அந்த ச்லோகங்களை * உள்ளெலாமுருகிக் குரல்தழுத்தொழிந்து உடம்பெலாம் கண்ணீர் சோர நின்று உபந்யஸிக்கிறார்கள் மஃணவிஜர்கள். இதெல்லாம் சஹிஷ்ணமத்தனையென்று கூடவே சொல்லிக்கொண்டு போவதற்காட்டிலும் நிர்மஃணஸு ஹம்வாடிமே நிம்மளம். ... (8)

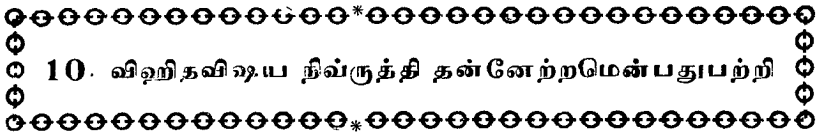
“வாதுஷ்யம் நாஜ ஜொஷெவி மூணகவஸூஃ” என்று ச்ருத ப்ரகாஸிகாஹட்டர் தாம் அம்மாள் திருவடிகளில் கேட்டபடியே யெழுதியிருக்க, அதுவுமன்றே இவர்களுக்கு டிஷணியமர்கிறது. உடையவர் திருவடிகளிலே கேட்ட அருளாளப் பெருமாளெம்பெரு மானார் ஞானஸாரத்தில் “எற்றே? தன் கன்றினுடம்பின் வழுவன்றே காதலிப்பது, அன்றதனை ஈன்றுகந்த ஆ” என்றருளிச் செய்கிறார். இப்படி பூர்வாசார்யர்களெல்லாரும் ஒருமிடறாகப் பேசின இந்த அர்த்த விசேஷத்திலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களா வசை கூறுவது! “கேசவம் தோஷபோக்யம்” என்று தூஷித்த விச்வமூணூர்பகாரர் ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி ஸாரூபவத்திற்கு ஸூதராம் வைஷேசிகராகையாலே அவர் தூஷித்ததில் வியப்பில்லை. இக்காலத்தில் “ஸ்ரீ ஸூக்திகளிலே நாங்கரும் ஆசிரம் காட்டுகிறோம்” என் பாரும் விஷயமின்னதென்று புரிந்து கொள்ளாதே இவ்வர்த்தத்தை தூஷித்துக் கொண்டு கிடப்பது இவர்களுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை நிலைநாட்டித் தாவில்லையா?

வாத்ஸல்யம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு ப்ரக்ருதியான வத்ஸலபதம் வடிவடிசுஷ்ய கௌமூஷி வடிங்களைப் போலே வழிப்போக்கான வடிமன்று; விசேஷித்து வியாகரண ஸூத்ரத்தினால் நிஷ்பந்நமான பதம். * வதூஸூஷ்யம் காஜஸமெ * என்கிற பாணினி ஸூத்ரம் பெறுவித்த பதமிது. உலகில் வியாகரணம் வாசிப்பார் பதினாயிரவருளார். அவர் கள் இங்கு ஈவயாநம் செலுத்தப் பிறந்தவர்களல்லர். ஈவஹிதர்களாய் ஈயடிதவைத்தைக் காட்டியருளின ஸூதாராயடிகளை டிஷித்துக் கொண்டு போதுபோக்குமவர்களா ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்? நவீநர்களென்று பல்லாயிரமுறை பேசத் தட்டுண்டோ?

ஸஹஸ்ரநாமத்தில் வத்ஸல: என்பது ஒரு திருநாமம்; அதற்கு ஆதிஸங்கராசார்ய ருடைய ஹாஷ்யமும் ஹட்டருடைய ஹாஷ்யமுமிருக்கிறது, இரண்டையுமெடுத்துப் பார்க்க லாமே. [இடையில் ஒரு வார்த்தை; இந்நூலில் நாம் தேசிகஸூக்திகளை மட்டுமே காட்டுவதாக முகப்பில் கூறி யுள்ளோம்; இதராசார்ய ஸ்ரீ ஸூக்திகளையும் ஊடேயூடே எடுத்துக் காட்டுவது ப்ரதிஜ்ஞாஹம்மன்றே வென்னவேண்டா; தேசிகனும் உச்சிமேல் வைத்து மெச்சும்படியான ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் காட்டுவது தேசிக ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் காட்டுவதேயாகும்.] வத்ஸல நாமத் திற்கு ஹட்டருடைய ஹாஷ்ய ஸூக்திகள் வருமாறு;—

“ஸஹி தீரம் வரிதீயஜநெஷெவி ஸரணாமதெஷூ கஸூஷாவிஹெதொ: ஸஹ்ய: ப்ரஸூதெஷிவ வதூஷ்ய ஸஹூகாரா: ஸவயஸூஸூவஸூநவெஷூநா: கிங்கதடி வ்யதாகூறா யெநவஹவ ஸூஷாஜிதி.”

இத்தகைய ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஹமவஹூஷவடிணாடிநூசூ காண ப்ரஸூக்தியுண்டோ? கயலிவ அ டிஷெஷாடிநூசூஷூயா ஸூஷெடி? (9)

க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மமாக விஹித விஷய போகம் ப்ராப்தமானாலும், அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய சரணத்வங்களோடுகூட அநந்ய போக்யத்வமென்கிற விலகணமான தன்மை யையும் பெற்றிருக்கின்ற விசேஷாதிகாரிக்கு அந்த விஹித விஷய போகம் அருவருக்கத்தக்க

தாய் விடத்தகுந்ததேயாகுமென்பது ஸதாசார்ய வித்தாந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வஹார போகம் நியமமாக விதிக்கப்பட்டு அது தவிர்ந்தால் தோஷமும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி அசாஸ்த்ரீய மென்பர் நவீநர். ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் உத்தமாதிகாரிக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தியைத் தன்னேற்றமாக அருளிச் செய்கிறார். மிகுஞானச் சிறுகுழுவியான எம்பெருமான் சோதிவாய் திறந்து பணித்த கீதையில் (8-3) எட்டாவது அத்தியாயத்தில் மூன்றாவது ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய காரர் வெளியிட்டருளினதும் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் தேசிகனால் விவரிக்கப்பட்டதுமான விசேஷார்த்தமிது. இதனை விவரிப்போமிங்கு:—

கீழ் ஏழாவது அத்தியாயத்தின் முடிவில் கண்ணபிரான் *ஜராமரண மோக்ஷாய* என்ற கிற இருபத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் *தே ப்ரஹ்ம தத் விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்தம் கர்மசாகிலம்* என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அதுகேட்ட அர்ஜுனன் அந்த வார்த்தைக்கு உண்மையான பொருளைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிக் கண்ணனையே கேள்வி கேட்கிறான் எட்டாவது அத்தியாயத்தின் 1, 2-ச்லோகங்களினால் *கிம் தத் ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்தம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம்* என்று தொடங்கிக் கேள்விகள் உள்ளன. மூன்றாவது ச்லோகம் தொடங்கிக் கண்ணனுடைய விடை வெளியருகின்றது. கிம் கர்ம என்ற கேள்விக்குக் கண்ணனுடைய விடை *பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித:* என்பது. இங்கு விஷயமென்ன வென்றால், கேண்மின்.

சிலவற்றை அறியவேண்டும் என்று பகவான் நியமித்துவருகையில் கருமத்தை அறிய வேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததனால் கருமமென்றால் எது? என்று அர்ஜுனன் கேட்க நேர்ந்தது. அதற்கு பகவான் விடை கூறியுள்ளார். ஒருவன் ஒன்றை யறிவதானது, பற்று வற்காகவும் ஆகலாம். விடுவதற்காகவும் ஆகலாம். நல்லதாயிருந்தால் பற்றுவது. கெட்டதாயிருந்தால் விடுவது. ஆகவே நல்லதையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் கெட்டதையும் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இங்கே தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட கருமம் நல்லதன்று, கெட்டது—என்பதாக பகவானுடைய விடையினால் தெரிகின்றது. பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: * என்பதற்கு நம்முடைய ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்திருக்கிற அர்த்தம் வருமாறு:—

“ஶூதலாவ: - உநுஷ்ராஜிலாவ:; ததுஷ்வகரொ யொ விஸம: * வஹஜா
 ஶாஹுதாவாவ: வுருஷவஅஸொ ஹவநீதி ஶுதிலிஶொ யொஷிதஸஸஜ: |
 ஶ கஉஷஸம்ஜ்ஞித:; ததுஷ்விஶுஶா நுஸஸொ உஷஜநீயதயா வஸிஹரணீயதயா
 உஷுஷுஷி: ஜுதவதே. வஸிஹரணீயதயா ஶநஶாரவெவ வக்ஷுதெ * யஜிஶுஶொ
 ஶஹவய: அரணீதி.”

என்பது கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தி. இதன் கருத்தாவது—ஸ்த்ரீ புருஷஸம்யோக மென்பது தான் இங்கே கருமமென்கிறது. இது மிகவும் அருவருக்கத்தக்கதாகையால் விடத்தக்கதாக இதனை யறியவேண்டும். இதை விடவேண்டுமென்பது மேலே பதினேராவது ச்லோகத்திலும் காட்டப்படுகிறது என்பதாம். இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்வது, க்ருஹஸ்தாச்ரம தருமமாக விஹிதவிஷயபோகம் ப்ராப்தமேயானாலும் அது விசிஷ்டாதிகாரிக்கு ஜுகுப்ஸநீயமேயென்று. ஆகவே இவ்விஷயத்திலும் ஸத்ஸம்ப்ரதாய லித்தாந்தம் நிரவத்யமென்றுணர்க. மேலேகாட்டிய தீதாலாஷ்யத்திற்கு தாத்பர்ய சந்திரிகையை நன்கு ஸேவிப்பது (10)

◎◎◎
◎
◎ 11. எம்பெருமானுடைய வழாப்தி வரிவலவ்யவத-நம். ◎
◎
◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎◎

உபநிஷத்தானது *சகவை-உவிஸ்ர தத்வ-ஹ வ்யாவ்ய நாராயண:ஸ்தித:* என்று ஸகல பதார்த்தங்களிலும் எம்பெருமான் உள்ளும் புறமும் வியாபித்திருப்பதாக ஒதியிருக்கின்றது. அணுவான பதார்த்தங்களில் உள்ளீடாக வ்யாப்தி ஸம்பஸிக்கமாட்டாதென்று ஒருவாதம். அவயவியான பதார்த்தங்களுக்கே உள் வெளி என்று சொல்லக்கூடுமாதலாலும் நிரவயவமான அணு பதார்த்தங்களுக்கு 'உள்ளே வெளியே' என்று சொல்வதற்கு ப்ரஸக்தியில்லாமையாலும் அணுபதார்த்தங்களிலே எம்பெருமானுக்கு உள்ளுற வ்யாப்தி சொல்லவொண்ணாத என்கிறார்கள் பிறர். அன்றியும், ஒரு பொருளிலும் எம்பெருமானுக்குப் பரிஸமாப்பய வர்த்தித்வம் [அதாவது - பரிபூர்ண வ்யாப்தி] கொள்ளவொண்ணாது. ஒரு பதார்த்தத்திலே அவனுக்குப் பரிபூர்ண வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்குமளவில் [அதாவது பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்றிலே பரிஸமாபித்து வர்த்திக்கிறதென்னில்] மற்றொரு பதார்த்தத்தில் வியாபிக்க ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே பரிஸமாப்பய வ்யாப்தியை அங்கீகரிக்க லாகாதென்றும் மற்றொரு வாதம் கூறுவர் பிறர்.

அணுபதார்த்தங்களிலும் அந்தர் வ்யாப்தி உண்டென்றும், ஒவ்வொரு பொருளிலும் பரிஸமாப்பயவர்த்தித்வமும் பொருந்துமென்றும் ஸத்தஸ்ப்ரதாய ஸித்தாந்தம். சாரீர சமீபமாந்ஸையில் (ப்ரஹ்ம ஸுதரத்தில்) * சுரகஸூக்யபூகி-ஹவயவகஸுஸாஸகொவொவா * என்கிற பூர்வபகஷ ஸுதரத்தின்மேல் * ஸூ-தெஹு-ஸஸை-ஹஸூக்யை * என்கிற ஸித்தாந்த ஸுதரம் அவதரித்துள்ளது. சாஸ்த்ரங்களினால் தேறுகின்ற விஷயங்களில் குதர்க்க மூலமான ரூசோதயங்களைச் செய்யாமல் சாஸ்த்ரம் சொன்ன கட்டளையிலே இசையவேண்டுமென்று இந்த ஸுதரம் சிக்ஷிக்கின்றது. * அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: * என்று சுருதி ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லி வைத்தது. வேதன் சொன்னது ஒருபுறமிருக்கட்டும். வேதார்த்த நிர்ணயகர்களான வேதாந்த ஷேஸிக வ்யூஹதிகள் நிஸ்ஸந்தேஹமாக அருளிச் செய்திருப்பது என்ன? என்று பார்ப்போம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஸாக்ஷாத் திருவடியான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருவாய்மொழியில் (1-1-10) * பந்த தண் பரவைபுள் நீர்தொறும் பந்துளன் * என்கிற பாசுரத்தின் ஆரூயிர்ப்படியில் இங்ஙனே யருளிச் செய்கிறார்:—“அதி ஸூகக்ஷமாயிருந்த அசித் வஸ்துக்களிலும் வியாபித்து அவற்றினுள்ளே ப்ரகாசிக்கிற சித் வஸ்துக்களிலும் ஸ்தூலமான அண்டத்தில் வியாபித்தாற்போலே அநாயாஸத்தாலே அஸங்குசிதரூப்” என்று. தசே-பநிஷத் பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீரங்கராமாநுஜ ஸ்வாமி திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப் படி யென்று ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரதிபதார்த்தமுகை பணித்துள்ளார். [அச்சிட்டி மிருக்கிறது.] அதில் இப்பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில் அவர் பணித்திருப்பதாவது—* வனகொகஷூஹ ஜவரஹாணை சுகிதிஸாரஹுஸூஹாணஹவ வுக்ஷிஷூ ஜாதிவசீ வய-ஹவவூதி: * என்று. இதன் பொருளாவது, வ்யக்திகளில் ஜாதியானது எப்படி பரிஸமாப்பயவர்த்திக்கின்றதாக ஜாதிவாதிகளால் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படி எம்பெருமான் ஒவ்வொரு ஜலபரமா

ணுவினும் அந் விசாலமான ப்ரஹ்மாண்டத்திலிருப்பதுபோல (நெருக்குண்ணைமல்) நிறைந் திருக்கின்றான் என்பதாம். இங்கு * பர்யாப்த வ்ருத்தி: * என்று இம்மஹான் பணித்திருப்பது பூருவர்களின் ஸித்தாந்தத்தை நன்கு அடியொற்றியதாம். பரிஸமாப்ய வர்த்தமாநத்வமே சொல்லிற்று. ரங்கராமாநுஜன்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்தியென்றால் அது தேசிக ஸூக்தியே டொப்ப ஆரணியமன்றே. நேராக தேசிக ஸூக்தியையே காட்டுவோம். நியாயஸித் தாஞ்ஜந-ஈச்வர பரிச்சேதத்தில் இவ்வாசேஷபத்தை யெடுத்துக்காட்டி * ஸூ-தெஷூ-ஸஷு உ-உஷூக்ஷூ * என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தையே தஞ்சமாகக்கொண்டு * யயாமஉ-வவ-உ-ஆ-வ-உண-உணவ ஹவாநு * [ஸூஸ்தரம் சொன்னபடி எம்பெருமான் எங்கும் பூர்ணனே] என்று தலைக்கட்டியருளினார். இதில் சிலர்க்கு உள்ள மருளைப் போக்குவோமிங்கு.

இந்த ஸித்தாந்ஜனத்தில் “உதவூஷூ-உ உ-உ-ஆ-ஷூ-வரிவ-உண-உணவ” என் றருளிச்செய்துவிட்டு, உடனே “சுநூ-ஆ-வி-ஆ-ஷூ-நவூ-ஷூ-சு-நூ-ஆ-வ-உண-உணவ-நவூ-ஷூ-தி-உ-உ-ஆ” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியுள்ளது. இந்த ஸூக்திக்கு உதயம் எப்படி? என்பதொன் றையே விவேகிகள் விமர்சிக்கவேணும். * ஸர்வத்ராபி பூர்ண ஏவ * என்று ஸாதித்தவுடனே “வேறிடங்களிலுமிருக்கின்ற ஈச்வரன் ஒரேயிடத்தில் எப்படி பூர்ணானாயிருக்க முடியும்?” என்று ஒருவன் ஆசேஷிப்பதாக எழுதப்பட்டிருக்கிறதே, கீழ்வாக்யத்திலிருந்துதானே இந்த ஆசேஷம் தோன்றவேண்டும். இப்படி ஆசேஷிக்கவேண்டும்படியான விஷயமே கீழ்வாக் கியத்தில் சொல்லி முடிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பது கைகொள் கனியாகக் காண்கிறதே. இதை இல்லைசெய்ய யாரால் முடியும். சாகுந்தல நாடகத்தின் முடிவில் பஹாகவி ஒரு வாழ்நோதம் காட்டியுள்ளார்; அதைச் சுருக்கமாக நினைப்பூட்டுகிறோம்; குழந்தையான துஷ்யந்தகுமாரனெதிரில் ஒருத்தி ஒரு பதுமைப்பறவையைக்கொண்டு காட்டி “ஸர்வதந! சகுந்தலாவண்யம் பச்ய” [குழந்தாய்? இந்த பக்ஷியின் அழகைப்பார்] என்று சொன்னவளவிலே ‘அப்படியா? என் தாயான சகுந்தலையா? எங்கே?’ என்றதாம் அக்குழந்தை. சகுந்தமென்று பக்ஷிக்குப் பெயராகையாலே ‘சகுந்தத்தினுடைய லாவண்யத்தைப்பார்’ என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. குழந்தையானது (சகுந்தலா...) என்று தன் தாயின் பெயரைப் ப்ரஸ்தாவித்த தாகக் கொண்டு சகுந்தலை எங்கே? என்று கேட்டதாக அமைப்பு உள்ளது. இங்கு ‘சகுந் தலாவண்யம்’ என்று சொல்லாமல் “விஹங்கம லாவண்யம்” என்றே ‘பக்ஷிலாவண்யம்’ என்றே சொல்லியிருந்தால் அப்போது குழந்தை ‘என் தாய் எங்கே? என்று கேட்பதற்கு ப்ரஸத்தியுண்டோ? இது கவி தானாக வைத்தவொரு அமத்காரம். அப்படி ஏதேனும் இங்கு விசித்ரவாக்கின் அமைப்பு உள்ளதோ? ரூஜுவான வாக்-கேயுள்ளது. “ஸர்வத்ராபி பூர்ண ஏவ” என்று ஸாதித்த ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தில் “சுநூ-ஆ-வி-ஆ-ஷூ-நவூ-ஷூ-சு-நூ-ஆ-வ-உண-உணவ-கயூ-ஹவெசு?” என்று ஸங்கிப்பதற்கு உறுப்பான அர்த்தமே உறைந்து கிடந்ததென் பது அசைக்கமுடியாதபடி தேறிவிட்டது. அந்த பூர்ணத்தவந்தான் வஸ்துதோறும் ஸ்வரூப ஸமாப்தி யென்பது. கடைசியாக இவ்விஷயத்தை முடிக்குமளிலும் வேறொரு சப்தத்தை யிட்டுமுடிக்காமல் * “யயாமஉ-வவ-உ-ஆ-வ-உண-உணவ ஹவாநு” * என்று முதல் முதலி லெடுத்த பூர்ண சப்தத்தையெயிட்டு முடித்தார். இவ்விடத்தில் * க்ருத்ஸ்நப்ரஸக்திரித்யா திபூர்வ பக்ஷஸூத்ரத்தையும் * ச்ருதேஸ்து சப்தமுலத்வாத் * என்கிற ஸித்தாந்த ஸூத்ரத்தையும் தஞ்சமாகக் கொண்டன்றே விவாத விஷயம் உபஸம்ஹரிக்கப் பட்டது. பிறர் சொல்லுகிற படி ஸ்வாமிக்குத் திருவுள்ளமாயிருந்தால் இங்கு இந்த ஸூத்ரத்தை உதாஹரித்தது ஸர்வாத் மநா அப்ரஸக்தமாகும். லோக விஸஜாதீயமான அப்புத சக்திவாய்ந்த பரமபுருஷனிடத்

திலே 'இது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? அது எப்படி ஸம்பவிக்கும்? என்று வாயைத் திறவாதே என்றன்றோ ஸூத்ரகாரர் முடித்திட்டது. அது தானே இங்கு ஸ்வாமியின் முடிவுக்குக் கைகொடுத்தது. அகடிதகடநாசக்தன் பக்கலிலே கூடாததொன்றில்லை யென்று சொல்லித் தலைக்கட்டினாராயிற்று. இவ்விஷயத்தை நாம் ஸஹவ்யாவிவரிஷியா என்கிற க்ரந்தத்திலும் வித்தாந்தஸௌபாக்யத்தினீய கண்டத்திலும் வெகு விரிவாக உபபாதித்திருக்கிறோம். ஸத்ஸம் ப்ரஹ்மயார்த்த ஸாரநிதியில் தமிழிலேயே மிக விரிவாக விளக்கியிருக்கிறோம். ... (11)

12. ஜாதி நசிக்கும்

* தசுக்ஷே யநவஸாய ஸாவிஜ்யா யா வி உக்யெ | சூயாவாயாவரம் கஷே விஜ்யாநஜா சரிஹநெநவஹு || * என்கிற ப்ரமாணம் ஸர்வஸம்புதிபந்நம். மோக்ஷார்த்தமாக உபயோகப்படும் வித்யை எதுவோ அதுவே வித்யையாகும்; அப்படியல்லாதது செருப்புக்குத் தக் கற்ற கல்வி போன்றதேயாகும் என்று இதனால் சொல்லிற்று. ஆகவே தர்க்க பாண்டித்யத்தைக் கொண்டே பெருமைபாவிக்கலாகாதென்பது விளங்கிற்று.

ஜாதியினால் ஏற்றமும், ஆச்ரமத்தினால் உயர்வும், கல்வியினால் சிறப்பும், ஒழுக்கத்தினால் உக்கர்ஷமும் பக்திப் பெருஞ்செல்லமில்லாதபோது சிறிதும் பயன்படாதென்பது தெளிவாயிற்று. இவ்வர்த்த விசேஷங்களை ஸ்ரீ வசநபூஷணமும் ஆசார்ய ஹ்ருதயமும் பாக்கப் பேசியுள்ளன. இவ்வர்த்த விஷயமான விவாதம் ஸம்பிரதாயத்தில் ஒரு பெரிய விஷயமாக வுள்ளது. வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தையை மீறி இதர வர்ணத்தவர்களை உபசரிப்பதோ மௌர விப்பதோ தசாது என்னுமபிஸந்தியினால் இவ்வர்த்தத்தில் வாத விவாதங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. இக்காலத்தில் இதர வருணத்தவர்கள் யோக்யதை மிகுந்தவர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் திறத்திலே நாம் எங்ஙனம் நடந்து கொள்ளுகிறோமென்பது அனைவர்க்கும், அபரோக்ஷம். நாமும் பிறரும் நடத்தையில் ஒரு வாசியினற்க்கே யிருப்பது ப்ரத்யக்ஷ விதம். ஆனால் இவ்வர்த்த விசேஷங்களை நம் பூருவர்கள் அவசியமாக எழுதிவைத்தது எதற்காகவென்றால், அவர்களுடைய காலத்திலும் பண்டைக்காலத்திலும் இருந்த லோகாதீத பரம விலக்ஷண பரமபக்த சிகாமணிகளைப் பற்றியே முக்கியமாக அருளிச் செய்ததாகும். இக்காலத்திலும் அப்படிப்பட்ட மஹா பாகவதோத்தமர்சள் * க்வசித் க்வசித் * என்றபடியே ஓரோ விடங்களிலே தோன்றுகை அஸம்பாவிதமன்று. அன்னவர் திறத்திலே நாம் ப்ரதிபத்தி குன்றாமேயிருக்கவேணு மென்பதை சிக்ஷிப்பதும் பூருவர்களின் சுருத்தாகும். ஆகவே ஈண்டு இதில் விசேஷித்து விளக்கவேண்டிய அவசியமில்லையெனினும், சாஸ்த்ரார்த்த நிஷக்ஷ ஸரணியில் ஒரு விஷயம் மாத்திரம் இங்கு நன்று தெளிவிக்க வேண்டியதாகவுள்ளது.

அவ்விஷயம் யாதெனில்; ஜாதி சூழாவாயியே யொழிய நசிக்காமலிருக்கக் கூடிய தன்று. இதை தேசிகன் சஹயபூஜாந ஸாரத்தில் * நமஸ் தஸ்மை கஸ்மைசந பவது * என்று தொடங்கும் சுலோகத்தில் * ஸாராயீஸரெஹரக்ஷணகூவித ஸாவாயாயவயூ ஶ்ரஹதாஶஜாதபூபரஶநவபூஹொஜரஜவஹ * என்பதனாலும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் * சரிஹொஷேஶ்ரீக்ஷாஶி: * என்பதனாலும் விளக்கியருளினார். ஸ்த்ரீஜாதபோய் சரிஹஜாதி ஏற்பட்டது முதலில்; பின்னை அந்த சரிஹஜாதி போய் ஸ்த்ரீஜாதி ஏற்பட்டது. ஆகவே ஜாதி ஆழமாபாயியென்று தேசிகன் திருவுள்ளமாக முடிந்தது. (12)

13. உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூப விருத்தம்.

பூபத்தியொழிந்த மற்றையுபாயங்கள் உபாயாந்தரங்களெனப்படும். உபாஸநம் முதலானவற்றிலே பூபந்நர்களான நமக்கு பூபத்தியில்லை யென்பது ஸர்வஸம்பூதிபந்நம். ஸாஸ்தரங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள அந்த உபாயாந்தரங்களை நாம் விடுகைக்கு ஹேது என்ன? என்கிற விசாரத்திலே, அவ்வுபாயாந்தரங்களை அறிகைக்கும் அநுஷ்டிக்கைக்கு மீடான ஜ்ஞான ஸக்திகளில்லாமையே ஹேதுவென்று நினைக்கலாம். ஆனால் அப்படிப்பட்ட ஜ்ஞான ஸக்திகள் நம்போல்வார்க்கு இல்லையாகிலும் ஜ்ஞானஸக்தி புஷ்கலர்கள் [பூர்வாசார்ய பூஜாதிகள்] பலருண்டே; அவர்கள் அநுஷ்டித்ததுண்டோ? அநுஷ்டிக்கத்தகுமோ? என்னில்; தகாது. உபாயாந்தரபரித்யாஜத்திற்கு ஜ்ஞான ஸக்திகளில்லாமையே ஹேதுவன்று; எம்பெருமானுக்கு அத்யந்தம் பரதந்திரப்பட்டிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னுமதுவே முக்கியஹேதுவென்று ஸதாசார்யஸித்தாந்தம். அஜ்ஞானமும் அஸக்தியுமடியாக விடுவதானால் ஜ்ஞானஸக்திகளுண்டாகில் அவற்றைப் பரிசுரஹிக்கவேண்டி வரும்ன்றே; ஸ்வரூபவிரோதியென்று விட்டாலன்றே மறுவலிடாதொழிவது. ஆகவே ஸ்வரூபவிருத்தமென்னுமதுவே பூபாநஹேது.

இதை ஸ்வாமி தேசிகன் நியாஸதிலகத்திலே வெகு சாதூர்யமாகக் காட்டியருளினார்; எங்ஙனே என்னில்; அதுதன்னிலுள்ள சுலோகமிது;—

“சூதேஷ்ஷாஸூமஹா தடிநயேஷ்யெவயேஹிஹேஷஹாஹாரா
வஹ்யாஷேரநவெக்ஷணாதநுஹுதாஹ வத்யாஜிவஜாவிநீ |
ஸ்ரீராமேஸுர யாவஷாதகியத க்ஷுபாரதக்ஷேரஜிதா
க்ஷயெவ க்ஷடிவாயஸீரவிஹிதக்ஷொவாயவாவாஹூ ௧௨ ||”

என்பது.

இதில் ப்ரபத்திக்கு இட்டிருக்கிற விசேஷணங்களத்தனையும் பக்திவேஷ்வயாவர்த்தகங்கள். விவரித்துக் காட்டுகிறோம் காண்மின்; [ஆர்த்தேஷு ஆகபலா] பக்தியானது ளிளம்பித்துப் பலனளிக்கும்; பூபத்தி அங்ஙனன்றிக்கே விரைவில் பலனளிக்கும் — ஆர்த்தப்ரபந்நத்திறத்தில். [தந்யவிஷயே உச்சிந்ந தேஹாந்தரா] பக்தியானது தேஹாந்தர ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தருவதில் நியதியுடையதன்று; ப்ரபத்தி நியமேந தேஹாந்தர ஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரும். [வஹ்யாதே: அநபேக்ஷணத் தநுபருநாம் ஸத்யாதிவத் வ்யாபிநீ] பக்தியாகிற உபாயத்தின் அநுஷ்டானத்தில் அக்நிகார்யம் முதலியவை அபேக்ஷிதமாயிருக்கையாலே அது அதிக்குநாதிகாரமாயிருக்கும். ப்ரபத்தியில் அவ்வபேக்ஷையிலாமையாலே ஸத்யம் சொல்வதற்கு எப்படி ஸர்வரும் அதிகாரிகளோ அப்படியே ப்ரபத்தியிலும் ஸர்வரும் அதிகாரிகள். இனி இதற்கு அடுத்த விசேஷணமே ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு உற்று நோக்கத்தக்கது. [யாவநாத்ம நியத த்வத் பாரதந்தர்யோசிதா] பக்தி ஸ்வரூபவிருத்தம். ப்ரபத்தி ஸ்வரூபாநுரூபம் என்கிறது. யாவதாத்மநியதமான அத்யந்த பாரதந்தர்யத்துக்கு ப்ரபத்தி உசிதமாயிருக்குமென்றபோதே ப்ரபத்திப்ரதிகோடியான பக்தியானது அந்த பாரதந்தர்யத்திற்கு விருத்தமாயிருக்குமென்னுமிடம் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்றன்றே; ஆகவே தேசிகன் திருவுள்ளமும் உபாயாந்தரம் ஸ்வரூப விருத்தமென்பதே யென்று தேறி நின்றது. இதனையே

* பத்திமுதலாமவற்றில் பதியெனக்குக் கூடாமல் * என்ற அடைக்கலப்பத்துச் செய்யுளும் காட்டிநின்றது. அவற்றில் பதி ஏன் கூடவில்லை? என்று கேட்கவேணும்.

“உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தமென்ன வொண்ணாது. இவை * அகிஞ்சநோந்ய கதி: * என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு ஸ்வாதிகார விருத்தங்களென்ன புராப்தம்” என்றும் தேசிகன் ரஹஸ்யத்தில் பேசியிருப்பதுண்டு. ந்யாஸதிலகத்தி வருளிச்செய்தபடியே இவை அத்தயந்தபாரதந்தர்ய ஸ்வரூபத்துக்குப் போராதென்கிற ஸத்ஸம்பரதாய நிஷ்கர்ஷம் சாலவினிது.

14. கைவல்ய மோக்ஷத்தைப்பற்றி

கைவல்யமாவது ஸ்வாத்மாநுபவம். இதற்கொரு ஸ்தான விசேஷமுண்டு. அதுவும் மீட்சியில்லாத மோக்ஷமே யென்பது நம் ஆசார்யர்களின் வித்தாந்தம். இதை மோக்ஷமென்பது ஒளபசாரிகமென்றும், மீட்சியுண்டென்றும் கூறுவர் பிறர். இவ்விவாதம் பூருவர்களின் காலத்தில் விசேஷமாக வளரவில்லை. பிற்காலத்தவர்கள் இதைப்பற்றி வெகு விரிவான க்ரந்த கோலாஹலங்களை வளர விட்டார்கள். ஸ்தோத்ராதந்தத்தில் நான்காம் ச்லோகத்தில் * [போகாபவர்க்க ததுபாயகத்:] * என்ற விடத்துக்கு வியாக்கியானஞ் செய்யுங்கால் பெரியவாச்சான் பிள்ளைக்கும் தேசிகனுக்கும் அபிப்ராயபேதம் வினைந்திருப்பதுண்டு. கைவல்யாநுபவமென்னும் ஆத்மாநுபவத்தை அபவர்க்க பதத்திற்கு அர்த்தமாக வுரைத்தருளினர் பெரிய வாச்சான்பிள்ளை; முந்தின ஹொம பதத்திற்கே அது அர்த்தமென்றார்தேசிகன்.

நியாய வித்தாஞ்ஜந்திலே தேசிகன் இது விஷயமாகச் சில சொல்லிக்கொண்டு போம்போது ஸ்ரீ பாஷ்யஸூக்திகள் ஸ்வமதாநுகூலங்களென்றும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகள் மாத்திரம் தம் கருத்துக்கு இணங்கவில்லை யென்றும் திருவுள்ளம்பற்றி * “ஊக மூநூஸகூடா ஸாரஸ்யஸஹ மூநூஸாரஸ்ய மூஹ்யூ” என்ற ஒருவாக்யத்தினால் கீதாபாஷ்யஸூக்திகளுக்கு அஸ்வாஸ்யம் கல்பித்தருளினர். ஸ்ரீபாஷ்யஸூக்திகளையும் கீதாபாஷ்ய ஸூக்திகளையும் ஸமரஸமாக நிர்வஹிக்க இயலாமையாலே அந்யதரக்ரந்தந்தத்திற்கு அஸ்வாஸ்ய கல்பநம் அவர்ஜநீயம் என்று தேசிகனுடைய திருவுள்ளமாயிருந்தது. ஒன்றற்கும் அஸ்வாஸ்யம் கல்பிக்கவேண்டாமல் எல்லாம் நன்குபொருந்துப்படியைப்பெரியார் நிரூபிக்கிறார்கள்.

கீதாபாஷ்யத்தில் பஞ்சாக்கி வித்யாநிஷ்டனான கேவலனுக்கு ப்ரஹ்மாத்தமக ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மஸ்வரூப உபாஸநத்தையும் ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மஸ்வரூபாவாப்திருபஹலத்தையும் அர்ச்சிராதி கதியினால் பரமபத ப்ராப்தியையும் புநராவ்ருத்தியில்லாமையையும் அருளிச் செய்துள்ளார்; ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் * சபூதீகாஹஸூநாயதீ தீவாஜராயண: * என்ற ஸூத்ர விவரணத்தில்— “வஹாஹிவிஷொவி சஹிஜரஹி நாமதஸ்ய ஸஹபூஹ்யஹஸூநாயதீ ஸு வணாஹி; சதவநவ தகீகூ துந்யாயாக் பூகூ திவிநிஷுத ஸஹாதகஸூதாநஹஸூநாயதீ விக்” என்றருளிச்செய்திருக்கையாலே கேவலனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலன் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லிற்றுகத் தேறுகின்றது. ஆகவே, ஆத்மஸ்வரூபாவாப்தியைப் பலனாகச் சொல்லுகிற கீதாபாஷ்யத்திற்கும், ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியைப் பலனாகச் சொல்லுகிற ஸ்ரீ பாஷ்யத்திற்கும் பரஸ்பரவிரோதம் இருப்பதாகத் தோற்றும்.

இந்த விரோதத்தை விலக்கமுயன்ற தேசிகன் மதுவித்யாந்யாயத்தை மனத்திலே கொண்டு ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மாநுபவத்தை அவாந்தரபலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை ப்ரதான பலனாகவும் கல்பித்து நிர்வஹித்தருளிஞர். இப்படி நிர்வஹிக்குமளவில் கீதாபாஷ்ய ஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்யம் ஏறுகின்றது. அவ்வளவேயல்ல; அவாந்தர பலனைக் கல்பிக்க வல்ல ப்ரமாணமும் தூர்லபமாகின்றது. மதுவித்யாந்யாயம் இங்கே ஸூத்ரம் அப்ராஸக்தம். ஒரு விரோதமும் வாராதபடி நிர்வஹிக்கும் வழி ஏதென்னில்;

ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மாநுபவமே கேவலனுக்கு ப்ரதானபலன்; கீதாபாஷ்யத்திலருளிச் செய்தவிதவே ஸித்தாந்தம். ஆனால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் * ஸஹபூவ்யவ-நராவரதி ஸு வணாஜு * என்று ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியை ப்ரதிபாதித்திருப்பது விரோதக்கின்றதே யென்கிற சங்கை நிற்கின்றது. கேண்மின், விரோதமில்லை. அங்கு அடுத்தபடியாகவே “சுத வன்வ தசுக்ர து-ந்யாயாக் ப்ரகூதிவிநிஷ்ட-ஹ்ருத கலஸாதாந-ஹ்யாந-ஸிஷ்ட” என்றருளிச் செய்திருக்கையாலே தத்க்ரதுந்யாயத்தைக் காட்டினதற்கேற்ப ப்ரஹ்மாந்மகஸ்வாத்மப்ராப்திதான் ப்ரஹ்மாந்மகஸ்வாத்மோ பாஸநத்திற்கு ஏற்றதான பலனாகத்தேறும். ஆகவே விசேஷணதயா ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ராப்யத்வம் தேறுகையாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி சொன்னது பொருந்தும். ப்ரதானமாயிருக்கவேண்டிய ப்ரஹ்மாநுபவம் அப்ரதான மாய ஆத்மாநுபவமே ப்ரதானமாய்நிற்கையாலே கைவல்ய மோக்ஷம் இழிவுற்றது.

இப்படி நிர்வஹிக்கில் ஸர்வம் ஸமஞ்ஜஸமாகிறது. இப்படியல்லாமல் ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மாநுபவத்தை அவாந்தர பலனாகவும் ப்ரஹ்மாநுபவத்தை முக்கிய பலனாகவும் கல்பிப்பது மிராயாரமென்னுமளவே யல்ல, கீதாபாஷ்யஸூக்திக்கு அஸ்வாரஸ்ய கல்பகமாகவும் முடிகின்றது. பஞ்சாக்நிவித்யா நிஷ்டனுக்கு மூர்த்தந்ய நாடியினால் நிஷ்க்ரமணமும் அவாந்தர பலனாகிற வெரு வ்யவதானமின்றிக்கே பலனைப்பெறுவதென்கிற விஷயமும் ச்ருதப்ரகாசிகையில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே கீதாபாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்தபடி ப்ரக்ருதிவியுத்த ஆத்மஸ்வரூபாவாப்தி ரூபமான பலனை கேவலனுக்கு நியதமாகவுள்ளது. அதுதானும் ப்ரஹ்மாந்மக ஸ்வாத்மோ பாஸநஸித்தமான பலனாகையாலே விசேஷணதயா ப்ரஹ்மப்ராப்தியுமுள்ளதாய்கையாலே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிற பலனை யருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யமும் அவிருத்தமாகிறதென்று கொள்க. இதில் ஸாரமாகத் தெரிவிக்கவேண்டியது இவ்வளவே. கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் அஸ்வாரஸ்ய மிருப்பதாகவும் அதை ஸஹித்துக்கொள்ள வேண்டியதேயென்றும் தேசிகன் ஸ்பஷ்டமாக ஸாதித்திருக்கிறாரென்பது அபலபிக்க முடியாமலுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அஸ்வாரஸ்யம் கிடையவே கிடையாதென்கிற நிர்வாஹ ஸரணியும் காட்டப்பட்டது. இவ் விஷயத்தில் இது போதுமென்று நிற்கிறோம். (14)

15. ஸக்ருத்ப்ரணமத்தைப்பற்றி

ஸத் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஒரு தடவை நமஸ்கரிப்ப தென்றுள்ளது. ‘பலமுறை நமஸ் காரம் செய்வதனால் ப்ரத்யவாயமுண்டோ? நமஸ்காரம் என்பது நல்ல காரியமேயொழிய

கெட்ட காரியமன்றே. பகவத் பாகவத விஷயங்களில் ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாக நமஸ்கரிப்பதனால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுமே யல்லது கெட்டுப்போய்விடாதே. ஆகவே ஒரு தடவையே நமஸ்கரிக்க வேணுமென்று ஒரு நிபந்தனை கொள்ளவேண்டுமோ? பல தடவை நமஸ்கரிக்கக் கூடாதென்று சாஸ்த்ரம் மறுக்குமோ? அப்படி சாஸ்த்ரம் மறுத்திருப்பதாகவும் தெரியவில்லையே. தேஹத்தில் சக்தியற்றவர்கள் ஒரு தடவையோ அரை தடவையோ நமஸ்கரிக்கட்டும்; சக்தியும் உதஸாஹமுழுள்ளவர்கள் பலமுறை நமஸ்கரித்தால் அதைக் குற்றமாகக் கொள்ளும்படி ஒரு ஸம்ப்ரதாயம் இருக்கத்தகுமோ? என்றங்ஙனே சங்கைகள் தோன்றக்கூடியவையுள். இதில் நம்மாசாரியர்களின் திருவுள்ளத்தை விளங்கவுரைக்கிறோம் கேண்மின். எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்களின் போக்கு உச்சாவசமாயிருக்கும். “மறைப் பாற் கடலைத் திருநாவின் மந்தரத்தாற் கடைந்து” என்னுமா போலே நூற்கடல்களை நன்கு கடைந்து நுண்பொருள்களைக் கடைப்பிடித்துப் பரமாசாரியர்கள் காட்டியருளின அனுஷ்டா னமே பரம சாஸ்த்ரம். ஸக்ருத் ப்ரணாம விஷயத்தில் என்ன நுண்பொருள் காணலாகும்? என்னில்; கேண்மின். நமஸ்காரத்தின் ப்ரயோஜனம் என்ன? என்பதை முந்தற முன்னம் விமர்சிப்போம். * நஙு நஙவுஷாவொயம் நஙுயொஜநவஹு-ஃ * 1 நஙு வொயொ: வ ஹாவொயம் நஙு நஙவுஷாதக: 1 * என்று அஹிஃப்புத்தந்யஸம்ஹிதையிலுள்ள வசனத்தை தேசிகனும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். பெரியாரைக் கண்டால் சிறியார், தங்களுடைய சிறு மைக்கும் எதிர்த்தலையின் பெருமைக்கும் ப்ரதர்சகமாக நமஸ்காரம் செய்யவேணுபென்றது. வேறொரு ப்ரயோஜனமும் இதற்கில்லையென்றும் சொல்லிற்று. ஒருகால் தொழுதமாத் திரத்தி னால் ஸ்வநிகர்ஷமும் ப்ரோத்கர்ஷமும் ப்ரூஷி-தமாயிற்று. பலகால் தொழுவேணுமென்கிற கிர்ப்பந்தத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை.

சாஸ்த்ரங்களில், ஒற்றைக்கையால் நமஸ்கரிப்பது அபசாரம், ஒரு பூதக்ஷிணம் பண் ணுகை அபசாரம் என்று சொல்லியிருப்பதுபோல ஒரு முறை நமஸ்கரிப்பது அபசாரம் என்று சொல்லப்படவில்லை. “வனகௌநவாணிநாயஸூ-புணரெஃ வ-ர-வெஹு-தஷு! நஙு யஸூஸூ கரஹு:” என்றும், “வனகஹஸூபுணரெஃ வனக-வாவிபூ-கூஷிணஸு” என்றும் இத்தகைய ப்ரமாணங்களையே ஸ்தோத்ர பாவ்யாதிகளில் உதாஹரிக்கக் காண்கிறோம்.

எம்பெருமாறார் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் “பூணஸூ உதூயொதூய வ-ந: வ-ந: பூணஸூ” [தொழுது எழுந்தெழுந்து மீண்டும் மீண்டும் தொழுது] என்றருளிச் செய்திருக் கும் விஷயத்தில் தெளிவு பிறப்பிக்கிறோம். இங்கு “ப்ரணம்ய உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ர ணம்ய” என்றது ஓரிடத்திலேயே இருந்துகொண்டு பலமுறை நமஸ்கரிப்பதைச் சொல்துவ தன்று. அந்த வாக்யத்திற்கு முன்னே “உ-ஹாஹு-வ” என்றருளிச்செய்திருப்பதனால், எம் பெருமானைக் கிட்டுமளவும் காலால் நடந்து செல்லாமல் தெண்டனிட்டுக்கொண்டே வழி யைக் கடந்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அணுகுவதாகவே அங்குப் பொருள்படும். இக்காலத்தில் இந் நிலத்தில் அஸக்ருத் ப்ரணாமகர்த்தாக்கள் செய்வது போன்ற செயல் அங்கு விவக்ஷித மன்று. தெண்டன் ஸமர்ப்பித்துக்கொண்டே போய் வழியைக்கடந்து எம்பெருமானைக் கிட்டினபிறகு அங்கு ஒரே தடவை நமஸ்கரிப்பதென்னுமது அவ்விடத்திலேயே அடுத்தபடி யாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “யாவாந: பூணஸூ சூதூநஃ ஹவதெ ிவெஷயை” என்று அந்த வாக்யஸமாப்தியுள்ளது காண்க. இங்ஙனல்லாமல் ஓரிடத்திலேயே நின்று கொண்டு பலமுறை தொழுவதைத்தான் “உத்தாயோத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய” என்கிற வாக்

கியம் சொல்லுகிறதென்று கொண்டாலும் குறையொன்றுமில்லை. “ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” என்கிற ரீதியிலே நூல்வரம்புக்கு அடங்காத அவ்விபூதியிலே நிகழாமது கொண்டு என்ன ஸாதிக்கலாகும்? இந்நிலத்தில் நம்பூருவாசாரியர்களின் அநுஷ்டானம் ஸக்ருதப் ப்ராணாமே யென்பதை அந்த எம்பெருமானார் தாமே ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளபடிபாரீர். அவ்வாசிரியர் திருவாராதனக்ரம மருளிச் செய்கிற நியக்ரந்தத்தில்—“சூராய நூலிஉவொ ஹவெதி உஉஉஉஉண ஶ்ராயுஶு உஉஉஉஉண உணவக்புணஜ உதூய ஶாமதகிவெஜ்ய யாவஶாராய நஸரஶி ஶஶஶிய்யா அநக-ய-ஶகி.” என்றருளிச் செய்திருப்பது ப்ரஸித்த மிதே. இது கொண்டு ஶ்ரீ வைகுண்டகத்ய ஶ்ரீஸூக்தியின் பொருளை நாம் விவரித்தபடியே தெளியப் பராதம்.

ஸ்தோத்ர ரந்தத்தில் இருபத்தோராம் ச்லோகத்தில் ‘நமோ நம: நமோ நம:’ என்று பலகால் அருளிச் செய்திருப்பதை ஸமந்வயப்படுத்தத் திருவுள்ளம் பற்றிய தேசிகள் அவ் விடத்து (ஸ்தோத்ர) ஶாஷ்யத்தில், * ப்ரஸம்ஸாயாஶு திஜ்ஜாயா ஶ்ராவெகஜ ஶநெவி அ| ஹயெ அ விஜயெவெவ வெளந: வ-நஜஉஶகர தி: || * என்கிற வொரு ச்லோகத்தை யெடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டும். ஶ்தோத்ரம் செய்தல், ப்ரதிஜ்ஞை செய்தல், அழுதல் வெருட்டுதல், அச்சந்தோற்றச் சொல்லுதல் முதலிய ஶந்தர்ப்பங்களில் ஒருசொல்லையே அடுத்தடுத்துச் சொல்வதானது ஒருவகையான அலங்காரமாகும் என்பது இந்த ச்லோகத்தின் பொருள். உலகத்தில் இதை நாம் நன்றாகக் காண்கிறோம். ‘பாம்பு பாம்பு பாம்பு’ என்று பலமுறை சொன்னாலும் உள்ளது ஒரு பாம்பே யல்லது பலபாம்புகள் வந்துவிடமாட்டா. * பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு பலகோடி நூறாயிரம் * என்று நூறாயிரந்தடவை சொன்னாலும் ‘விஜயீபவ’ என்று ஒருகால் சொல்வதற்கு என்ன அர்த்தமோ அந்த அர்த்தமேயன்றே தேறுவது. அப்படியே * நமோ நம: * தொழுது தொழுது தொழுது * என்று எத்தனை பரியாயம் சொன்னாலும் அது ஶஸூ அங்காரமத்தனையென்று தேசிகள் நிர்ணயித்தருள்வாராயிற்று. ஶஸூ நூலொராநூலொ நம் தேசிகனிடத்தில் இருந்திருக்குமாகில் இங்ஙனே யெழுதியிருப்பரா வென்பதை ஶ்ராமா ஶிகர்கள் விமர்சிப்பது. (15)

 16. அந்ருஷ்டார்த்தமென்னும் சரணுகதியனுஷ்டானத்தைப்பற்றி.

பரமபுருஷார்த்தமான அரும்பெரும்பேறு பெறுதற்கு உறுப்பாக நாம் ஒரு ஶதா சார்யரை ஆசார்யிக்கிறோம்; என்றைக்கு ஆசார்யிக்கிறோமோ அன்றைக்கு நமக்கு ஶமாச்ர யணமானதாகத் தொன்றுதொட்டு வ்யவஶாரம் நிகழ்ந்துவருகிறது. திருவாழி திருச்சங்கு களிநால் இலச்சினை பெறுகையாகிற சக்கராங்கனத்தையே ஶமாச்ரயணமென்று உலகம் க்ரஶித்திருக்கின்றது. உண்மையில் ஶமாச்ரயணமென்பது அவ்வளவேயன்று. “ஆசார் யனை ஆசார்யித்து அவன் மூலமாக எம்பெருமானையடிபணிதல்” என்னும் பொருள்தான ஶமாச்ரயணமென்கிற சொல்லானது ஆசார்யனால் பெறுவிக்கப்படுகிற பேறுகளுக்கெல்லாம் ஶஶசகமாக நிற்கின்றது. ஆசார்யனால் க்ருதக்ருத்யகைச் செய்விக்கப் பெறுகையே ஶமாச்ரயணமெனப்படுகிறது. பகவடீசர்யணத்தில் பர்யவஸிதமாகிறது. இந்த ஶமாச்ரயணத்

தையே பஞ்ச ஸம்ஸ்காரமென்கிற சொல்லாலும் வழங்கிவருகிறார்கள். “தாப: புண்ட்ரஸ் ததா நாம மந்த்ரோ யாகச்ச பஞ்சம:; அமீ பரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்ய ஹேதவ:” என்று யாவ ருமறிந்த ச்லோகமானது பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்கள் இன்னின்னவை யென்பதை விவரித்துக் காட்டுகின்றது. தாப: என்பது முதல் ஸம்ஸ்காரம். அதுதான் தப்தசக்ராங்கனமென்பது. திருவிஸ்சிக்ளை யென்பது ஸம்ப்ரதாயவழக்கு. இரண்டாவதான புண்ட்ரஸம்ஸ்காரமாவது த்வாதசோர்த்வபுண்ட்ரதாரணம் செய்வித்தல். மூன்றாவதான நாமஸம்ஸ்காரமாவது ‘இந்த சிஷ்யன் ஸ்ரீவைஷ்ணவனுயினான்’ என்பதை விளங்கக் காட்டுகின்ற தாஸ்யநாமகாரணம். அவ ரவர்களின் ஸம்ப்ரதாயப்படி ராமாநுஜதாஸனென்றும் மதுரகவிதாஸனென்றும் ஸ்ரீவைஷ் ணவதாஸனென்றும் இப்புடைகளிலே வழங்கிவருவன காண்க. இனி நான்காவதான மந்த்ர ஸம்ஸ்காரமாவது—திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்ச்லோகம் என்கிற ரஹஸ்யத்யயத்தை உபதேசிக் கப் பெறுகை. ஐந்தாவதான யாகமாவது ‘யஜ—தேவ்யூஜாயாம்’ என்கிற தாதுவிஸிருந்து தேறுகிற யாகசப்தம் திருவாராதனத்தைச் சொல்லுகிறதாகையாலே பகவதாராதனத்திற்கு அதிகாரம் பெறுகை. இதற்கு மற்றொரு வகையாகவும் பொருள் கூறுவர். அது நிறக.

இவற்றுள் நான்காவதான மந்த்ரஸம்ஸ்காரத்தில் த்வயமென்கிற மந்த்ராத்நமே மிகச் சிறந்தது. ஸமாச்சரிதனை சிஷ்யனை அந்த மந்த்ராத்நமே க்ருதக்ருத்யனாக்குகின்றதாக நம் ஆசார்யர்களனைவருடையவும் ஸமகண்டமான வித்தாந்தம். இதனாலேயே ஸமாச்சரியண நிஷ்பத்தி யென்றுணர்க. இதுதன்னை ரஹஸ்ய க்ரந்தத்திலே ஸுவ்யக்தமாக எழுதிவைத்து சிலாலிகிதமாக்கிவைத்தவர் வேதாந்த தேசிகன். எங்ஙனே யென்னில்; ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ய ஸாரத்தில் க்ருதக்ருத்யாதிகாரத்திலே—

“அநாதிகாலம் ஆஜ்ஞாதிவங்கனமடியாகவுண்டான பகவந்திக்ரஹத்தாலே ஸம்ஸரித்துப் போந்த நமக்கு அவஸாப்ரதீகஷ்யான பகவத்க்ருபையடியாகவுண்டான ஸதாசார்ய கடாஷ்ணிஷ்யீகாரத்தாலே வந்த த்வயோச்சாரணாநாச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்ட ானம் பிறந்த பின்பு சரண்ய ப்ரஸாடிநங்களில் இதுக்குமேல் ஒன்றில்லாமையாலே நிக்ரஹ ஹேதுக்களை யெல்லாம் கூழித்துத் தீர்ந்தவடியவர் தம்மைத் திருத்திப் பணி கொள்ளவல்ல ஸர்வசேவியான ச்ரிய:பதி தன்பேராகத் தானே ரக்ஷிக்குமென்று தேறி நிர்ப்பரையிருவென்கை. இது*மாக்ச:*என்கிற சரண்ய வாக்யத்திலும் தீர்ந்தபொருள்.”

என்றுள்ள வாக்கியங்கள் நிஸ்ஸந்தேஹஸ்பர்யமமாக உண்மைப்பொருளை யுணர்த்துகின்றன. மேலே “தாஹரித்த வாக்கியராசியில் “த்வயோச்சாரணாநாச்சாரணத்தாலே ப்ரபத்த்யநுஷ்ட ாநம் பிறந்த பின்பு” என்றும் “சரண்ய ப்ரஸாடிநங்களில் இதுக்கு மேல் ஒன்றில்லாமையாலே” என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் ஸாரமானவை. மந்த்ரஸம்ஸ்கார ஸமயத்தில் த்வய மென்னும் மந்த்ரத்தை ஆசார்யன் சொல்ல அதை சிஷ்யன் பின்சொல்லுவதுண்டே இதுதான் ப்ரபத்த்யநுஷ்டானமென்று சொன்னதோடு நில்லாமல் இதற்குமேல் வேறென்று கிடையா தென்றும் ஸுவ்யக்தமாக அருளிச் செய்தாராயிற்று.

இங்ஙனே தமிழில் அருளிச்செய்ததை ஸரணம.சிம.ஜி.லாஷித்தின் முடிவில் ஸம்ஸ் க்ருதத்திலுமருளிச்செய்துள்ளனர்; இவை பலகால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டவை.

இப்படியிருக்க, நவீனர்கள் அத்ருஷ்டார்த்தமென்று ஒன்று நடத்திப்பேர்ருவதா னது சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸதாசார்யாநுஷ்டான பரம்பரையிலும் எங்கும் அத்ருஷ்டமான அர்த்தமாதலால் அத்ருஷ்டார்த்த மென்று இதற்குப் பெயரிட்டது மிகவும் பொருத்தமானதே. எம்பெருமானுருடைய சிஷ்ய பரம்பரையிலே ஜனித்தவர்களுக்கு ப்ரபந்த்வமோ சரணுகதத் த்வமோ ஜன்மஸித்தமேயாகும். அன்னவர்கள் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரம் செய்துகொள்வதானது வைஷ்ணவ தீக்ஷார்த்தமாக வத்தனையல்லது மோக்ஷஸாதனமாகவன்று. நம்முடைய குல கூடஸ்தரான எம்பெருமானார்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதனிமிருந்து விசேவித்து வரமும் கிடைத்திருக் கிறது. அதையும் தேசிகனே ந்யாஸதிலகத்தில் “ச்ருத்வா வரம் ததநுபந்த மதாவலிப்தே” என்

பதனால் நன்கருளிச் செய்துள்ளார். அந்த திவ்யகரந்தத்தில் * அந்தோநந்தக்ரஹண * என்றும், * உக்த்யா தநஞ்ஜய * என்றுமுள்ள இரண்டு ச்லோகரத்னங்கள் நிதியானவை.

அந்யோநந்யக்ரஹணவசமோ யாதி ரங்கேச யத்வத்
பங்குர் நௌகாகுஹரநிஹிதோ ஸீயதே நாவிகேந,
புங்க்தே போகாந் அவிதிந்ருபஸ் ஸேவகஸ் யார்ப்பகாதி:
த்வத்ஸம்ப்ராப்தௌ ப்ரபவதி ததா தேசிகோ மே தயாலு:”

இந்த ச்லோகத்தில் ஜ்ஞாநஹீநனை ஒருவன் குருடனுடைய ஸ்தானத்திலும், ஆசாரஹீநனை வொருவன் நொண்டியினுடைய ஸ்தானத்திலும் கொள்ளப்படவேண்டிய தாகத்தேறும். இப்படிப்பட்ட அதிகாரிகள் ஞானமனுட்டானமிவை நன்றாகவேயுடைய னை குருவையடைந்தே புருஷார்த்தவித்தி பெறவேண்டுமென்றதாயிற்று.

இதற்குமேல் மூன்றாவதானவொருந்ருஷ்டாந்தம் (மூன்றாவது பாதத்தில்) வெகு அற்புதமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. *புங்க்தே போகாந் அவிதிந்ருபஸ் ஸேவகஸ்ய ச்ஷல-3 காஜி:* என்கிற த்ருஷ்டாந்தம் மிக அற்புதமானது. ராஜஸேவை பண்ணின அமாத்யனுடைய ஸந்ததியார்கள் பலவைய நுபவிக்கும்போது அந்த ராஜாவின் முகத்தைப்பார்த்திருக்கவேண்டியதில்லையன்றே; அந்த ராஜாவைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரிந்துகொண்டிருக்கவேண்டியதில்லையே. ‘தாம் அமாத்யனுடைய ஸந்ததியே’ என்னுமிடத்தை மூதலிக்கவேண்டியதொன்று தவிர வேறொரு க்ருத்யமும் இல்லையன்றே ஸந்ததியார்க்கு; இதுதான் ‘அவிதிந்ருப.’ என்கிற விசேஷணத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இதுபோலவே, அமாத்ய ஸ்தானீயரான எம்பெருமானானுடைய ஸந்ததியான நாமும். ‘நாம் எம்பெருமானைச் சேர்ந்தவர்கள்’ என்பதை மூதலிப்பது தவிர பேற்றின்வித்திக்காகப் பெருமானுடைய திருமுகத்தையும் காணவேண்டிய ஆவச்யகதையில்லையென்று ஸபஷ்டமாகத் தெரிவித்ததாகிறது.

நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களின் சரிதைகளில் திருவிவச்சினைக்கு மேற்பட்ட வொரு அந்ருஷ்டார்த்தானுஷ்டானமென்பது எங்குங்காணக்கிடைக்காதது. இவர்கள் புதிதாகக் கொண்டாடத் தொடங்கிய இந்த நடத்தையொன்றே இவர்களின் நவீனத்தவத்தை நன்கு நிலைநாட்டித் தருமென்று கொள்ளக் குறையில்லை. (.... 16)

— உபஸம்ஹாரம் —

நிகழும் சார்வரி வருடத்துப் புரட்டாசி மஹோத்ஸவத்தின் நீடுழி ஞாபக சின்னமாக தேசிகஹ்ருதய மென்னுமிந்நூல் உண்மையான தேசிக பக்தர்களுக்கு * ஓவாதலுணை உண்ணக் கொடுக்கப்பட்டது. ஸ்வாமி யதிராஜ ஸப்ததியில் * சநவாயநிஷுவடி ஸம்ஸ்யா ஹஜை * என்கிற ச்லோகத்தில் யதிராஜனை விலகஷண சந்திரனைப் பேசுமடைவிலே * சுமயா சுயாவி சுமயாவ்யநுஜிதலு * என்று ஒரு கலையும் குறையாத சந்திரனென்றார். அந்த யதிராஜ சந்திரனைப்போலவே நம் நிகமாந்த ஸூரி நிஸாகரனும் நித்யம் ஷோடசகலா பரிபூர்த்தி குன்றப் பெறாமையற்றிப் பதினாறு கலைகளின் ஸ்தானத்திலே பதினாறு சிறந்த விஷயங்கள் இங்குக் கொள்ளப்பட்டு அவற்றில் அம் மஹாசார்யனுடைய யயாவஸிதமான திருவுள்ளம் ஸபூமாணமாக நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆக்ரஹாஜிகளாலே ஆரோபித்தச் சொல்லுகையென்பது அணுவளவுமின்றுக்கே உள்ளது உள்ளபடியே உரைக்கப் பட்டுளதென்பதை உணர்விலுயர்ந்தோர் எளிதினுணர்வர். *

ஸ்ரீ || கவிதாசிகுகெஸரிஸ்திததீ:விஜநாஸ்ததந விஜஸநு ஹடிமெ |
வரவாஜிஹயகரஸூரிகுஹொடிவணஷ ஜநஸூரிதாடி-3 உஹ ||
பூராணிகீவஸிதிலு-3 தூஜனொ யெகெஷிடி நயாய்வெவாவிஷாணி |
யடி-3 உலெயு:பூஸலுவண-3 கீரொவராநெஷவவாஹிடி-3 ஷாடி ||

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
தேசிகஹ்ருதயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

உபந்யாஸவிம்சதி—முன்தொடர்ச்சி

ஒன்பதாவது உபந்யாஸம்—லோகாபிராமம்

உத்தேசித்த இருபது உபந்யாஸங்களில் எட்டு உபந்யாஸங்கள் மட்டுமே முன்னிதழில் வெளியிடப்பட்டன. ஒன்பதாவது முதல் இப்போது வெளியிட ஆரம்பமாகிறது. பல மஹான்களின் ஸ்ரீமுகங்களைப்பற்றியும் மற்றுஞ் சில செய்கைகளைப்பற்றியும் தெரிவிக்கின்ற இந்த வ்யாஸத்தையும் ஒரு உபந்யாஸமாகவே இடுகிறேன். அடியேன் வெளியிடுகிற ஸம்ஸ்க்ருத—தராவிட—ஆந்த்ர—ஹிந்தீபுஸ்தக-பத்ரிகைகளை வாசிப்பவர்கள் நாற்றிசையிலும் மலிந்துள்ளார்கள். அவரவர்கள் அவற்றை வாசித்துவிட்டு வாளாவிருப்பதில்லை; தம்தம் மனத்தில் தோன்றும் உவப்பையும் வியப்பையும் அப்போதைக்கப்போது விகிதமூலமாகவும் நேர்முகமாகவும் தெரிவித்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். அங்ஙனம் தெரிவிக்கின்ற வ்யக்தி விசேஷங்களையும் தெரிவிக்கும் விஷயங்களையும் பிரசுரப்படுத்தவேண்டியது அவசிபமாயினும், அவரவர்களின் அநுமதி பெறாமல் தெரிவிப்பது உசிதமன்றென்று ஸமயவிசேஷப்ரதீகையுடன் நிற்கின்றேனிப்போது. ஒருவர் தப்பாமல் யாவரும் தெரிவிப்பது ஒன்றுண்டு; (அதாவது) “எதிர்த்தலையில் வெளிவந்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிற புத்தகம் எதுவும் எங்களுடைய பார்வைக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஆனாலும், அவை கிடைக்கவில்லையே யென்று குறைபடுவதற்கு அவகாசமே யில்லாதபடி [D. R. ஸ்வாமி தெரிவித்திருக்கிற விதமாக] விஷயங்கள் தேங்கா யுடைத்தாற்போல் விளங்குவதால் எதிர் நூலின் அசட்டு வாதங்களும் விளங்கியே தீருகின்றன. பரிகணிதர்களாயிருப்பவர்களுக்கும் இத்தகைய துஷ்ப்ரவ்ருத்தி ஏதுக்கென்று சில ஸமயங்களில் நினைக்கிறோம். அதுவும் உலக நன்மைக்காகவேயென்று ஸமாதானமும் கொள்ளுகின்றோம்”—என்று இதை வாசகபேதங்களால் எழுதாதவர்களே கிடையாது. இங்ஙனம் உவப்பையே காட்டித் திருமுகங்கள் விடுக்கின்றார்கள்.

உவப்பைத் தெரிவிப்பவர்கள் பலர் இருப்பதுபோல் வெறுப்பைத் தெரிவிப்பவர்களும் இருப்பர்களன்றோ! என்று சிலர் நினைக்கவும் கேட்கவுங்கூடும். நிலாத் தென்றல் சந்தனம் புஷ்பம் விளக்கு முதலிய ஸ்ப்ருஹணீய வஸ்துக்களையுங்கூட வெறுப்பவர்கள் உலகில் இல்லாமற்போகவில்லையே; அப்படி நமது பத்ரிகைகளையும் நூல்களையும் வெறுப்பாருமிருக்கவே யிருப்பர். ஆனால் வெறுப்பை நமக்குத் தெரிவிக்க முன்வருவாராருமில்ர். விஷயங்கள் ஒரு வகுப்பினர்க்கு (அல்லது) சில வ்யக்திகளுக்கு மிக்க வருத்தத்தைத் தருமவையெனினும் அவர்களும் உகப்பையே தெரிவிக்கின்றார்கள். அதற்குக் காரணம் விஷயங்களில் லவலேசமும் மறுப்புரைக்க முடியாமலிருப்பதேயாம்.

ஸ்ரீராமாநுஜன் 140 நெ. ஸஞ்சிகை முழுதும் ஞானச்சுடர்விளக்கென்று விபரீ தலக்ஷணையாகப் பெயர்பெற்ற அஜ்ஞான விளக்குக்குக்கண்டனமென்பதை அறியாதாரில்லை. அதமபக்ஷம் 500 ரூ. செலவு செய்து அந்த நிந்தைச் சுவடியை எழுதியவர்களும் வெளியிட்டவர்களும் இன்னொரென்பதை வெட்டவெளிச்சமாக ருஜுப்படுத்தியாயிற்று. “அடித்தால் கூட அழுத்தெரியாது” என்று சில ஜடங்களைப்பற்றிச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படிப்பட்ட நபர்களில் முன்னம்

எண்ணக்கூடிய ஒரு அவ்யபதேச்ய வ்யக்தியை முன்னிறுத்திச் சிலர் மறைந்திருந்து விஷமங்கள் செய்துவருகிறார்களென்பதை உலகம் முழுவதுமுணர்ந்திருக்கின்றது. இதனால், இந்தப் பிரதிபக்ஷிகள் தெரிவிக்கும் விஷயங்களில் நேர்மையென்பது சிறிதும் கிடையாதென்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்கிற்று. விஷயமிருந்தால் வித்வான்களும் விவேகிகளும் தங்களை மறைத்திடாமல், தங்களுடைய உருவப்படங்களையும் வெளியிட்டுக்கொண்டு நேர்மை குன்றாமல் 'இதற்கு இது பதில், இதற்கு இது பதில்' என்று கண்ணாடிபோல் காட்டமாட்டார்களோ? அதற்கு ஈஷத்தும் சரக்கில்லாமையால் மிகவும் நிவீனமானவழிகளில் நுழைந்து அஸுரராஜஸ க்ருத்பங்களைச் செய்து த்ருப்திபெறப் பார்க்கிறார்கள். சதுர்த்தோபாயத்தை நிறைவேற்றுவதுதான் சதிரான ப்ரதிக்கிரியை யென்று அதிலே துணிந்தார்கள். இது, ஸமீபத்தில் ஜகத்ப்ரஸிந்தமான தால் விரிவுவேண்டா.

அதனிலும் நிவீனமான மற்றொரு காரியமும் செய்தார்கள், செய்கின்றார்கள். (அதாவது) ஊர்பேர் ஒன்றுமில்லாமல் கடுமான ஆசார்ய நின்தைகளைச் செய்து லெத்தோ என்கிற அச்சிலேற்றிச் சில காகிதங்களை நூற்றுக்கணக்கான பேர்களுக்கு (8 நயா பைசா செலவில்) புக்போஸ்டு மூலம் அனுப்பிவருகிறார்கள். அஜ்ஞானவிளக்கு வெளியீட்டில் அச்சக்கூடம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு உண்மை வரலாறுகள் வெளியிடப்பட்டுப் போயினவேயென்று வருந்தி இந்த வழியில் நுழைந்திருக்கிறார்கள். இத்தகைய ஸாமர்த்தியங்கள் இவர்களுக்குத் தாராளமாக வுண்டென்றும், இவற்றில் வெற்றி இவர்களுடையதே யென்றும் நாம் அஞ்ஜலிபந்தத்துடன் அங்கீகரிக்கத் தடையில்லை. இத்தகைய கீழ்வெட்டான காரியங்களையே இவர்கள் மேன்மேலும் செய்துகொண்டு க்ருதக்ருத்யர்களாகுக. க்ராந்திக விஷயங்களில் இவர்கள் பதில்சொல்லித் தீரவேண்டியவை ஒன்றிரண்டல்ல; பத்தெட்டல்ல; இருபது முப்பதுமல்ல; நூற்றுக்கணக்கில்தானுள்ளன. அவற்றில் இவர்களுக்கு மெளனமே தஞ்சமென்பதை நெடுநாளாக உலகமறிந்துள்ளது அது ஒருவிதமான கௌரவமேயாகும். அதைவிட்டு அஸுரராஜஸ க்ருத்யங்களில் கைவைத்துப் பரிபவப்படுவது உற்றதன்றென்று ஹிதபுத்தியுடன் உபதேசித்து நிற்கிறோம். இது D. R. அவர்களை உத்தேசித்ததல்ல. (9)

10. திருவிருத்தம் ஸேவிப்பதைப்பற்றி

விளக்கொளி தேசிகன் திருவீதிப் புறப்பாடுகளில் சில ஸமயவிசேஷங்களில் நம்மாழ்வாருடைய முதற்பிரபந்தமான திருவிருத்தம் ஸேவிப்பது நெடுநாளைய ஆசாரமாக இருந்து வருகின்றது. இது, மிகவும் ஸம்ப்ரதிபந்நமான காரண விசேஷத்தாலேயல்லது, ப்ரதிபக்ஷிகள் நினைக்கிறபடி மாதஸர்யாதிப்ரயுக்தமன்று. திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினவர்களுக்கு ப்ரஹ்மரதத்தின் முன்னே ஸேவிக்கப்படுவதை தேசிகன்முன்னே ஸேவிப்பது விஷமபுத்தியினாலென்று பிரதிபக்ஷிகள் பிரசாரம்செய்வது உண்மையுணர்ச்சியின்மையாலாயது.

சில மாதங்களுக்கு முன்பு ஓர் உத்தமாச்ரமி ஸ்ரீமுஷ்ணம் சென்றிருந்தாராம். அங்கே தம்முடைய இடத்திற்கு ஸ்ரீபூவராஹப்பெருமானை யெழுந்தருளச் செய்தாராம். அங்கிருந்து புறப்பாடு கண்டருளும்போது அத்யாபகஸ்வாமிகள் திருவிருத்தம் ஸேவிக்கத் தொடங்கினார்களாம். யாரோசிலர் அவரிடம் போய் "ஸ்வாமிந்! நம்மவுத்ஸவத்தில் வேணுமென்று திருச்சந்தவிருத்தம் ஸேவிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள் விஷமிகள்" என்று சொல்ல; அதைக்கேட்டு அவர் 'என்னுத்ஸவத்தில் திருச்சந்தவிருத்தம் ஏதுக்கு? இது கூடவே கூடாது' என்று கத்தினாராம். கிரமமாக கோஷடி நடந்ததாம். திருவிருத்தம்—திருச்சந்த

விருத்தம் என்கிற பேதமும் அறியாமலும், இதில் இன்னது விஷயம் என்பதைக் கூட அறியாமலும் கத்துகின்றவர்களைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்லுவது!

தேசிகள் திருமுன்பே திருவிருத்தம் ஸேவிப்பதன் உபபத்தியை உணர்த்துகிறோம். நாலாயிரதிவ்யப் பிரபந்தத்தினுள் தேசிகள் வியாக்கியான மிட்டருளினது திருவிருத்தத்தின் முதற்பாசுரத்திற்கும், பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தான அமலனாதிபிரானுக்கும் ஆக இவையிரண்டுக்குமே. அமலனாதிபிரானைத் திருவிருத்தத்தில் ஸேவிப்பதில்லாமையாலே தேசிகனுடைய ஆஸ்தானங்களில் மட்டும் அது ஸேவிக்கப்படுகிறது. திருவிருத்தத்திற்கும் தேசிகனுக்குமுள்ள ஸம்பந்த விசேஷத்தை நவீனர்கள் தெரிந்துகொள்ளப் பரஸக்தியேது? முநிவாஹநபோகமென்று பெயரிட்டு அமலனாதிபிரான் வியாக்கியானம் பணித்து அதை ஒரு ரஹஸ்ய க்ரந்தமாக்கினதுபோல, உபகார ஸங்கிரஹமென்று பெயரிட்டுத் திருவிருத்த முதற்பாட்டுக்கு மிகவிபுலமான வியாக்கியானமருளிச்செய்து அதையொரு ரஹஸ்யக்ரந்தமாக்கியுள்ளார். முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்களுள் இஃது இருபத்தைந்தாவது ரஹஸ்யமாக விளங்குகின்றது. இது மூன்று அதிகாரங்கள் கொண்டது. இந்த ரஹஸ்யத்தின் முகப்பில்தான் “தந்தையென நின்ற தனித்திருமால்தாளில் தலைவைத்தோம் சடகோபனருளினாலே” என்று தலைக்கட்டும் பாசுரமருளியுள்ளார். உபகாரஸங்க்ரஹமென்று விலக்ஷணமான திருநாமம் சாற்றியருளினர் இந்த ரஹஸ்யத்திற்கு. இதன் முடிவில் *அயமப்யப்பரோ மஹோபகார:* என்றொரு அற்புதமான சுலோகம் பணித்துள்ளார். நம்மாழ்வார் செய்தருளின உபகாரத்திற்கு மேலே தாம் இந்த ரஹஸ்யத்தை இயற்றியது மஹோபகாரமென்று தலைக்கட்டினார். இதில் க்ருதஜ்ஞதை காட்டவேண்டியே ஸ்வாமி திருவுள்ளத்திற்கு மிகவுகப்பாய்ப் பரமோபகார ப்ரகாசகமான திருவிருத்தத்தை ஸ்வாமியின் திருமுன்பே ஸ்வாமியின் திருவவதாரநன்னுளில் ஸேவித்து வருவது முறை.

இது தவிர மற்றொரு காரணமுமுண்டு. கோயில் திருமலை பெருமாள் கோயிலென்று சிறப்புறும் மூன்று திவ்யதேசங்களை விசேஷித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவ வுலகம் போற்றி வருவதானது இம்மூன்று திவ்யதேசங்களையே நம்மாழ்வார் தமது முதற்பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் மங்களாசாஸனம் செய்தருளினு ரென்பதுபற்றி. பெருமாள் கோயிலென்பது காஞ்சீபுரி. இம்மஹாபுரியில் தேவப்பெருமானை *இமையோர் தலைவா!* என்று முதற்பாட்டிலே போற்றினார். திருவெஃகாவென்கிற ஸ்ரீயதோக்ககாரி ஸன்னிதியை *நானிலம் வாய்க் கொண்டு* என்கிற இருபத்தைந்தாம் பாட்டில் “கண்ணன் வெஃகாவது” என்று போற்றினார். அப்பாசுரத்திலேயே “அம்பூந்தேனிளஞ்சோலை அப்பாலது” என்றதனால் திருத்தண்காவெனும் விளக்கொளி யெம்பெருமான் ஸன்னிதியை மங்களாசாஸனம் செய்ததாகச் சொல்லிப்போருவதுமுண்டு. இந்த நிர்வாஹத்தை நம்முடைய திவ்யார்த்த தீபிகையுரையிலே விசதமாகக் காணலாம். தீபப்ரகாசன் ஸன்னிதிக்குத் தண்கா என்று திருநாமம்; குளிர்ந்த சோலை யென்று பொருள். அதுவே வடமொழியில் ஸ்ரீமோபவநமெனப்படுகிறது. மேலேகாட்டின திருவிருத்தப்பாசுரத்தில் ‘அம்பூந்தேனிளஞ்சோலை திருவெஃகா வுக் கருகிலுள்ளது’ என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் இப்பாசுரம் திருத்தண்கா வுக்கும் மங்களாசாஸனபரம் என்று திருவுள்ளம்பற்றிய பெரியார்கள் இக்காரணத்தினாலும் விளக்கொளி வேதாந்தவாசிரியர் திருமுன்பே அவரது திருநகூத்திரத்தன்று அவருடைய திருமுகமலர்ச்சிக்காகவே திருவிருத்த ஸேவையை நியமித்து நடத்திவருவது நெடுநாளைய அனுட்டானம்.

இப்போது இங்கு நாம் காட்டிய இரண்டு காரணங்களும் ஸம்பந்தமானவை. திருவிருத்தத்தில் அச்சலமான பொருள் யாதொன்றும் கிடையவுங் கிடையாது. “புதுத்தெய்வங் கொண்டாடுந் தொண்டர்!” என்று அழைக்க நின்ற நவீனர்கள் நன்று தீதென்கிற விவேகமின்றிக்கே எதிலும் ஆக்ஷேபம் காட்ட வேண்டியதென்று கடமையாகக்கொண்டு இந்த திருவிருத்த ஸேவையில் ஹாஹாகாரம் செய்துவந்தபடியால் இவ்வாண்டில் நேற்றுப் புரட்டாசித் திருவோண மஹோத்ஸவத்தில் இதை நிறுத்தச்செய்தோம் நாம். இது *துஷ்ய துந்யாயத்தாலே செய்ததத்தனை; அப்படி நாம் நிறுத்தினது தேசிகன் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் அநபிமதமாயிருந்ததென்பதை அன்று அசிந்திதமாக நமக்கு நேர்ந்த சாரீரக்லேசத்தினாலுணர்ந்து க்ஷமைவேண்டித் துயர் தீர்ந்தோம். (10)

11. கீதாதாற்பர்ய நுபமும்—நிகமபரிமலமும்

அடியேன் மணவாள மாமுனிகள்வைபவ மெழுதியதில் மாமுனிகளின் திவ்ய ஸலக்திகளைப்பற்றி யெழுதுகையில் “கீதைக்குத் தாத்பர்யதீப மென்றொரு வியாக்கியானமிட்டருளிஞர்” என்றெழுதி அதன்கீழ் ஒரு டிப்பணியிட்டிருக்கிறேன்; அதாவது,

“யதீந்தர்ப்ரவண ப்ரபாவத்தில் “கீதைக்குத் தாத்பர்ய தீபமென்றொரு வியாக்கியானமிட்டருளி” என்றுள்ளது. சில ஆண்டுகட்கு முன் காஞ்சி ஸுதர்சன அச்சுக்கூடத்தில் தேவநாகரலிபியில் மாமுனிகளருளிச்செய்ததாக ஒரு வியாக்கியானம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வியாக்கியானம் மாமுனிகளருளிச்செய்ததுதானென்று அதில் விரிவான பூமிகையும் (அஸ்மதாசார்ய பாதரால்) வெளியிடப்பட்டிரா நின்றது. இருந்தாலும், அதைப்பற்றி ஆராய்ச்சிசெய்த காலத்தில் அது மாமுனிகளருளிச்செய்ததன்றென்றும் மாமுனிகளுக்குப் பிற்பட்டவரான அபிராமவராசார்ய ரென்கிற வொருவரால் பணிக்கப்பட்டதென்றும் தேறிற்று. அதீந்தரியமான விஷயத்தில் சிறியே னுகிய அடியேன் நிர்ணயித்துக்கூற அநதிகாரி. மாமுனிகளருளிச்செய்த கீதாதாற்பர்யதீபம் இப்போது கிடைக்கவில்லையென்றே அடியேனுடைய கொள்கை.”

என்றெழுதியிருக்கிறேன். இதைக்கண்ட பிரதிபக்ஷிகள்—“மாமுனிகள் பணித்த கீதாவியாக்கியானம் இப்போது கிடைக்காமலிருக்கச் செய்தேயும் அது அவதரித்திருந்ததாகவும் லுப்தமாய்விட்டதாகவும் எழுதியிருக்கின்ற அண்ணங்கராசாரியர் நிகமபரிமலத்தைப்பற்றியும் இவ்வண்ணமாகவே ஏன் எழுதியிருக்கக்கூடாது; தேசிகன் திருவாய்மொழிக்கு வியாக்கியானமாக நிகமபரிமலமென்றொரு க்ரந்த மருளிச்செய்திருந்து அது லுப்தமாய்விட்டதென்று நாங்களைமுதிக் கொண்டால் இதை எதற்காக இவர் க்ஷேபிக்கிறார்? உலகில் எத்தனையோ மதங்களில் எத்தனையோ நூல்கள் தோன்றியிருந்து பிரசாரமடையாமல் லோபமடைந்திருக்கவில்லையா? அப்படி நிகமபரிமலமும் தோன்றியிருந்து லோபித்துவிட்டதென்றால் இதைக்கூட இவர் பொறுக்கமாட்டாமல் ஏசுகின்றாரே; எவ்விதமாக ஏசியிருக்கிறாரென்றால்;

“ஒரு தீர்க்க ப்ரஹ்மசாரி நெடுநாளாகத் தனக்கு விவாஹமாகாதிருந்த அவமானத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டி உப்பிலியப்பன் ஸன்னிதிக்குச் சென்று, நாளது தைம் 5௦ தனக்கு விவாஹம் நடத்த நிச்சயித்திருப்பதாக ஒரு பெண்ணின் பெயரைக் குறிப்பிட்டு சுப முஹூர்த்த பத்ரிகை அச்சிட்டு பந்துமித்திரர்களுக்கு அது தைம் 6௦க்குப் பிறகு சேரும்படியாக அனுப்பி

விட்டு அங்குமிங்கும் சிலநாள் திரிந்திருந்து பிறகு ஒருநாளில் அந்தப்பெண் ஆசாரியன் திருவடி யடைந்திட்டதாக அனைவர்க்கும் மரணக்கடிதங்களனுப்பிவிட்டு 20 நாள் பொறுத்து வீடுவந்து சேர்ந்து “ஐயோ! அவளுடைய முகம் எவ்வளவு அழகு! தெரியுமா? கூந்தல் என்ன அழகு தெரியுமா! சூரல் என்ன கம்பீரம் தெரியுமா?” என்று பலபலவஞ் சொல்லிப் புரண்டமுது போதைப் போக்கினோம். இக்கதைதான் நினைவுக்கு வருகின்றது.”

என்றன்றே ஏசியிருக்கிறார். இந்த ஏச்சு மணவாளமாமுனிகள் ஸாதித்திருந்ததாகவும் லுப்தமாய் விட்டதாகவும் சொல்லப்படுகிற கீதா வியாக்கியான விஷயத்தில் சேராதோ?” என்றிப்படி யெழுதுகிறார்கள்.

இதற்குப் பண்டித போக்யமாக பதில் தெரிவிக்கிறோம். மேலே உதாஹரிக்கப்பட்ட தீர்க்க ப்ரஹ்மசாரி கதை நாமெழுதியதன்று. ஆனாலும் நாமாகந்ததே அது. அக்கதையைக் கீர்த்தி மூர்த்தியான இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர் கடாஷித்தருளித் திருவுள்ளம் மிகவுகந்து ‘இக்கதை மிகவும் பொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தமே; வீணான கல்பனைகளுக்கு இதுதான் தகுந்த வாய்முடி’ என்று ஸதஸ்ஸிலருளிச் செய்யும்படியாயிருந்ததென்று அக்காலத்தில் மிகவும் ப்ரக்க்யாதமான விஷயமிது.

“நிகமபரிமலம் அவதரித்திருந்தது; அது லோபித்து விட்டது” என்று இவ்வளவே எழுதப்பட்டிருந்தால், இதைப்பற்றி யாரும் வாய்திறக்க வழியே யிராது. இதன் ப்ரஸ்தாவமெடுத்த D. R. அவர்கள் என்ன எழுதியிருக்கிற ரென்றால்; அதை நாம் ஒருகால் அநுவதிப்பதும் மஹாபசாரமாயிருக்கப் பல கால் அநுவதிக்க நேருவது அஸஹ்யாபசாரமேயாகும். தேசிகள் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்திலே “தோஷாநுதிந்தநார்த்தா ஸ்ம்ருதிரபீ தூர்க்ரோதி வைராக்யம்” என்று ஸாதித்த கணக்கிலே இந்த அநுவாதந்தானும் நமக்கு மஹாபாதகமாகு மென்பதில் ஐயமில்லை; ஆனாலும் ஆசாரியர்களின் திருவடித்தாமரைகளிலே கூமாப்ரார்த்தனையை முன்னிட்டுக்கொண்டு அநுவதிக்கலாகிறது.

“ஆரூயிரப்படிக்குப் பின் தோன்றிய பல வியாக்கியானங்களிலுள்ள தோஷங்களைக் கண்ணுற்று அவற்றையெல்லாம் களைந்து தேசிகனருளிச் செய்த எழுபத்தினூலாயிரம் கிரந்தங்கள்கொண்ட நிகமபரிமல மென்னும் ஓர் அழகிய வியாக்கியானம் ஸ்வாமியால் தம் குமாரர்க்கு முன்பே காலக்ஷேபமாக ப்ரவசனம் செய்யப்பட்டிருந்தது” (D. R.)

என்றெழுதப்பட்டுள்ள இவ்வொரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். ஆரூயிரப்படியென்பது திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானருளிச் செய்த வியாக்கியானம். இது மிகவும் சுருக்கமானது. இதற்குப் பின் தோன்றிய வியாக்கியானங்களாவன—நஞ்சீயரருளிய ஒன்பதினாயிரப்படியும், பெரிய வாச்சான் பிள்ளையருளிய இருபத்துநாலாயிரப்படியும், வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையருளிய ஈடுமுப்பத்தாரூயிரப்படியும், வாதிசேஸரி அழகிய மணவாளச் சீயரருளிய பன்னீராயிரப்படியுமாம். இவை தவிர வேறு ஒருவியாக்கியானமும் தேசிகள் காலத்திற்குமுன் தோன்றியதில்லை. ஒன்பதினாயிரப்படி முதலிய அந்த நான்கு வியாக்கியானங்களிலும் தோஷங்கள் இருப்பதாகவும் அவற்றை தேசிகள் கண்டு மனம் நொந்ததாகவும் அந்த தோஷங்களையெல்லாம் களைவதற்காக அவர்தாம் நிகமபரிமலமென்கிற விஸ்தார வியாக்கியானமொன்று வெகு அழகாக இட்டதாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த நிகமபரிமலம் இப்போது உள்ளதோவென்று கேட்டால், ஐயோ! அன்றைக்கே அது அந்தர்த்தானமாய்விட்டதே! யென்று கண்ணீர்மழை பெருக்குகிறார். அது எப்படியாவது போகட்டும்; ஒன்பதினாயிரப்படி முதலிய நான்கு வியாக்கியானங்களில் தோஷங்களிருப்பதாக எழுதுகிறவர் ஆரூயிரப்படியையும் அந்த நான்கு வியாக்கியானங்களையும் சிறிதாவது ஸேவித்தவராக இருத்தல் வேண்டும். ஒன்றிலும் ஓரகூரத்தையும் பாராதவரும் பார்க்கவில்லாத வருமானவர், தம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் அப்படிப்பட்ட வியாக்கியானங்கள் இல்லையென்கிற வருத்தத்தினாலும் இதர ஸம்பிரதாய ஆசார்யர்களைப்பழிக்க வேணுமென்கிற பாரிப்பினாலும் மேலே காட்டியவிதமாக எழுதி அஸஹ்யாப சாரப் படுகுழியில் விழுந்திருக்கிறார். உண்மையில், இந்த அட்வகேட் சுத்த ஸம்பிரதாயமென்று தாம் அபிமானித்திருக்கின்ற வெருநூதன ஸம்பிரதாயத்திற்கு ஆரூயிரப்படியோ மற்ற வியாக்கியானங்களோ எல்லாம் வாசியற விருத்தமானதே. இதில் ஸந்தேஹலேசமுமில்லை. மற்ற வியாக்கியானங்களிற் காட்டிலும் ஆரூயிரப்படியே முந்துற முன்னம் இவர்களுக்கு விலக்காகத்தக்க தென்பதும் சிலாலிகிதம், இது ப்ரதிஜ்ஞாமாத்ரமன்றிக்கே விசதீகரிக்கப்பட வேண்டியே தேசிகஹ்ருதயமென்னும் நூலை இத்துடன் வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

உண்மை இப்படியிருக்க, ஆரூயிரப்படியில் மஹார்த்தங்கள் கண்டுவிட்டதாகக் காட்டிக்கொண்டு, இதர வியாக்கியானங்களை துஷ்டங்களென்று பழிப்பது மஹத்தான ஸாஹஸம். வியாக்கியானங்கள் நிற்க; வியாக்கியேயங்களான [மூலமான] திவ்யப்ரபந்தங்களே இவர்கள் கொண்ட ஸம்பிரதாயத்திற்கு நேர்முரண யிருக்கும்போது வியாக்கியானத்தில் அனுசூலமாக ஓரகூரமாகிலுங்காண அவகாசமேது? மூலத்திற்கு விருத்தமாக ஆரூயிரப்படி எங்ஙனே அமையுமென்று ஆராயமாட்டிற்றிலரே இவர். விஷயங்களை யெடுத்துக்கொண்டு அலசியலசி ஆராய்ச்சி செய்யும் சிரமத்தை ஏற்றுக்கொண்டாலல்லவோ 'ஆரூயிரப்படியில் நமக்குள்ள அனுசூலமென்ன? இதர வியாக்கியானங்களில் நமக்குள்ள பிரதிகூலமென்ன?' என்பதைப்பகுத்துணரமுடியும். ஈடுமுதலானவியாக்கியானங்களில் தோஷமிருப்பதாக தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றியிருந்தால் அந்த தோஷம் ஆரூயிரப்படியிலுமிருப்பதாகவே திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கவேணுமென்பது திண்ணம். இவ்விஷயம் திருவாய்மொழியின் ஸகல வியாக்கியானங்களையும் தேசிகனுடைய ஸகல ஸ்ரீஸூக்திகளையும் கரதலாமலகமாகக் கண்டவர்களுக்கே தெரியலாகும். இவையொன்றிலும் அந்வயமில்லாதவரும் ஏதோ சில ஸ்தோத்ரங்களில் கண்ண நீரைச் சொரியுமவருமானவர் உலகமெல்லாம் கொண்டாடநின்ற ஸதாசார்ய வியாக்கியானங்களை தோஷமுடையனவாகப் பழிப்பதும் ககநாரவிந்த கசச்ருங்காதி ஸஹோதரமானவொரு வியாக்கியானத்தை அழகிய வியாக்கியானமென்பதும் வீணானவொரு அபிமானத்தின் க்ருத்யமா மத்தனையன்றே. இதனிலும் கொடிய அபசாரம் வேறில்லை.

இவ்வபசாரம் இவர்க்கு மனஸ்பூர்த்தியாகவே நேர்ந்ததென்று நினைக்கலாகிறது. இவ்விருள் தருமானூலத்தின் செயலுக்கு ஆட்படாதாருமுளரோ? *அநுநாபாத் உபரமாத் ப்ராய்ச்சித்தோந்முக்ஷத; தத்பூரணச் சாபராதாஸ் ஸர்வே ந்யந்தி பாந்ச;* என்ற அற்புதமான வசனத்தை ஸ்ரீதேசிக ரஹஸ்யங்களிற் கண்டிருப்பரேயிவர். அதனைப் புந; புந: ஆவர்த்தனஞ் செய்து தூய்மை பெறுவதே இவர்க்குப் பாங்காகும். இவ்வையங்கார் மாத்திரமேயன்று; இவரைப்போன்ற மற்றுஞ் சிலரும் தேசிக சரித்திரமென்று எழுதியுள்ள நவீனச்சுவடிகள் யாவும் ப்ராமாணிகமான ஆசார்ய சம்பூகரந்தத்தோடு சிறிதும் இணங்காதவை. இவர்

கள் வீணாகப் பூர்வாசாரியர்களையும் அவர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளையும் நிந்திப்பதற்கென்றே தேசிக சரித்திரமெழுதினவர்கள்.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு வந்து அதனை உபஸம்ஹரிப்போம். மணவாளமாமுனிகள் கீதைக்கு ஒரு வியாக்கியானமிட்டருளினார்—என்று இவ்வளவே யெழுதி யுள்ளார்களத்தனை போக்கி வேறேரெழுத்து மெழுதிற்றிலர். அந்த வியாக்கியானம் கீதாபாஷ்யத்திலுள்ள அஸ்வாரஸ்யங்களை யெடுத்துக் காட்டத் தோன்றியதென்றே, தாத்பர்ய சந்த்ரிகையிலுள்ள அபார்த்தங்களைக் களையத் தோன்றியதென்றே ஒருவரால் எழுதப்பட்டிருக்குமானால், அந்தக்ரந்தம் இருந்ததாகவும் லுப்தமாய் விட்டதாகவும் நமது கையால் எழுதப்பட்டிருக்கவேமாட்டாது. ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ந்யாயதத்வமென்றொருக்ரந்தம் அருளிச்செய்திருந்ததாகவும் அது லுப்தமாய் விட்டதாகவும் சொல்லி வருகிறோம். அதிலுள்ள விஷயம் இன்னதென்று ஒருவர்க்கும் தெரியாதாதலால் விஷயத்தைப்பற்றி யாருமே வாய்திறப்பதில்லை. அதுபோல, “நிகமபரிமலமென்று ஒரு வியாக்கியானம் தோன்றியிருந்து அது லோபித்து விட்டது” என்று இவர்களெழுதியிருந்தால் இதில் ஏச்சுக்கு இடமேது? தீர்க்கப்ரஹ்மசாரிகதை வெளிவர ப்ரஸக்திதானுண்டோ?

“நிகமபரிமலமென்னும் ஓர் அழகிய வியாக்கியானம்” என்றெழுதுவதே அஸமஞ்ஜஸம். அதைக் கண்டவர்களுக்கன்றே அதனழகைப் பேச உரிமையுண்டு. தேசிகனுடைய ஸமகாலத்தவர்கள் யாரேனும் நிகமபரிமலத்தையும் அதன் அழகையும் கண்டிருந்து எழுதிவைத்திருந்தால் அதனை அநுவதிக்கிற முறையிலே ‘அழகிய வியாக்கியானம்’ என்று இவருமெழுதலாம், ககநாரவிந்தசேகரனான வந்த்யாஸுதனழகை வருணிப்பது போன்றதன்றே இவ்வழகு பேச்சு. இதற்குமேலே, தேசிகனுக்கு எதையும் கண்டிப்பதுதான் தொழிலென்று கொண்டு அவரை மூஷிகாவதாரமாக்கி “அந்த நிகமபரிமலத்தில், ஆரூயிரப்படிக்குப் பின்தோன்றிய வியாக்கியானங்களையெல்லாம் கண்டித்தொழித்து விட்டார்” என்கிறவர் ஆரூயிரப்படியையும் கண்டித்து விட்டதாக எழுதலாமே.

தேசிகனெழுதிய முநிவாஹநபோகமென்னும் அமலனாதிபிரான் வியாக்கியானம் லுப்தமாகவில்லையே. இதில், பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானம் எவ்வளவு கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்பதைக் கண்டறிந்து காட்டலாமே யிவர்கள். தேள் பாம்பு முதலிய விஷஜந்துக்கள்போலே கொட்டியும் கடித்தும் தலைமறைந்தோடுமாபோலே அபத்தங்களையெழுதி வைத்திட்டு நேர்நின்று விடையிறுக்கமாட்டாதே கிடக்குமிவர்களைப் பொருளாக்கி நாமெழுதுவதும் பழுதே. ஆக, வீணாக அபவாதத்திற்கு ஆஸ்பதமாயொழிந்த நிகமபரிமலத்தின் ஸத்தையை மறுப்பது நியாயமென்றும், எவ்விதமான அபவாதத்திற்கும் இலக்காகாததும் முன்னோர்களால் காட்டப்பட்டதுமான கீதாவியாக்கியானத்தின் ஸத்தையை மறுக்க ஒளசித்தய லேசமுயில்லையென்றும் நிகமித்தாயிற்று.

12. பன்னிரண்டாவது உபந்யாஸம்—கம்பர் காலத்தைப்பற்றி

எந்த விஷயத்திலும் ஆர அமர ஆராய்ச்சி செய்வதற்கு முன்பு ஒரு வகையான ஞானமும், தக்க மிக்க ஆதாரங்களுடன் ஆராய்ச்சி செய்யப்பெற்ற பின்பு வேறுவகையான ஞானமும் உண்டாவது பெரும்பான்மையான இயல்பு. இது நமக்கு மட்டுமன்று, உலகிற்பிறந்த மானிடரனைவர்க்குமொத்ததேயாம், இவ்வகையில் இளமையில் விசேஷ ஆராய்ச்சி தோன்றப்பெறாத காலத்தில் சிலரோ பலரோ சொல்லிப்போரும் விஷயங்களை உண்மையென நம்பிவிடு

கிரேம். பிறகு ஆராய்ச்சிகளாலும் ஆப்தோபதேசங்களாலும் முன்னைய கொள்கையை மாற்றிக்கொள்ள நேர்ந்தால் அதுகண்டு 'இவன் பிராமாணிகள்' எனப்புகழ்வதும் மகிழ்வதும் பொருந்துமேயல்லது இகழ்வது ஏலாது. 'முன்னம் நாம் எழுதி வைத்ததற்கு மாறாக அதனை வேறுபடுத்தி எழுதுவது தகாது' என்று கொண்டு பிடிவாதமாக முந்தியதையே ஸ்தாபிக்கமுயல்பவர் மூர்க்க ரெனப்படுவர். அந்த மூர்க்கத்தனத்தை விட்டு உய்வது விசேஷஸூக்ருத பலனாகுமத்தனை.

இதற்குச் சார்பாக இங்கு ஒரு விஷயம் கேண்மின். பெரிய திருமொழியில் ஒன்பதாம்பத்தில் முன்னுவதான திருப்புல்லாணிப்பதிகத்தின் முதற்பாட்டை "தன்னை நைவிக்கிலேன்" என்றே பெரியார் பலருங்கூட ஒதிவருகிறார்கள். அடியேனுக்கும் இதுவே பாடமாயிருந்ததனால் இந்தப் பாடத்தின்படியே திவ்யார்த்த தீபிகையுரையும் எழுதி (ஸ்ரீ1930ல்) அச்சிட்டு விட்டேன். பிறகு ஒரு ஸமயம் கோயிலுக்கு விடைகொண்டிருந்தபோது அவ்விடத்தில் உபயவேதாந்த ப்ரவசந துரந்தரராக எழுந்தருளியிருந்த (வைகுண்டவாஸியான) ஸ்ரீமத் பத்தராவிஸ்வாமி தமது திருக்கையால் சோதித்திருந்த பெரியதிருமொழி வியாக்கியான ஸ்ரீகோசம் (தெலுங்குலிபி) ஒரு ஸ்வாமியிடத்தில் ஸேவிக்கக்கிடைத்தது. அதில் நைவிக்கிலேன் என்றவிடத்து (லே) என்பதை யடித்து (லெ) என்று திருத்தப்பட்டிருந்தது. அதைக்கண்டவுடனே அடியேனுக்குண்டான ஆனந்தம் மனமொழிகளுக்கு எட்டாதது. அப்பாடத்தின் ஸ்வாரஸ்யம் அநாயாஸமாக உடனே மனத்திற்பட்டது. இதுவொரு பெரியபாக்கியமடியேனுக்கு அந்தத் திருப்புல்லாணிப்பதிகத்தில் (2, 6 பாட்டுக்களில்) "உருகி நெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்து என்?" "என்கிநெஞ்சே நினைந்திங்கிருந்து என்?" என்று வருவதால் இப்பாட்டில் "தன்னை நைவிக்கில் என்?" என்றிருப்பது தான் பொருத்தமானதென்று பட்டது. உடனே பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியானத்தை ஊன்றி ஸேவிக்கையில் இந்தப் பாடமே பிராமாணிகமென்கிற உறுதியுமுண்டாயிற்று. அப்போது அடியேனுடைய பெரியதிருமொழி திவ்யார்த்ததீபிகை மறுபதிப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது. அதில் திருத்தினதோடு நில்லாமல் "சிலகாலம் நாமும் இங்குத் தவறான பாடம் கொண்டிருந்ததற்கு அநுதபித்தோம்" என்றுமெழுதி அநுதாபம் காட்டியிருக்கின்றேன். இவ்வண்ணமாக அடியேன் காட்டக்கூடிய விஷயங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல; பலபலவுள. உண்மை மனத்திற்பட்டால் ஈஷத்தும் ஆத்மவஞ்சனை செய்யகில்லேன் என்னுடைய தவறையே ஸ்தாபிக்க ஆசை கொள்ளமாட்டேன்.

என் விஷயமிருக்கட்டும்; ப்ராமாணிகாக்ரேஸரரான தேசிகள் விஷயமொன்று காட்டுகிறேன். ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் *வபுராதிஷு யோபிகோபிவா* என்கிற ச்லோகத்தில் 'அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:' என்று தாம் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் செய்ததாக ஸாதித்து, உடனே *மம நாத! யதஸ்தி* என்கிற அடுத்த ச்லோகத்தில் "ப்ரபுத்ததீ: அதவா கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி தே" என்று, கீழ்ப்பண்ணின ஸமர்ப்பணத்திற்கு அநுதாபம் காட்டியிருக்கிறார். ஸ்வாமி தேசிகள் அவ்விடத்திற்கு பாஷ்யமிட்டருளினபோது '*மம நாதேத்யாதியான இந்த ச்லோகம் முந்தின ச்லோகத்திற்கு விவரணரூபமேயல்லது அநுசயம் காட்டுகிறதன்று' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பிறகு ஸமயாந்தரத்தில் ஆழ்ந்த விமர்சம் செய்தருள நேர்ந்தபோது *மமநாதேத்யாதியான ச்லோகத்தை அநுசயபரமென்று சொல்லுவதில் பிழையொன்றுமில்லை யென்று திருவுள்ளத்திற்பட்டதனால் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்திலே—"ஸ்தோத்ரத்தில் *வபுராதிஷு....." என்று தொடங்கி

யருளிச்செய்து வருகையில் “இதுக்குமேல் *மம நாத! யதஸ்தி* என்கிற ச்லோகத்தில் இஸ்ஸம்ப்ணத்தைப்பற்றி அநுசயம் பண்ணிற்றும்” என்றருளிச் செய்திருக்கக் காண்கிறோம். ‘ஸ்தோத்ர பாஷ்யம் செய்தருளும்போதிருந்த அபிப்ராயமேதான் இங்கும்’ என்னப்போகாது. ‘அநுசயபரமன்று’ என்றது அங்கு. அநுசய பரந்தானென்று திருவுள்ளம்பற்றினமை இங்கு வ்யக்தம் இவற்றுள் எது முந்தின க்ரந்தம் என்கிற விவாதமேற்பட்டு ‘அநுசயபரமன்று’ என்றதுதான் ஸித்தாந்தம்’ என்றாலும் அதில் இப்போது விசாரமில்லை. விமர்சத்தினால் அபிப்ராயத்தை மாற்றிக்கொள்வது ப்ராமாணிக க்ருத்யம் என்றது ஊர்ஜிதமே யாகுமன்றே. ர. ஸாரத்திற்கு சேட்லூரர் ஓர் உரையும், ஸ்ரீமத பரமஹம்ஸ. இஞ்சிமேட்டழகிய சிங்கர் ஒரு வியாக்கியானமும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அவற்றில் அநுசயம் என்பதற்கு பச்சாத்தாபம் பொருளென்று காட்டினதொழிய வேறொரு விமர்சமும் கண்டதில்லை. இஞ்சிமேடு ஸ்வாமி தாம் ஸ்தோத்ர பாஷ்யம் ஸேவித்தவரென்னுமிடத்தைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்; சேட்லூரர் அது செய்திலர் என்னுமித்தனையே வாசி. நம்முடையதாக வெரு வியாக்கியானம் வெளிவரவேணுமென்னு மாசையையே இருவரும் தலைக்கட்டிக்கொண்டார்கள் ளாயிற்று. நிற்க.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்திற்கு வருவோம். கம்பர் தாம் இராமாயண மியற்றி ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திருமுன்பே அரங்கேற்றினர் என்பதாகவொரு ப்ரவாதம் ப்ரஸித்தமாயிருந்ததனால் [இருப்பதனால்] இது கொண்டும், அடியேனுடைய ஈடுபாட்டிற்கு மிக வுரியவராயிருந்த கீர்த்திமுர்த்தியான வைத்தமாரிதி சடகோபராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமியும் அங்ஙனே எழுதிவைத்திருந்தபடியாலும் அதில் விப்ரதிபத்தி யொன்றும் தோன்றாமல் கம்பர் நாத முனிகளின் காலத்தவர் என்று கொண்டிருந்தேன், அங்ஙனமே எழுதியுமிருந்தேன். பிறகு ஸமயவிசேஷத்தில் சில விமர்சங்கள் தோன்றின. உலகமுணரத் தெரிவிக்கிறேனதை.

கம்பராமாயணம் கிட்கிந்தாகாண்ட முடிவில் மகேந்திரப்படலத்தில் (26) அனுமன் பேருருவங்கொள்ளாதலைத் தெரிவிக்குமதான—

“பொருவருவேளைதாவும் புந்தியான் புவனந்தாய
பேருவடிவுயர்ந்த மாயோன் மேக்குறப் பெயர்ந்ததாள்போல்
உருவறிவுவினும்ப ரோங்கின னுவமையாலும்
தீருவடியென்னுத் தன்மை யாவர்க்குந் தெரியநின்றான்.”

என்கிற பாட்டில் அனுமானுக்குத் திருவடியென்கிற திருநாமம் அவ்வர்த்தமாயிற்றென்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில்—சக்ர வர்த்திதிருமகனாரைப்பெருமாளென்பது, லக்ஷ்மணனை இளையபெருமாளென்பது, ஜடாயுவைப் பெரியவுடையாரென்பது, அனுமனைத் திருவடியென்பது..... இத்தகைய வ்யபதேசங்கள் எம்பெருமானார் காலத்திற்கு முன்பு இருந்ததில்லையென்றும், அவர் காலத்தில் தோன்றி பட்டர் காலத்தில் அபிவிருத்தி பெற்றனவென்றும் பெரியார் கூறுவர். திருவடியென்கிற சொல்லால் அனுமனைக் குறிப்பிட்ட கம்பர் நாதமுனிகள் காலத்தவராயிருக்க ஒளசித்யமில்லை. பட்டர் காலத்தவராகவே யிருந்ததல் வேண்டும். பட்டர் ஸாதித்தருளும் அர்த்தவிசேஷங்களும் கம்பராமாயணத்தில் காணக்கிடைப்பதனால் இதுகொண்டும் பட்டர் காலத்தவரேயென்று கொள்ளலாகிறது.

மற்றொரு முக்கிய காரணம்; சடகோபரந்தாதியில் “கூட்டங்கள் தோறும் குருகைப்பிரான்குணங் கூறும்பரீட்டங்கள் தோறுமிருக்கப் பெற்றேம்” என்றொரு பாட்டுப் பாடியிருக்கின்றார். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் திவ்யப்பிரபந்த மூலத்தை ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பாடுகள் பிரபலமாயிருந்தன. அக்காலத்தில் குருகைப்பிரான்குணங்கூறும்பர்களின் கூட்டமும் ஈட்டமும் காண்பதரிதாக வேயிருக்கும். இதுவும் பட்டர் காலத்திலேதான் ஸம்பாவிதம். ஆக இத்தகைய காரணங்களை நாம் உபபாதித்துச் சில ஆராய்ச்சியாளரிடம் சொன்னபோது, அவர்கள் யாவரும் ஒருமிடருகச் சொன்னார்கள்—“நாங்கள் கம்பரையும் நாத முனிகளையும் ஸமகாலத்தவர்களாகக் கொண்டவர்களல்லோம்; ஏற்கெனவே நாங்கள் வேறு சில காரணங்களைக் கொண்டு கம்பரை கி. பி. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டிலிருந்தவராகவே அறுதியிட்டிருக்கிறோம்; இப்போது தேவரீர் கூறின காரணங்களையும் அவற்றோடு சேர்த்துக் கொண்டு எங்களுடைய உறுதியைத் திடப்படுத்திக் கொண்டோம்” என்று. (12)

13. பதினமூன்றாவது உபந்யாஸம்—மணவாளமாமுனிகளின் திருவவதாரஸ்தலத்தைப்பற்றி

மணவாளமாமுனிகள் திருவவதரித்தது ஆழ்வார் திருநகரியிலென்றும், கிடாரம் என்கிற அக்ரஹாரத்தில் மாதுலக்ருஹத்தில் சிலகாலம் வளர்ந்தருளினு ரென்றும் பெரியோர் பகர்வர். ஏறும்பியப்பாபணித்த ஸ்ரீவரவரமுநிசம்பூக்ரந் தத்தில் இங்ஙனையுள்ளதென்றும் கூறுவர். திருவவதரித்தது திருநகரியிலன்று; கிடாரத்தில்தான்’ என்று வாதம் கிளம்புமாகில் இதை மறுக்க முன்வருவாராரு மில்லை. நாச்சியார் திருமொழியில் பாஞ்சசன்னியப்பதிகத்தில் இரண்டாவது பாட்டு, “கடலிற்பிறந்து கருதாது, பஞ்சசன்னுடலில் வளர்ந்துபோய் ஊழியான் கைத்தலத்திடரில் குடியேறித் தீயவசார் நடலைப்பட முழங்குந் தோற்றத்தாய் நற்சங்கே!” என்பது. அதை இங்கு அறுஸந்தித்துப் போருவது. எந்த ஸ்தலத்திற்கும் ஸ்வத: ஏற்றமென்பது கிடையாது. மஹான்களின் அவதாரத் தினுல்தான் அவ்வோவிடங்கள் ஏற்றம் பெறுகின்றன. “மண்டங் குடியென்பர் மாமறையோர் மன்னியசீர்த் தொண்டாடிப்பொடி தொன்னகரம்” “குலசேகர னூரொனவுரைப்பர் வாய்த்த திருவஞ்சிக்களம்” என்னும் பாசுரங்களினுல் அறியப்படுகிற மண்டங்குடியும் வஞ்சிக்களமும் ஸாமான்யமான ஊர்களே யொழிய புராணக்ஷேத்ரமுமல்ல, திவ்யதேசமுமல்ல. திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே வந்து சேர்ந்து ப்ரதிஷ்டிதர்களாகப்பெற்ற ஆசிரியர்கள் பலபலர். அவர்கள் அவதரித்தது ஓரோவிடங்களிலேயாயிருக்கும். மணக்கால்நம்பி, நடாதூராழ்வான் இத்யாதி திருநாமங்களில் செவிப்படுகிற ஊர்கள் ஸாமான் யங்களென்று இகழ்வாராருமில்ர். *தீர்த்தீர்த்நீதி தீர்த்தாநீ* என்னும்படியான பெருமைபெற்ற மஹநீயர்கள் அவதரித்த ஸ்தலம் எதுவானாலும் அது விண் ணாட்டினுஞ் சீரியதேயாம்.

வேதாந்தவாசிரியரின் திருவவதார ஸ்தலத்தை இகழ்வாகக் கூறினதாய்க் கொண்டு அஜ்ஞான விளக்குச்சுவடி இந்த விசாரத்தைக் கிளப்பியுள்ளது. இவர்களது மருளை மாய்ப்போமிங்கு. தேசிகன் மிகச் சிறந்த திவ்ய ஸ்தலத்தில் தான் திருவவதரித்தார். *நகரேஷு காஞ்சீ* என்னும்படியான காஞ்சீக்ஷேத்ரத் தில் திருத்தண்காவென்று ப்ரஸித்தமான விளக்கொளி யெம்பெருமான் ஸன் னிதி பரிஸரத்தில்தான் ஸ்வாமி தேசிகன் திருவவதாரம் செய்தருளிற்று. நவீ

னர்கள் அவரோடு ஸம்பந்தத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு கொண்டாட்டங்கள் செய்யப்படுகின்ற காலத்தில், அப்பய தீக்ஷிதர் பிரதிஷ்டைசெய்த அக்ரஹாரமான தும்பைவனமென்பது துப்பல் என்றும் தூப்பல் என்றும் தூப்பில் என்றும் தூப்புல் என்றும் சிதைந்து வழங்கி வந்ததனால் இவர்கள் அதன் தத்துவத்தை யுணராதவர்களாய் அந்தத் தூப்பல் சொல்லையிட்டுக் கவிகளியற்றத் தொடங்கினார்கள். இதை நாமும் வெகுகாலம் தெரிந்துகொள்ளாம லிருந்தோம். தீக்ஷிதருடைய ஸந்ததியைச் சேர்ந்த வித்வான்களோடு வார்த்தையாட நேர்ந்த போது அவர்களின் வாக்கிலிருந்து நமக்குத் தூப்பல் தத்துவம் விளங்கிற்று. பிறகு நன்கு ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கினோம். ஆழ்வாராசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஸுப்ரஸித்தமான தீநூத்தண்கா என்னும் வியபதேசத்தைவிட்டு, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் யாரும் கையாளாத தூப்பல் சொல்லைக் கைப்பற்றினவர்கள் பிராசினர்களாக இருக்க நியாயமில்லையென்றும் இரண்டு மூன்று நூற்றாண்டுகட்கு உட்பட்டவர்களாகவே யிருக்கவேண்டுமென்றும் நிர்ணயிக்கலாயிற்று. அதனை வெளியிட்டோம். இது மிகப் பொருத்தமான ஆராய்ச்சியேயென்று பிராமாணிகர்கள் புகழ நின்றோம். இதை மறுக்கச் சரக்கில்லாதவர்கள் “மணவாள மாமுனிகள் கிடாரத்தில் திருவவதரித்தார்” என்று எழுதுமளவால் தும்பைவனமே தூப்பலாயிற்றென்கிற தத்துவம் எள்ளளவும் பங்கடைந்திடாதென்று தெளிக. (13)

பதினான்காமுபந்யாஸம்—வைசாகோத்ஸவவாஹனவ்யவஸ்தைபற்றி

நாமெழுதிய வரதன் ஸன்னிதி வரலாற்றென்னும் நூலில் தேவப்பெருமானுடைய வைசாகோத்ஸவத்தில் நடைபெறும் வாஹனங்களின் வ்யவஸ்தை அந்தந்த வேளைகளில் நடந்துவரும் திவ்யப்ரபந்த இயல்வேவைக்குப் பொருத்தமாக முன்னோர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்று விபுலமாக முதலித்திருக்கிறோம். இதில் வைமத்யம்காட்ட முன்வருமவர்கள் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ப்ராவண்ய முடையவர்களாக இருக்க நியாயமில்லை. தங்களுக்கும் ஆழ்வார் திவ்யஸூக்திகளில் ப்ராவண்யமுண்டென்று அபிநயிப்பது ஒருபுறம். அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குப் பெருமை பேசினால் அதை ஸஹியாமல் ஹாஹாகாரம் செய்வது மற்றொரு புறம். “ஸர்வாத்மநா அஸம்பத்தமாக எழுதினால் ஹாஹாகாரம் செய்யாதிருக்க முடியுமோ?” என்றும், “இதனால் திவ்யஸூக்திகளில் ப்ராவண்யம் குலைந்த தாகுமோ?” என்றும் இவர்கள் சொல்ல முன்வரக்கூடும். ஸர்வாத்மநா அஸம்பத்தமாக எழுதுவதென்பது நம்முடைய நூல்களில் லவலேசமும் காட்டமுடியாது. ரலோக்தியின்பாற்படுத்தி ரலிகர்கள் உள்சூழைந்து அநுபவிக்கக் கூடியதாக விருக்குமேயல்லது அஸம்பத்தமாக எழுதப்பட்டதென்று பழிக்கத் தக்கதாக இராதென்னுமிடம் வித்வத் ரலிக ஹ்ருதயைகவேத்யம் ப்ரக்ருத விஷயத்தை மறுக்கவேண்டுமானால் நம்முடைய வரதன் ஸன்னிதி வரலாற்றுக்கு லக்ஷயபூதரான D. R. ஜயங்கார் மறுக்க வேணும்; வேறொருவர் மறுப்பதாக இருந்தால் அவர் தம்முடைய நிஜநாமதேயத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு விஷயங்களை விளம்பவேணும். இந்த விம்சதியின் முகவுரையில் நாம் ஸஸாக்ஷிகமாக விளக்கியிருக்கிற படி க்ருத்ரிமமான முறையில் வெளிவந்ததான அபத்தச் சுவடியைப் பொருள்படுத்தி நாம் அருமருந்தன்ன அர்த்த விசேஷங்களை வாரியிறைப்பதுபற்றி நாம் மிகமிக அநுதபிக்கவேண்டியிரா நின்றது.

தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் டீட்டுமன்று; பொதுவாக ஸ்ரீவைஷ்ணவாலயங்களில் ஸர்வப்ரகாரத்திலும் திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கே ஏற்றம் கொடுக்க

கப்பட்டிருக்கின்றது. அதை நாம் ஓளசித்யத்தைக் கடவாமல் பொருத்தமான பத்தியில் வெளியிட்டால் இதற்கு வயிறு வீங்கிச் சாகுமவர்கள் ஆழ்வார் கோஷ்டியில் அந்வயம் பெறவேணுமென்று ஆசைப்படுவது அத்யந்த ஸாஹஸ மல்லவா? (14)

15. பதினைந்தாவது உபந்யாஸம்—ப்ரகீர்ண விஷயங்களைப்பற்றி

அஜ்ஞானவிளக்குச்சுவடியில் சாஸ்த்ரார்த்த சர்ச்சைகளுக்கு ஈஷத்தும் ஸம்பந்தப்படாத பலவிஷயங்கள் வீண்வம்பாக வரையப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதை முகவுரையில் விபுலமாக நிரூபித்தோம். இன்னமும் சில கேள்ர். (1) தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி இயல்கோஷ்டியில் இவர்களை “எங்கள் குழு வினில் புகுதலொட்டோம்” என்று சொல்லித் தடுப்பதாக வைத்து இதற்காக வசைமொழி. (2) இயல்கோஷ்டி சில இடங்களிலும் சில ஸந்தர்ப்பங்களிலும் புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்டிருப்பதாக வைத்து அதற்காக உபாலம்பம்..... இங்ஙனே இவர்கள் ஏடுகளை நிரப்புவதற்காகப் பெய்த வம்பு விஷயங்களைப் பற்றி நாம் பேசவேண்டிய அவசியமேயில்லை. ஆயினும், இவர்கள் எந்த விஷயத்திலும் ஆர்ஜவமற்றவர்கள் என்பதை மூதலிக்கவேண்டி இவற்றைப் பற்றியும் தத்துவமுணர்த்துவோம். *எங்கள் குழுவினில் புகுதலொட்டோம்* என்ற விஷயம் மிகத்தவறு. திவ்யப்ரபந்த பாராயணத்தில் இவர்கள் விருப்ப மேறிட்டுக்கொண்ட காலத்தில் தாங்கள் தனி கோஷ்டியாகவிருந்து தங்களிஷ்டப்படி எதையும் சொல்ல விரும்பிப் பெருமாளுக்குப் பின்னால் இயல்கோஷ்டி ஆரம்பித்தார்கள். நீதிமன்றத்தில் வியவஹாரம் விசாரணையிலிருந்தபோது அப்படிச் சில வருஷங்கள் நடத்திவந்தார்கள். அப்போது “இவர்கள் திவ்யப்ரபந்தம் ஸேவிக்க விரும்பினால் எங்களுடைய கட்டுப்பாடுகளுக்கு இணங்கி எங்களோடு கலந்து ஸேவிக்கலாமேயல்லது தனிகோஷ்டியாக வரத்தகாது” என்பது பிரபலஆக்ஷேபமாக இருந்தது முடிவுவரையில் இதைத்தான் நியாயாதி காரிகள் ஆமோதித்தார்கள். “எங்களுடைய குருவின் துதிகளைச் சொல்லாமல் இவர்களின் குருவின் துதிகளைச் சொல்லி ஸேவை நடத்துகிற கோஷ்டியில் நாங்கள் கலந்துகொண்டால் குருத்ரோஹம் பண்ணினவர்களாவோம்” என்பது நீதிமன்றத்தோறும் இவர்களுடைய மறுப்பாக இருந்துவந்தது. இதை ஒரு அதி காரியும் ஆமோதிக்கவில்லை. குருத்ரோஹம் செய்யக்கடவோமல்லோமென்று இவர்களாக விலகினார்கள். காலைப்பிரணாமிச் சண்டையிருவோமென்று புகுவாரு முளர். *வாழாட்டிட்டு நின் றீருள் ளீரேல் வந்து மண்ணும் மணமுங் கொண்டின்* என்பதுதான் ஸாத்விகர்களின் க்ருத்யமாயிருந்து வருகிறது. (2) இயல் கோஷ்டி சில ஸமயங்களில் டதிதாக ஆரம்பிக்கப்படுகிறதென்னும் விஷயத் தைப்பேச வழிப்போக்கர்களுக்கு என்ன அதிசாரம்? கோவில்களில் புராதன மாக ஏற்பட்டுள்ள உத்ஸவங்களைத்தான் செய்வது, புதிதாக எந்த உத்ஸவமும் செய்வதில்லை என்று நிபந்தனை ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. நடந்து கொண்டிருந்த உத்ஸவங்களை நிறுத்துவதும், புதிய உத்ஸவங்களைத் தொடங்குவதும் அதிகாரி களின் இஷ்டத்தையும் ஸௌகரியத்தையும் பொறுத்து ஆகின்றது. அப்படியே இயல்கோஷ்டியும். இதில் இந்த அநாமதேயர்களுக்கு என்ன விசாரம்? “காகஸ்ய கதிவா தந்தா:” என்றூற்போன்ற வீண்விசாரங்களிலே இவர்கள் கைவளரட்டும். நாம் கொண்ட சாஸ்த்ரார்த்த விசாரங்களுக்கு இவர்கள் மறு மொழி கூறுவதை விட்டு இத்தகைய கதைகளைப் பரப்புவது இவர்களுக்கு மிகவும் அவசியமே. (15)

 * ந்ருவிம்ஹ ப்ரியா நிர்க்ஷணம். *

16. பதினாறுபந்தாயம்—பிரபந்தாநுஸந்தான தீபிகாவிமர்சம்.

சார்வரிஸ்ரூ புரட்டாசி ஐப்பசிமீ 1960 ஸெப்டம்பர் அக்டோபர்மீ வெளி வந்த ந்ருவிம்ஹ ப்ரியா பத்ரிகையில் அபத்தங்களும அஸம்பத்தங்களுமான வியாஸங்கள் பல வெளிவந்திருக்கின்றன. அவற்றைக் களைந்தீடுவோமினி. விஷயப்பிழைகள் ஒருபுற மிருக்க, எழுத்துப் பிழைகளோ அபாரம். வடமொழியோ தென் மொழியோ எதிலும் தேர்ச்சி பெறாதவர்கள் புலியைப் பார்த்துப் பூனை சூடு போட்டுக் கொண்ட கதையாய் எழுதத் தொடங்கிவிட்டால் “சுநாவ்ராதாவஜ்யம் வஹு-ம-ணவரீணாஹி உநவொஹ-ஹாந-வொளஹாஹி” என்று ஊட்டாருளிச் செய்த சொல்நயமும் பொருள்நலமும் எங்ஙனே வந்துபுகும். “பூநீ அஹோபில மடம்” என்று மசூடமிட்டு எழுதப்பட்டதோர் நீண்ட வியாஸத்தில் “ஊவாத்யம் யதி: கூய-ஹாஹி” என்றொரு வசனம் காட்டப்படுகிறது. உவதெ: கூ-ஹ-ஊவாத்யம் என்றாகுமேயல்லது மாடாபத்யம் என்றுவதற்கு வழியில்லை யென்கிற இச்சிறு விஷயத்தையுமறியாதவர்கள் ஏடுகளை நிரப்புகிறார்கள். இந்த வசனத்தைப் பாமர்கள் மாடாபத்யம் என்று வழங்கி வருவதுண்டு. பண்டிதர்களென்று பெயர் சுமப்ப வர்களும் அதையே பின்பற்றுகிறார்களென்றால் இவர்கள் விவேகிகளா? ப்ரஹ்மபுரம் ஸ்வாமி யொருவர் ஸாதித்தார்—(மடாதிபதி) என்கிற சொல்லில் (டா) என்று நீண்டு கிடப்பதனால் அதற்குச் சேர மாடாபத்ய மென்றிருப்பதும் தகுதிதானே யென்று. மற்றொருவர் ஸாதித் தார்—உவ-ஹி: தா:—ஊவாத்யம்; ஊவாத்யம் சுவாத்யம் ஊவாத்யம்; தக: யதி: கூய-ஹாஹி. என்று. மேன்மேலும் அபத்யம் இல்லையானால் விஷ்ணுபூஜாபிவிருத்தி ஆகமாட்டாதாகையால் ஊவாத்யம் சுவாத்யம் ஆகும்படி செய்து போரவேணுமென்று பொருத்தமாகத்தானே சொல்லி யிருக்கிறது என்றார். ஹாஹா! இவர்களுடைய சொல்நலங்களும் பொருள் நயங்களும் பாம விஸக்ஷணங்களென்பதற்கு இவ்வளவே போதும். ‘மஹ-ஹாந-வொ ஹ-ஹாஹி’ என்னுமா போலே இவர்களெழுதுமவற்றை இவர்களினத்தாரே மெச்சவும் நச்சவும் ஆர்ப்பிழையுடையார்.

பிரபந்தாநுஸந்தான தீபிகை யென்று ஒரு அபத்தச்சுவடியை 70, 80 ஆண்டுகட்குமுன் கடல்மங்கலம் வீராச்சி யென்பாரொருவர் ஹாஜெஹ்ரூஷிநிபிமமாக எழுதி வெளியிட்டதுண்டு. அதை இப்போது ந்ருவிம்ஹ ப்ரியை கிளப்பிப் புநர்முதரணம் செய்திருக்கின்றது. இது இன்னொருடைய க்ருதி என்பதை ஒருமூலையிலும் காட்டாமல் ஆதியோடந்தமாக அபத்த கதைகளைக் கூசாமல் பெய்திருக்கின்றது. இருக்கட்டும். திருவாய்மொழியில் (4—10—5) * இலிங்கத்திட்ட புராணத்தீரும் * என்கிற பாசுரத்தின் வியாக்கியானம் வெகு அற்புதம். ஆழ்வார் ‘இலிங்க புராணத்தீரும்’ என்றருளிச்செய்யாமல் * இலிங்கத்து இட்ட * என்றருளிச் செய்திருப்பதன் சுவையை யறிந்து நம்பிள்ளையருளிச் செய்ததாவது,

“ராஜஸமாயும் தாமஸமாயுமுள்ள புராணங்களிற் காட்டில் வாசி இதுவாயிற்று; அவ் வவற்றினுடைய நிஷ்கர்ஷம் அந்த அந்தப் புராணங்களினுடைய உபக்ரமத்திலே காணலாயிருக்கும். * யந்மயஞ்ச ஐகத் ப்ரஹ்மந் * என்று பொதுவிலே ஓர்சநம்பண்ண * விஷ்ணோஸ் ஸகாஸா துத்தீதம் * என்று கொண்டு கோல்விழக்காட்டாலே பரிஹாரமாயிருக்கையன்றிக்கே, ஒரு வ்யக்தியை நிர்ஹேஸித்து அதுக்கு உத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித்தா

வேணுமென்று சொன்னவனும் தமோகுணபிபூதனாய்ச் சொல்லி, கேட்டவனும் தமோகுணபிபூதனாய்க் கேட்க, ஒரு லிங்க விஷயமாக இடப்பட்ட புராணமாயிற்று. இளிகண்ணனைப் புண்டரீகாஷ்டாகக் கவிபாடித்தரவேணுமென்றும், எருமையை யானையாகக் கவிபாடித்தர வேணுமென்றும் சொல்ல அப்படியே கவிபாடுவாரைப்போலே யிருப்பதொன்றிறே அவர்களுக்கு இல்லாத உத்கர்ஷங்களையிட்டுச்சொல்லுமது. தான் சொல்லப்புக வஸ்துவுக்கு உத்கர்ஷத்தை ஸாதிக்க மாட்டாதே மற்றுள்ளவற்றினுடைய உத்கர்ஷத்தைக் கழிக்கமாட்டாதே யிருப்பதொன்றாயிற்று.”

என்று. ஈட்டு ஸ்ரீஸூக்திகளை ஸங்க்ரஹித் தெழுதப் புகுந்த பரகால ஜ்யர் பதினெண்ணாயிரப்படியில் இவ்விடத்திற்கு எழுதியுள்ளதம்

“யம்மயஞ்சு என்னும்படி ஸாமாந்யமாக ப்ரசம் பண்ணுமதன்றியே ஒரு வ்யக்தியை நிர்ஷேயித்து அதுக்கு உத்கர்ஷத்தைப் பண்ணித் தரவேணுமென்று தமோகுணபிபூதன் அர்த்திக்க, சொல்லுமவனும் தமோகுணபிபூதனாய் லிங்கத்துக்கு உத்கர்ஷத்தை ஏறிட்டுப் பண்ணினான்” என்றே.

அங்ஙனம் ஏறிட்டு இவர்களெழுதிவைத்த அபத்தச் சுவடிகளில் * ஹஸாவஜ்ஜாஜைத்: * என்ற கணக்கிலே இப்போது பிரபந்தாநுஸந்தான தீபிகை தலைகாட்டுகிறது. இப்போது இதை வெளியிட்டவர்களின் கருத்து யாதெனில்; இவர்களின் அபத்த அஸம்பத்தங்களை யெல்லாம் நாம் விபுலமாக மூதலித்திருப்பவற்றுக்கு இந்த ப்ரபந்தாநுஸந்தானதீபிகை விடையளித்து விடுமென்றும்; இதனால் நம்முடைய வாடிங்களெல்லாம் கண்டிக்கப்பட்டு விடுமென்றும் இவர்கள் கருதியது. உண்மையில் பேர்க்கவும் பேராத நம்முடைய ஸகல வாதங்களுக்கும் வெற்றிக்கொடி நாட்டுவதற்கே இந்த ப்ரபந்தாநுஸந்தான தீபிகை இத்தருணத்தில் கிளம்பியதென்பதை ஊர்ஜிதப்படுத்துவோமாக. ... (16.)

17. பதினேழாமுபந்யாஸம். இதுவுமது.

இந்த ப்ரபந்தாநு ஸந்தான தீபிகையின் ஆரம்பத்தில் சில வரிகளுக்குப்பின்

“இவைகளின் விரிவைக் கலியனருள்பாடு ப்ரபந்தநிர்வாஹம் பன்னீராயிரப்படி மூவாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவம் நாலாயிரத்தனியன் வியாக்கியானம் ஆகிய இவைகளிற் பறக்கக் கண்டு கொள்க.”

என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. மேலெடுத்த வாக்யத்தில் பறக்க என்றே இவர்கள் எழுதியும் அச்சிட்டு மிருப்பது. (விரிவாக) என்று பொருளாகில் (பாக்க) என்று இடையினரகாமிட்டு எழுதியிருப்பார்கள். ‘காற்றிலே பறந்தோடும்படி’ என்னும் பொருளையே இவர்கள் விவக்ஷித்தார்களென்பதை தெய்வம் வ்யக்தமாக்கி வைத்தது. அது கிடக்க. மேலே உதாஹரித்த வாக்யத்தில் கலியனருள்பாடு என்றும், ப்ரபந்த நிர்வாஹம் என்றும், பன்னீராயிரப்படி மூவாயிரப்படி யென்றும், நாலாயிரத்தனியன் வியாக்கியான மென்றும் சில புத்தகங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் கலியனருள்பாடென்பது பெரியவாச்சார்பிள்ளை யருளிச் செய்ததாக ஶ்ரஸித்தம். அதில் இவர்களுடைய பொய்யுரைகளுக்கு ஆதாரலேசமும் கிடையாது. இருந்தால் அந்த கலியனருள் பாட்டை அடுத்த ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா பத்ரிகை வெளியிட்டும். ப்ரபந்த நிர்வாஹம் என்று காட்டப்படுகிற ஸ்ரீநாவிந்தமும் ந்ருஸிம்ஹ ப்ரியா விலேயே நறுமணம் கமழ்ந்தும். பன்னீராயிரப்படி யென்பது வைதிக புத்ரவத் பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்ததாக இவர்களே எழுதி முடித்திட்டார்கள். மூவாயிரப்படி குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தை ஸ்ரீ பரகால மடம் அச்சிட்டு வைத்தது. அது படுகிறபாடு (ஸ்ரீராமாநுஜன்

140ல் வெளி வந்த) ராமசாமி ராமாயணத்தில் கண்டிருப்பதே. அந்த மடம் அதைத் தவறாக அச்சிட்டுவிட்ட தென்றால் இனி இந்த மடம் தவறின்றிக்கே ஒழுங்காக அச்சிட்டு வெளியிடட்டும். அதுகாறும் அதைப்பற்றின பேச்சு வேண்டா. பிறவாதவர்களையும் பிறந்து முடிந்து போனவர்களையும் ஸாக்ஷியிடுவது பரிஹாஸ்ய மென்பதை அறியார்களா இவர்கள்?

முடிவாக, நாலாயிரத்தனியன் வியாக்கியானமென்று ஒன்று காட்டப்படுகிறது. அது யார் செய்தது? எங்குள்ளது? வஸ்து உள்ளதானால் அதையும் ந்ருஷிம்ஹப்ரியாவே வெளியிடட்டும். எழுதத் தெரியாதவர்களையும் 'ஸ்ரீமதே வேதாந்தகுருவே நமஹா' என்று நீட்டுமவர்களையும் எழுதக் கிளப்பிப் பதரிகையை ரஸா பாஸமாக்குவதிற் காட்டிலும் முன்னோர்கள் எழுதிவைத்திருப்பதாக இவர்கள்தாம் காட்டுகிற நூல்களை சுத்த ஶ்ருதியாக வெளியிட்டுப் பதரிகையை ஸுமநோமநோஹமாக்குவது நலமன்றோ!

நாலாயிரத்தனியன் வியாக்கியானம் தங்களுக்கு முண்டென்று காட்டிக்கொள்ள விரும்பிய இவர்கள் ராமாநுஜ தயாபாத்ரத்தனியன் வியாக்கியானத்தைத் தமிழ் தெலுங்கு லிபிகளில் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்களே; அதிலிருந்து கக்கின சாயம் பலகால் வெளி வந்தானது. அதன் ஸாரம் கேளீர்; ராமாநுஜ தயாபாத்ரத் தனியன் நவீனமன்று, புராதனமே யென்று இவர்கள் வாதிக்கும்பேரது ஒரு காரணம் வெளியிட்டார்கள்: அதாவது, இந்தத் தனியனுக்கு வாத்தல்ய அஹோபிலா சாரியர் என்பவர் வியாக்கியானம் செய்திருப்பதாகவும், அவர் ஐந்நூறு வருஷங்களுக்கு முற்பட்டவ ரென்றும் ஆகவே இத்தனியன் நவீனமாயிருக்க முடியாதென்றும் எழுதினார்கள். அந்த வாத்தல்ய அஹோபிலாசாரியர் செய்த வியாக்கியானம் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அவருடைய அமுகை ஸ்பஷ்டமாகக் காண்கிறது. அதாவது, இந்த ராமாநுஜ தயாபாத்ரத் தனியன்தான் கோவில்களிலெல்லாம் சொல்ல வேண்டும்; ஆனால் இதைச் சொல்லாமல் வேறு தனியனே [ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரத் தனியனே] எங்கும் வெற்றிபெற்றிருப்பானது கவியின் கோலாஹலம்; பொருமைக்காரர்களின் துஷ்ட சேஷ்டை என்று நிந்தித்திருக்கிறார். இதனால் இந்தத் தனியனுடைய பங்கமே அவராலும் வெளியிடப்பட்டதாயிற்று. உண்மையில் அந்த அஹோபிலாசாரியார் சில வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்தவரே யொழிய 500 வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்தவருமல்ல. இந்த பாத்ரத் தனியனைப் புராதனமென்று காட்டிக்கொள்வதற்கு இவர்கள் படுகிறபாடு வாசாம கோசரம். எப்பாடு பட்டாலும் அது நவீனமென்பதே கல்வெட்டாகி நிற்கிறது. ராமாநுஜர பாத்ரம் ஓரிடத்திலும் செல்லுபடியாகவில்லை யென்றும் எங்கும் ஸ்ரீசைலேச தயாபாத்ரமே ஓங்கிவருகிற தென்றும் ஸ்பஷ்டமாக வெடுத்துக்காட்டி, தென்கலையார்களை எம்பெருமான் தீவ்ரமாக தண்டிக்க வேணுமென்று பெருங்குரலிட்டு அழுதிருக்கிற வாத்தல்ய அஹோபிலாசார்யருடைய வியாக்கியானத்தைக் கண்ட பாடம் செய்து ஸதா அநுஸந்திப்பதுதான் இவர்களுக்குத் தஞ்சுமராகக் கடவது. அந்த வாத்தல்ய அஹோபிலாசார்யர் பரகாலமடத்துப் பதினைந்தாவது பட்டக்காரரிடத்தில் காலசேஷம் செய்தவர் என்றெழுதுகிறது அந்த மடம். அஹோபிலாசார் காலத்தில் ராமாநுஜர பாத்ரம் பங்கப்பட்டதே யொழிய பரிசு பெறவில்லை யென்பதுதான் அவருடைய விபுலநிந்தோத்திகளால் விசதமாகிறது. ஆக, இவர்கள் காட்டும் நவீனகல்பிதங்களான நூல்களினால் இவர்களின் பங்க மொழிய வேறென்றும் தேரூதென்பது வெளிப்படை.

தாதாசாரியர்கள் ஸ்ரீபெரும்பூதூர் எம்பெருமானார் ஸன்னிதியில் ஓளரவமாக மரியாதைகளை யநுபவித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் [அதாவது, மணவாளமாமுனிகளிடத்தில்

த்வேஷம் கொள்ளாமலும் அபசாரப்படாமலுமிருந்த காலத்தில்] *சீராருமெதிராசர் திருவடி-
கள் வாழி* இத்யாதிகளான வாழி திருநாமப் பாசரங்கள் மூன்றையும் கோஷ்டியார்
ஸேவிக்கும்போது அஸூலைய கொள்ளாமல் ஆசிரம் காட்டி வந்தார்கள். கண்டா சேஷா
சாரி கலஹங்களுக்குத் தொடக்கம் செய்த காலத்தில் இந்த வாழி திருநாமப் பாசரங்கள்
மணவாள மாமுனிகளருளிச் செய்த ஆர்த்திப் பிரபந்தத்திலுள்ளவை யென்றறிந்து, இவை
இங்கே புதிதாகச் சொல்லப்படுகின்றன வென்று ஆசேஷித்தும், தான்வேறு ச்லோகங்கள்
சொல்லிக் கூச்சலிட்டும், இதற்காக 40 ரூ. அபராதம் விதிக்கப்பட்டுச் செலுத்தி முடிந்தார்.
இதெல்லாம் நியாயாலய ரிகார்டுகளில் அசைக்க முடியாதபடி ஏறியுள்ளவை. இந்த பிரபந்
தாநுஸந்தான தீபிகை யெழுதுவது என்னவென்றால்

“முன்னொருகால் பிள்ளான் ஆச்சான் ஆண்டான் இவர்களருளிச்செய்த *சீராருமெதி
ராசர்* அறுசமயச் செடி *சங்கரபாஸ்கா* ஆகிய இம்மூன்று பாட்டுகளையும்
ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் நித்யமாக அநுஸந்திக்கும்படிக்கு நைரூராசாரியரும் ப்ரமதந்த்ர
ஸ்வதந்த்ர ஜீயரும் கட்டினையிட்டதாக”

எழுதுகிறது. வெட்கம் சிக்கமென்பது இப்படியும் மறைந்தொழியுமா? இதற்குமேல்

“*கோதை பிறந்தவர்* பாதகங்கள் தீர்க்கும்* என்கிற இரண்டு பாசரங்களைத் திருப்
பாவை நாள் பாட்டு சாத்தினபின்பு சில தீவ்ய தேசங்களில் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு
வருகிறார்கள். அங்குள்ளார்களும் தேசிக ப்ரபந்தம் சாத்தும்போது அவ்விரண்டு
பாசரங்களை அநுஸந்தியாமல் திருப்பாவை நாள்பாட்டுக்குப் பின்பு தேசிகர் பிரபந்தத்
தையே சுரத்திக்கொண்டு வருகிறார்கள்”

என்றெழுதுகிறது. இந்த வாக்யத்திற்கு ஏதேனும் அர்த்தமுண்டோ? சில தீவ்ய தேசங்க
ளென்றால் அவை எவை? அங்குள்ளார்களுமென்பதனால் விவக்ஷிதர்கள் யார்? என்று விசாரங்
களைச் செய்தால், சில தேவாலயங்களில் இவர்கள் ஈட்டிப் போட்டிச் சண்டை தொடங்கின
காலத்தில் பிரபந்தசாரம் பிள்ளையந்தாதி முதலானவை போலே இந்த தீபிகையும் கல்பித்
தெழுதிவைக்கப்பட்ட தென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்கும். ... (17.)

18. பதினெட்டாவது உபந்யாஸம்.—யதிகளின் ஸஞ்சாரப்பெருமை.

“ஸ்ரீ அழகிய சிங்கரின் ஸஞ்சாரக்ரமம்” என மகுடமிட்டுப் பிரசரம் செய்துள்ளதொரு
சிறுவியாஸத்தில்—, 11-9-60 தேதியில் குடவாசல் திருவாரூர் போவதற்கு முன் ஓரிடத்தில்
தங்கினதாக எழுதிவருகையில் அங்கே

“திருவெண்ணாழி ப்ரதக்ஷிணமானவுடன் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் அரத்தமண்டபம் எழுந்தருளி
யிருந்து.....ஸ்ரீராமாநுஜ தயாபாத்ரம் சொல்லி உபக்ரமித்து நித்யாநுஸந்தானம்
பூராவும் ஸேவித்து முடித்து ப்ரஸாத விநியோகங்களும் ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் வாழி
திருநாமம் ஸ்தோத்ரபாடங்களுடன் அதிவிமிசையாக நடந்தேறியது”

என்றெழுதப்பட்டுள்ளது. இங்கே ஒரு கதை நினைவுக்கு வருகிறது. ஒருவர் ஆங்காங்கு
நடக்கும் ததீயாராதன கோஷ்டிகளில் புஜிக்கப் போவாரம். அநபிஜாதரான அவரை
ஓரிடத்திலும் பங்க்தியில் சேர்த்துக்கொள்ளாமல் நடையிலே உட்காரவைத்துச் சோறிடுவர்
களாம். அந்த அவமானம் பொறுக்கமாட்டாத அவர் ஒன்று செய்தாராம்; அஃதென்ன
வென்றால், யாராவது அவருடைய க்ருஹத்தில் வந்து ‘அவர் இருக்கிறாரா?’ என்று
வினவினால் “உள்ளே முதல் பங்க்தியில் அமுது செய்து கொண்டிருக்கிறார்” என்று விடை
கூறும்படி தேவியாருக்கும் மக்களுக்கும் கட்டினையிட்டு வைத்தாராம். அதன்படி அவர்கள்,

யார் எந்த ஸமயத்தில் வந்து கேட்டாலும் “உள்ளே பெருமாள் ஸன்னிதியில் முதல் பங்க்தியில் அமுது செய்து கொண்டிருக்கிறார் ஸ்வாமி” என்று விடை கூறிக்கொண்டிருப்பார்களாம். இக்கதை மெய்யாயிருக்குமோ என்கிற நமது நெடுநாளைய ஸந்தேஹம் தீர்ந்து விட்டது. இவர்கள் கல்பித்த பாத்தரத்தனியனில் ஸ்ரீஸஷ்யொமம் இல்லையே யென்கிற குறையையும் இவர்கள் எளிதாகத் தீர்த்துக் கொண்டாரானார்கள் “ஸ்ரீராமாநுஜதயாபாத்ரம் சொல்வி உபக்ரமித்து” என்று உம்மீரமாக வெழுதியதால். (18)

19 பத்தொன்பதா முபந்யாஸம்—சுடராழிவ்யாஸலிம்சம்.

இதே ந்ருலிம்ஹப்ரியாவில் “சிறிய திருமடல் பாடல்கள்” என மகுடமிட்டுப் பிரசரம் செய்யப்பட்டுள்ள வியாஸம் வெகு அற்புதமானது. இதை யெழுதினவருடைய பெயர் சுடராழி யென்பதாம். D. T. என்பவர் திருமடல்களைப் பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்துக் காட்டிச் செய்த மஹோபகாரத்திற்கு இன்னது கைம்மாறென்று தெரியாமல் திகைத்து நிற்கிறாராம் இந்த சுடராழி ஸ்வாமி. தலையல்லால் வேறில்லை யென்கிறார். அவருடைய தலைவிதிக்குத் தபிப்பது தவிர வேறில்லை யென்று பொருளா மிதற்கு. ஏன்? அவர்க்கு நியம போக்ய அம்ருதமாக அவதரித்துள்ள உபந்யாஸ விம்சதியை நிச்சலும் அவர் திருச்செவி சாத்தும்படி வாசிப்பது தக்க கைம்மாறு செய்ததாகுமே. “தமிழிலக்கணப்படி ஒரே பாட்டான சிறிய திருமடலில்” என்று தமது கையாலெழுதிக் கொண்டே காடுபாய்ந்து எழுதுவதும் ஒரு தலைவிதிதான். மடலூர்ப்புகுந்த ஆழ்வார் இலக்கணவரம்புக்கு உட்பட்டுப் பாடமுடியாமல் போய்விட்டதாம். கைக்கிளைக்காமங் கொண்டு ஆழ்வார் புலம்புகிறாராம். அதனாலும் திருமடலைப் பலபாட்டுக்களாகவே பிரிக்க வேண்டுமாம். முடிவில் எழுதுகிறார்கள்—

“மடல்களைப் பலபாட்டுகளாகப் பிரித்தது ஒருவகையில் தகும் என்று பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் ஸ்ரீ அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமியும் இசைந்துள்ளார்” என்று. இந்த ஒரு அஸ்தரமே போதுமேயிவர்களுக்கு. இதையே கொட்டை கொட்டையான எழுத்தில் அச்சிட்டு ஊர்தோறும் வீதிதோறும் ஒட்டவைத்து க்ருதக்ருத்யர்களாகலாமியவர்கள். (19)

20. இருபதாவது உபந்யாஸம்—நிகமனம்.

இந்த உபந்யாஸ விம்சதியின் முகவுரைக்கு முன்னே (ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 140ல் பக்கம் 6ல்) “முடிவாக இந்த விஷயமொன்று கவனிக்கத்தக்கது” என்று மகுடமிட்டு நானெழுதியிருப்பதை மீண்டும் இங்கு நினைப்பூட்டுகிறேன். அதாவது,

“மாத்வ மடங்களில் உடுப்பி ஸ்ரீபண்டாரகேரி மடமென்பது ஒன்று. இந்த மடாதிபதி தற்காலம் பெங்களூரில் வாழ்கிறார். அங்கிருந்து நேற்று 1—9—60 தேதியில் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் ஒரு சிறு விளம்பரமச்சிட்டு நாடெங்கும் பிரசரம் செய்திருக்கிறார். விஷயமென்ன வென்றால், ப்ரஹ்ம ஸ்ரீ அனந்தக்ருஷ்ணசாஸ்திரிகள் மத்வமத க்ரந்த மொன்றை தூஷித்து ஏதோ எழுதி யிருக்கிறாராம். அது விரைவில் கண்டிக்கப்படுமென்று எழுதிவிட்டு

“ஈர் எழுதியிருக்கிற தூஷணைகளை பண்டிதர்களின் முன்னிலையில் ஸரியானதென்று ஸ்தாபித்து விடுவீரானால் ஒவ்வொரு தூஷணத்திற்கும் ஆயிரம் ரூபாய் வீதம் த்ரவிய ராசியை உமக்குப் பரிசளிக்கக்கடவோமென்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறோம்தலை” என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள் அந்த மாத்வ மடாதிபதிகள். நாமும் (P.B.A.) இப்படி

ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணத் தடையில்லை. ஆனால் மடாதிபதிகளைப்போல் பொருட்குவியல் கொடுக்க சக்தியில்லை. அதற்கு பதிலாகப் பலநூற்றுக் கணக்கான தோப்பிக்கணம் ஸன்னிதி வீதியில் போடத் தடையில்லை. ஸ்ரீ. D. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் தாம் எழுதியிருக்கிற தென்னாசார்ய தூஷணைகளைப் பண்டிதர்கள் முன்னிலையில் ருஜுப்படுத்தினால்.

- (1) தேசிகர் காலத்தில் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஆசார்யபதவியில் வாழ்ந்தவர்களுக்கு ஸ்ரீபாஷ்ய பரிசயம் கிடையாது. (2) அந்த ஆசார்யர்களும் தச்சிஷ்யர்களும் தேசிகளைப் பல வகையாக ஹிம்ஸித்தார்கள். (3) ஆசார்ய ஹ்ருடியகாரர் பொருமைகொண்டு தேசிகனோடு போட்டியிட்டார். (4) திருவாய்மொழியின் வியாக்கியானங்களான 9, 12, 24, 36 ஆயிரப்படிகளிலுள்ள தோஷங்களை யெல்லாம் தேசிகர் களைந்துவிட்டார்.

என்று இவர் (D. R.) எழுதியுள்ள இந்த நான்கு தூஷணைகளை இவர் ஸமர்த்திக்க முன் வருவாரா? சே. கி. வ. என்றும், ஐயா, ஸ்ரீநி... என்றும் அபத்தக்கையொப்பங்களை அறவே விட்டொழித்து நேரான பெயருடன் நேர்மையாக விஷயம் சொல்லுவாரா?

ஸ்ரீ காஞ்சி P. B. அண்ணங்கராசாரியர், 3—9—1960.” என்றெழுதியிருந்தோம்.

மேலே உதாஹரிக்கப்பட்ட மாத்வமடாதிபதியின் விளம்பரத்தைக் கண்ட ப்ரஹ்மஸ்ரீ அனந்தக்ருஷ்ண சாஸ்திரிகளவர்கள் 12-9-60 தேதியில் பெங்களூரில் அந்த மடாதிபதியிடம் நேராகச் சென்று இரண்டு நாள் அங்கே வலித்து அந்த மடாதிபதிகளிடம் வார்த்தையாடி “இப்போது எனக்கு அவகாசமில்லை; நான் காஸீபூரணம் போகவேண்டியிருக்கிறது; எட்டு மாதங்கள் எனக்கு அவகாசமளிக்கவேணும்; அடுத்த ஜூன் மாஸத்தில் நாம் ஸாஸ்த் ரார்த்த அஷ்ட வைத்துக் கொள்ளலாம்; இப்போது எனக்கு ஸென்கரியமில்லாமையால் செலவு பெற்றுக்கொண்டு போகிறேன்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டுப் போனாராம். இதை அந்த மடாதிபதிகள் 12-10-60 தேதியினன்று ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். அதில் எழுதியிருப்பதாவது, ‘சாஸ்திரிகளே! நீங்கள் காலதாமதம் செய்வதை நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது; இதை நேரிலேயே சொல்லியிருக்கிறோம்; இப்போது பலரறியப் பிரசாரமும் செய்கிறோம்.’ இத்யாதிகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். இந்த மடாதிபதிகள் முதன் முதலாக வெளியிட்ட விளம்பரத்தை ஸ்ரீ அனந்தக்ருஷ்ண ஸாஸ்திரிகள் அலக்ஷியம் செய்யாமல் ‘நாம் பதில் சொல்லித் தீரவேண்டியது அவசியமே’ என்று தம்முடைய கடமையை யுணர்ந்து மடாதிபதிகளிடம் நேரில் சென்று எனக்கு அவகாச மளிக்கவேணுமென்று கேட்டுக் கொண்டது பூர்மாணிகமான வழி, ருஜுவான ஸரணி. நம்முடைய ஸம்பூஷாயத்தையும் ஸாசாரியர்களையும் வா உறமொ உரமமாக தூஷிக்குமிவர்கள் இத்தகைய பூர்மாணிக ஸரணியை அவலம்பித்து விடையிறுக்க முன்வருமவர்களல்லர். இவர்கள் அஸ்தானே அகாண்டே செய்திருக்கிற தூஷணைகளை உலக முணர எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். “அப்படி நாங்கள் தூஷித்தது பிசகுதான்.” என்று கூடிமை வேண்டுவதோ, “நாங்கள் தூஷித்ததை இதோ ஸ்தாபிக்கிறோம்” என்று பதில் விஷயங்களை யெழுதிப் பிரசாரம் செய்வதோ இரண்டத் தொன்று இவர்களுக்கு உற்றதாகும். சே. கி. வ. என்றும், ஐயா. ஸ்ரீநி என்றும் அபத்தக் கையொப்பமிட்டு அஸம்பத்த ப்ரலாபங்கள் வெளியிட்ட வற்றுக்கு அநுதாபமும் காட்டவேணும். (20)

ஸ்ரீகாஞ்சி. அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
உபந்யாஸவிம்சதி முற்றிற்று.